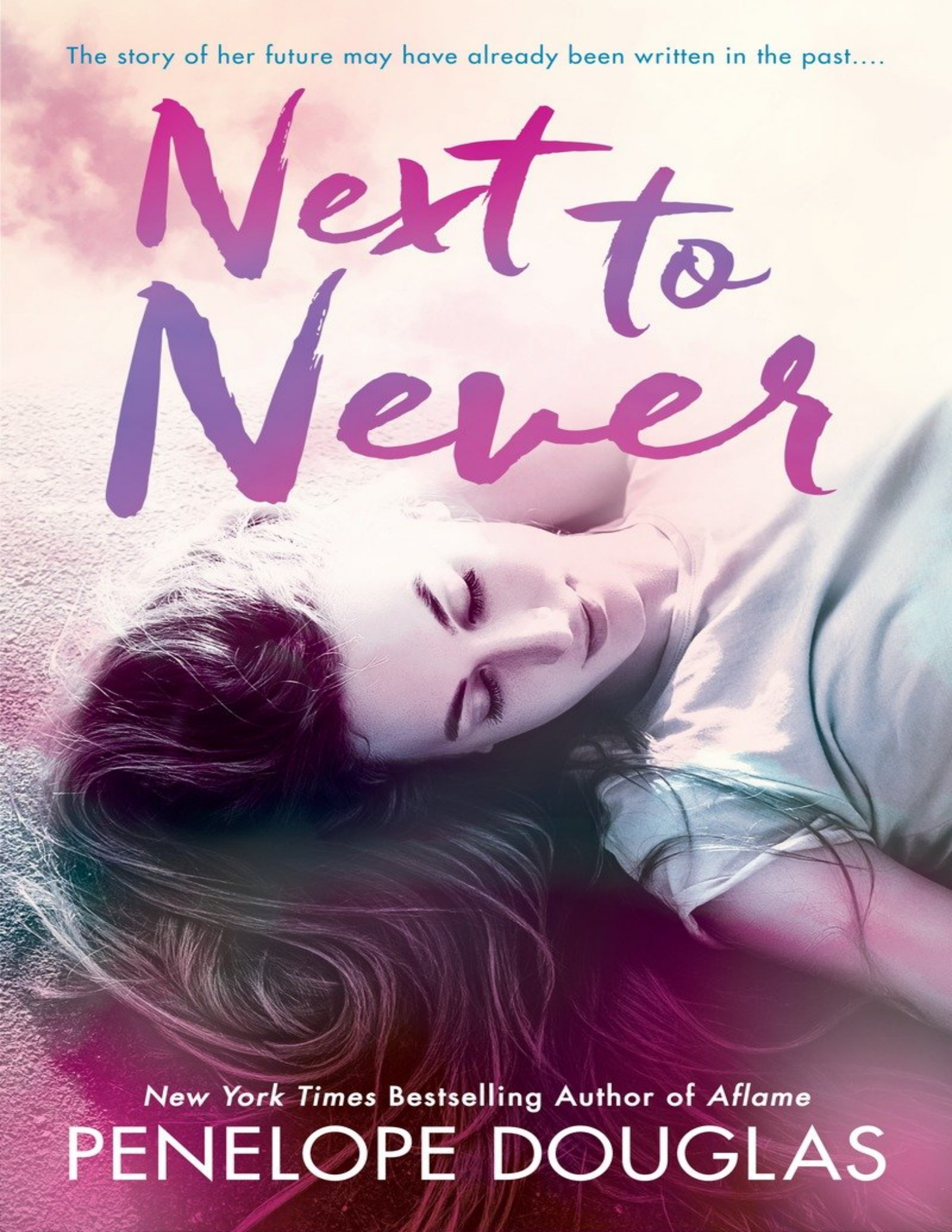
The story of her future may have already been written in the past....

Next to Never

New York Times Bestselling Author of *Aflame*

PENELOPE DOUGLAS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ayrıca Penelope Douglas

The Fall Away Serisi
Zorba
Sen Rakip
Olana Kadar
Falling Away
Aflame (dijital roman)

Görevi kötüye kullanma

Asla'nın yanında

Bir Fall Away Romanı

Penelope Douglas

INTERMIX
New York

INTERMIX
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
375 Hudson Street, New York, New York 10014

Telif Hakkı © 2017 Penelope Douglas tarafından
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

INTERMIX ve "IM" tasarımı Penguin Random House LLC'nin ticari markalarıdır.

ISBN: 9780399584923

İlk Baskı: Ocak

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

İçindekiler

Ayrıca Penelope Douglas
tarafından Başlık Sayfası
Telif Hakkı
Adanmışlık
Çalma
Listesi
Yazarın Notu

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14

Sonsöz
Yazar Hakkında

Johanna ve Debbie'ye
Öğle yemeğinde onlarla oturamayacağımı kim söyledi?
Dalgalar

Çalma Listesi

Linkin Park'tan "Breaking the Habit"
Bush'tan "Comedown"
Tonic'ten "If You Could Only See"
Staind'den "It's Been Awhile"
Madonna'dan "Like a Prayer"
Hinder'dan "Lips of an Angel"
Seether'dan "Remedy"
"Sober" by P!nk
Billy Idol'dan "Cradle of Love"
Through Fire'dan "Stronger"

Yazarın Notu

Bu roman Fall Away serisinin devamı niteliğindedir. Güçlü bir şekilde Bu kitabı okumadan önce seriyi ya da en azından *Bully* ve *Aflame* kitaplarını okumanız tavsiye edilir.

Dizi sırası:

Zorba
Sen Rakip
Olana Kadar
Alev Alev
Uzaklara
Düşmek
Asla'nın yanında

Lütfen unutmayın, bu roman Quinn'in (*Aflame*'de tanıtılan) bakış açısından anlatılmaktadır, ancak onun hikayesi değildir. Eninde sonunda tam uzunlukta bir romanı olacak. Herhangi bir nedenle okuma sürecinde bir soy ağacına ihtiyaç duyarsanız, burada bulabilirsiniz: pinterest.com/pin/515310382345153154/ (Amelie Leroy'a özel teşekkürler).

Bölüm 1

"Yürü, Quinn!" Jax'in ellerini çırparak bağırdığını duyuyorum. "Hadi!"

Futbol topunu ayaklarımın arasında sürüyerek ve siyah turuncu formamın sırtıma yapıştığını hissederek diğer iki oyuncunun arasında yarışıyorum.

Futbolu seviyorum. Futbolu seviyorum. Futbolu seviyorum.

Hayır, sevmiyorum. Futboldan nefret ediyorum. Son senemin sonuna geldiğim ve bu son maçım olduğu için çok heyecanlıyım.

"Buradayım!" Göz ucuyla Maya Velasquez'in bana seslendiğini görüyorum.

Sağ ayağımı geriye savurup topu ona doğru atıyorum, tam o sırada birinin boşluğuma daldığını görüyorum.

"Pisliği em, Caruthers." Ve sonra tek gördüğüm yeşil bir formanın bana çarpıp beni yere ittiği.

"Ugh," diye homurdanıyorum, yüzümü buruşturuyorum.

Lanet olsun! Güneş ışığına karşı gözlerimi kısarak yukarı bakarken kıçımda ve sırtımda gümüşi bir ağrı hissediyorum. Weston ekibinden Simone Feldman, yeşil gözlerinde kibirli bir ifadeyle bana sırıtıyor.

Ama sonra, çok hoşuma gitti, biri ona çarptı ve tökezlemesine neden oldu. Sendeliyor ama düşmüyor ve ben onun yüksek kaidesinden düştüğünü görerek gülüyorum. *Teşekkürler, Dylan.*

Sol tarafa bakıyorum ve tam da görmeyi beklediğim kişiyi görüyorum. Dylan, kardeşim Jared'in kızı, benden sadece iki yaş küçük ve benimle aynı takımda, geriye, kaleye doğru koşuyor ve bana sırıtıyor.

Simone ve diğer herkes beni de arkada bırakarak ilerliyor.

"Ayağa kalk, Quinn!"

Gözlerimi kapattım ve arkamdaki sesi tanıyarak inledim. Ayağa kalkıp arkamı döndüğümde Madoc'un siyah takım elbise ceketini

ve açık mavi kravatını gevşetiyor. Maçı izlemek için işten sonra buraya koşmuş olmalı.

Jax gibi ellerini çırparak, "Silkinin!" diye emrediyor. "Hadi gidelim!"

Gözlerimi deviriyorum ve arkamı dönüp yola devam ediyorum. Yapmayı tercih ettiğim milyonlarca başka şey var - günlük tutmak, yemek pişirmek, yüzmek ...
ev ödevleri, çamaşır yıkama, çürük doldurma- ama Madoc, Jax ve babam çocuklarının spor yapmasını çok seviyor. Kardeşlerim için bu egzersiz ve iyi, temiz bir eğlence. Babam içinse duvardaki kupalar ve bir başka Üniversite özgeçmişim için müfredat dışı.

Artık futbola ihtiyacım olduğundan değil zaten. Önümüzdeki sonbahar Notre Dame'a kabul edilmem kesinleşti.

"Yani." Madoc kazandıktan sonra yanıma geldi, kolunu boynuma doladı ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Yaz boyunca kampanyamda staj yapabileceğin harika bir fikrim var."

"Yani bedava, kolay iş gücü bulabileceğin harika bir fikrin var."

Aklından *geçen* bu değilmiş gibi dudak büktüğünü duyuyorum ama biliyorum
Madoc. O benim en eğlenceli kardeşimdir, konuşması kolaydır ve onun yanında kendimi her zaman rahat hissederim, ama aynı zamanda her şeyi almaya alışkındır ve
istediği her şeyi.

Kampanyasında çalışması için birine para vermeyi umursamayacağından emin olsam da, beni çok az tanıdığı birinden çok daha kolay eğip bükebilir ve bana patronluk taslayabilir.

"Hadi ama," diyor, beni şimdiden çalıştırmaya çalışarak. "Kibarsın, iyi konuşuyorsun ve talimatlara uyuyorsun. Ayrıca ailedensin. Bir stajyerle sapıklık yapmakla suçlanmayacağım."

Kendime rağmen homurdanıyorum. Beni her zaman güldürebiliyor.

Ama ona dedim ki, "Başka planlarım var. Bütün yaz bir odada oturup seçmenleri aramaktan ve seni belediye başkanı yapmaları için onlara yalvarmaktan çok daha eğlenceli planlarım var."

"Planlar mı? Ne gibi?"

Omuz silkip at kuyruğumu ve elastik saç bandımı çıkarıyorum. "Seyahat etmeyi düşündüm."

Ona bakmıyorum ama cevap vermesi biraz zaman alıyor.

"Bunu neden şimdiye kadar duymadım?" diye soruyor.

Çünkü kesin planlar yapmadım. Çünkü kimseye söylemedim.
Çünkü nereye gitmek ya da ne görmek istediğime dair hiçbir fikrim yok.

Çünkü babam gitmeme asla izin vermez.

"Babamla bu konuyu konuştun mu?" diye soruyor.

Onu görmezden gelerek havlumu ve saç bağlarımı sırt çantama geri koyuyorum. "Quinn, her ne kadar kanatlarını açtığını görmek istesem de buna izin verecektir." Bana su şişemi uzattı. "Onu böyle bir şeye hazırlamak için aylara ihtiyacın olduğunu biliyorsun ve senin yalnız gitmene asla izin vermez." Sonra da ses tonunu yumuşatarak ekliyor: "İzin verse bile ben vermezdim. Ayrıca, sonbaharda Notre Dame'a gitmeden önce ikinizin de yazı geçirip Clarke'ta bazı dersler almaya karar verdiğinizi sanıyordum."

Tanrım.

Kızgın görünmemeye çalışarak yüz ifademi sabit tutuyorum. Birkaç ay içinde gerçekten gitmiş olacağım ve o zaman Madoc'u ve diğer herkesi özleyeceğim.

-Bu yüzden velet gibi davranmamaya çalışıyorum.

Sırt çantamın askısını omzumda sallıyorum. "Evet, biliyorum. Söylediğimi unut. Sadece aklımdan geçen bir şeydi." Ona gözlerimi deviriyorum,

sırıtarak bunu bir şakaya dönüştürdü. "Sanırım hayatımı yaşamaya başlamak için üniversite sonrasını bekleyeceğim."

"Aferin kızıma." Sırıtarak koluma hafif bir yumruk indiriyor. "Ayrıca, Jared'in tüm yaz boyunca etkinlikler düzenlediğini biliyorsun ve Pasha Toronto'da üretim hattını kurmakla meşgulken, onun programını kim halledecek?

Sonra Jax ve Juliet'in ayın 4'ündeki havai fişek gösterisinin planlanması için yaz kampında senin özel rötuşlarına ihtiyaçları olacak ve-"

"Ve yada yada yada . . . Biliyorum!" Homurdanıyorum. "Benim yerim doldurulamaz. Benim yaptığımı başka kimse yapamaz, değil mi?!"

"Tabii ki hayır, Quinn-for-the-Win. Sana ihtiyacımız var."

Başımı sallıyorum ve etrafından dolaşıp soyunma odasına doğru gidiyorum.

Tanrım, onu seviyorum. Tüm ailemi seviyorum. Ama her biri beni nasıl manipüle edeceğini biliyor.

Hiçbiri bana gitmemi söylemedi. Kimse "Yap hadi!" ya da "Yazın ne yapmak istiyorsun Quinn?" demeyecek.

Jax ve Jared iyi olduğumu varsayıyor. Madoc tüm ailesini yanında istiyor. Onu her zaman. Yeğenlerim ne yaptığımı umursamayacak kadar kendi hayatlarına dalmış durumdalar ve ailem de benim mutlu olmamı istiyor. Ama hata yapmamı da istemiyorlar. İlk randevumdan önce iki gün seks konuşması yaptık.

Ama ben onların bebeğiyim. İkinci şansları.

Kardeşlerimin bir sorunu olduğundan değil. İyi yetiştiler. Ama anladığım kadarıyla ailemin de bununla pek bir ilgisi yok.

Kimse ne istediğimi bilmiyor. Kimse yeterince yakından bakmıyor. Lucas dışında kimse.

Duştan sonra hızlıca kısa bir kot pantolon ve gri bir V yaka giyip saçlarımı kurutuyorum. Sırt çantamın askısını açıp Lucas'ın üç yıl önce şehri terk etmeden önce bana verdiği beyzbol şapkasını çıkarıyorum. Onu hep yanımda taşırım.

Üç yıl boyunca onu görmedim ve konuşmadım. Mezun olduktan sonra Okuldan sonra bir iş için New York'a taşındı, ancak mimarlık firması onu Dubai'deki bir projeye atadı. Shelburne Falls'tan ayrıldığından beri çoğunlukla Orta Doğu'da yaşıyor. Sanki bir daha hiç geri geliyor.

Teknik olarak ailemizin bir parçası olmadığını biliyorum ama Madoc sekiz yaşından beri ona akıl hocalığı yapıyordu ve o da doğduğumdan beri benim hayatımın bir parçası.

O gittikten sonra, ona yazmak için birkaç kez oturdum - mektuplar, e-postalar, Facebook mesajları - ama bir şey beni her zaman göndermekten alıkoydu. Belki de cevap yazmayacağından korkuyordum.

Belki, sadece belki, burada sıkışıp kaldığı süre boyunca sinir bozucu küçük Quinn Caruthers'a ve onun aptalca sorularına tahammül etti, ama artık buna gerek yok. Neden zahmet etsin ki, değil mi? Onun hayatına uymuyorum.

Artık değil. Artık yirmi dokuz yaşında. Önemli, meşgul, sofistike . . .

Ve bana da yazmadı, yani . . .

Güneşten korunmak için açık mavi Cubs şapkamı gözlerimin üzerine indirerek okulun önündeki bisiklet parkına doğru yürümeye başlıyorum.

"Biliyor musun, araban olmadığına hâlâ inanamıyorum!" diye bağırıyor arkamdan biri bisikletimin kilidini açarken. "Bu bizim ailemizde bir *şey* gibi, Quinn!"

Dylan'ın ses tonunu tanıyarak kendi kendime gülüyorum. Evet, araba sevgisi kesinlikle ailemizde var. Öyle ki kardeşlerimden birinin -babasının- bir performans otomotiv parçaları tasarlayan ve mühendislik yapan bir şirket kurmuş, diğer kardeşi ise kasabanın yarış pistini işletiyor.

Omzumun üzerinden baktığımda, babasının eski Mustang Boss 302'siyle geldiğini görüyorum - yepyeni Shelby'sini satın aldığında ona vermişti.

Açık sürücü tarafındaki camdan bana sırıtıyor.

"Dışarıdaki hava kirliliği dünyadaki en büyük on katilden biri," diyorum ona, kilidi parmaklıklardan çözerek. "Bu ülkede her yıl binlerce insan hava kirliliği nedeniyle ölüyor ve bunu azaltmanın en iyi yolu yürümek ya da bisiklete binmek." Kendimi beğenmiş görünmeye çalışarak gülümsüyorum ve kilidi sırt çantama yerleştiriyorum. "Ben sadece üzerime düşeni yapıyorum."

"Benimkini de yapabilir misin?" Yeğenim Kade gelip spor çantasını kamyonetinin kasasına atıyor ve kendi kendine kıkırdıyor.

"Ve benimki," diyor ikizi Hunter, aynı şeyi yaparak. İkisi de okulun ağırlık salonundaki antrenmanlarını yeni bitirmiş olmalı. Sonbahardaki futbol sezonu için güçleniyorlar.

Madoc'un oğullarına aldığı, erkeklik organlarını büyütmeyen, gaz yakan penis büyütücüden tiksinerek dudaklarımı yana büküyorum
Ergen çocukların düşünmek istediklerinin aksine. Paylaşmayı öğreneceklerini ve çok kavga ettikleri için bir yerlere birlikte gitmek zorunda kalacaklarını umarak onlar için büyük siyah kamyoneti satın aldı.

Bu kirletici maddeler muhtemelen Antarktika'da yeraltındaki hamamböceklerini öldürecek kadar güçlüdür.

Aslında kirlilikle *o kadar* da ilgili değilim. Sadece bisiklete binmekten keyif alıyorum, çünkü diğer insanlarla aynı hizaya düşmediğim bir şey bu.
ve eve daha uzun sürede gitmem için bana bir bahane veriyor. Daha fazla kendime zaman ayırmak için.

Dylan bana gülümsüyor, mavi gözlerinde nazik bir bakış var. "Akşam görüşürüz, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve sırt çantamı sırtıma geçiriyorum. Bisikletimi çekerken Kade ve Hunter'ın kamyonetinin arkamdan geldiğini duyuyorum, onlar da Dylan'la birlikte,
Okul iki saat önce sona erdiğinden beri çoğunlukla boş olan okul otoparkından çıkın.

Bisikletime atladım, ittim ve park yerinden dışarıya doğru pedal çevirdim, Okulun etrafındaki hafif rüzgârla taşınan taze leylak kokusunu içime çekiyorum.

Günün bu saatini seviyorum, ebeveynler işten çıkmadan hemen önce ama okullar kapandıktan sonra. Sokaklar sessiz ve güneş batıya doğru alçalıyor. Hava sıcak ama okul zamanı olduğu gibi omuzlarıma ve boynuma vurmuyor.
Gün ortası. Tepemdeki yaprak kümelerinin arasından sarı pırıltılar görünüyor ve arabaların sıralandığı sokaklarda hızla ilerlerken, patenli

çocukların araba yolunda hokey oynadığını duyuyorum.

Cuma akşamı olduğu için ödevlerimi yapmak ya da ders çalışmak için eve koşturmak gibi bir endişem yok. Ne de olsa neredeyse yılın sonuna geldik. Final
ödevler ve projeler çoktan teslim edildi, final sınavları planlandı ve mezuniyet çalışmaları tüm hızıyla devam ediyor. Son düzlükteyim.

Aynı zamanda Dylan'ın büyük gecesi. Birkaç ay önce ehliyetini ve babasının eski arabasını almasının yanı sıra, bu gece ilk kez piste çıkacak. Orada olmak zorundayım.

Ama önce . . . Bir köşeyi dönüyorum ve şehrin merkezine doğru pedal çevirmeye devam ediyorum. Saçlarım arkamda savruluyor ve rüzgârın içimde yarattığı hissi seviyorum.

Kıyafetler. Kendi kendime gülümsüyorum, çocukların bana bir araba almak için nasıl yalvardıklarını düşünüyorum, ama bunun yerine bir motosikletle gerçekten ilgilenebileceğimi bilselerdi kapaklarını çevirmezler miydi?

High Street'e doğru hızla ilerlerken sağa dönüyorum ve Sutton'ın köşesindeki bir dükkanın önündeki kaldırıma yanaşıp bisikletimi park ederken frene hafifçe basıyorum.

Ayağa kalkıp kırmızı boyası dökülmüş eski ahşap Fransız kapılarından içeri baktığımda her şeyin dün buraya geldiğim günkü gibi göründüğünü görüyorum. Örümcek ağları görüşümü engelliyor ama eski kafenin kırık dökük tezgâhını, vinili çatlamış tabureleri, boş ve tozlu rafları, yere devrilmiş bir sandalyeyi ve etrafa saçılmış rastgele döküntü parçalarını seçebiliyorum.

Kapının soluna geçip vitrine bakıyorum, raflar da kalın bir toz tabakasıyla kaplanmış.

Ben olsam o rafları çıkarırdım. Potansiyel müşteriler içeri girmeden önce mağazanın içini görmek isterler, bu yüzden evet ... rafları kaldırın, böylece nasıl bir yer olduğunu görebilirler.

Alt dudağımı çiğniyorum, heyecandan midemde kelebekler uçuşuyor.

Ayrıca dış tuğlaları pasta gibi krem rengine boyardım ve sonra kapıları en sevdiğim renk olan turkuaza boyardım. Yaz gibi parlak olurdu. Davetkar, mutlu, şirin ...

Bir yaz işletmesi için mükemmel.

Ayrıca ön tarafa şemsiyeli birkaç masa, sadece hamur işleri ve unlu mamullerden oluşan bir menü değil, aynı zamanda çeşitli serinletici içecekler ve belki biraz dondurma da eklerdim.

Ve kapıları bütün gün açık bırakırdım, böylece mahalleli ekmeklerin ve tatlıların kokusunu sokağa kadar duyabilirdi.

"Hey," diye birinin bana seslendiğini duyuyorum.

Başımı çevirdim ve arkamdan bir adamın geldiğini gördüm. Adam
Kot pantolon ve üzerinde yazılar olan beyaz bir tişört giyiyordu, gençti,
muhtemelen benim yaşlarımdaydı ama onu okulumda hiç görmemiştim.

"Adın ne?" diye soruyor ve geldiği kaldırımın aşağısında duran, konuşup
gülen bir grup adam görüyorum.

Arkamı dönüp eski fırına bakıyorum. Vitrindeki Kiralık tabelasında bir
telefon numarası var. Ona karşı kaba olmaya çalışmıyorum, ama sırf benim
hakkımda kişisel bilgiler edinmemeli, çünkü
Çok tatlı. Özellikle de onu
tanımıyorsam. "Falls Lisesi'ne
gidiyorsun, değil mi?"

Onu yine görmezden geliyorum ve eve gitmek için bisikletime dönüyorum.

Ama kasketimi kafamdan çıkardı. Arkamı döndüğümde, sırıtarak kasketi
benden uzakta ve yüksekte tuttuğunu gördüm.

Şapkayı ileri geri sallıyor. "Benimle konuşman için ne yapmam
gerekiyor?"

"Pislik," dedim. "İşte. Ben konuştum. Şimdi şapkayı bana geri
ver." Ama o sadece gülüyor.

Elimi uzatıp onu geri almaya çalışıyorum. "Ver onu bana!"

O şapka dört yıldır elimden hiç çıkmadı. Eğer takmıyorsam,
Sırt çantamda taşıyorum. Lucas bir gün eve dönecek ve onu geri isteyecek.
Onu nasıl kaybedemeyeceğimi düşündükçe midem bulanmaya başlıyor.

Adını öğrenmek istemediğim adam, "Biraz eski ve yıpranmış, değil mi?"
diye soruyor. "Seni Cubs maçına götürebilirim ve sana yeni bir
bir tane."

Şapkayı almak için tekrar ileri atılıyorum ama şapkayı elinden
kaçırıyorum.

"Bana hâlâ adını söylemedin," diye azarlıyor ve bu küçük oyununu çok
seviyormuş gibi gülümsüyor.

Dişlerimi sıkıyorum, zor nefes alıyorum. İleri doğru hareket ederek
avucumu göğsüne çarpıyorum, onu geriye doğru itiyorum ve
tökezlemesine neden oluyorum. Benimkini alarak
Şans eseri uzandım ve şapkayı elinden aldım.

Kahkahalarla titriyor ve ben kapağı avucumun içinde sıkarken bana sırıtıyor.

Ama sonra yüzü düşüyor ve gözleri başımın üzerine odaklanıyor.
"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor, sesinde sinirli bir ton var.

Üzerime bir gölge düşüyor ve sırtımda birini hissediyorum. Başımı
çevirdiğimde Jared'i görüyorum, en büyük ağabeyim, üzerimde geziniyor ve
bana bakıyor

Sanki çocuk ona bir sebep versin diye can atıyor.

"Olamaz," dediğini duyuyorum birinin. Adamın arkasına bakıyorum ve başka bir çocuğun bize doğru geldiğini görüyorum. Bir kolunu bizimle konuşan çocuğun omzuna doluyor ve onu geri çekiyor. "Özür dilerim Jared. Şehirde yeni." İkisi de dönüp uzaklaşana kadar çocuğu geri çekiyor, korkmuş olan
Yeni çocuğun kulağına bir şeyler mırıldanıyordu.

Ve sonra gittiler.

İçimi çekiyorum ve dönüp Jared'a bakıyorum. "Ben hallettim," diyorum ona. "Bazen gerçekten utanç verici oluyorsun."

Kaşını kaldırıyor. "JT Racing'in başkanının kız kardeşinin bisiklet kullanması utanç verici."

Nefesimin altında homurdanıyorum ve şapkamı tekrar kafama indiriyorum. *Bu konuşmayı yapmayacağım.* Jared, Madoc, ve Jax sadece bekliyorlardı
On altı yaşıma girmem, ehliyetimi almam ve bir araba seçmem için. Üzerinde çalışmak, modifikasyonlar yapmak için sabırsızlanıyorlardı.

Fikrimi değiştirmem için hâlâ ağızlarından köpükler saçıyorlar.

"Seni eve bırakmamı ister misin?" diye sorar. "Ben de oraya gidiyordum zaten." Sekiz yaşındaki oğluyla birlikte kaldırıma park etmiş olan kamyonetine bakıyorum,
James ve Madoc'un kızı A.J. arka koltukta oturuyor.

Ama ben arkamı dönüyorum. "Ben iyiyim. Önce motorcu barına gidiyorum," diyorum soğukkanlılıkla, bisikletime tırmanarak. "Belki biraz kokain çekerim. Korunmasız seks yaparım."

"Bekle!" diye sesleniyor.

Hâlâ rölantide çalışan kamyonuna yöneliyor. "Bu bizim eve gönderildi kazara." Yolcu tarafındaki camdan uzanır ve sarı bir paket çıkarır.

Ayağa kalkıp bana balonlu postayı fırlattı, ben de hemen yakaladım. İçinde katı bir şey hissediyorum. Mektubu çevirdiğimde bana gönderilmiş olduğunu görüyorum ama sol üst köşesi boş.

"İade adresi yok." Başımı kaldırıp paketi ona uzattım. "Önce şarbon olup olmadığını kontrol etmek istemez misin?"

Bana gözlerini deviriyor ve arabasının sürücü tarafına doğru yürüyor, içeriden Seether'in "Remedy" şarkısı çalıyor.

Ama kaşlarının altında bir gülümseme görüyorum. "Bu gece görüşürüz," diyor. Sonra gözlerini kaldırıma çeviriyor.

çocuklar aylak aylak dolaşıyor. "Ve sen!" Bana sataşan serseriyi işaret etti. "Bu kasabada benden iki tane daha var. Bunu sakın unutma!"

Adam anında geriliyor ve Jared onunla konuşmuyormuş gibi davranmaya çalışarak arkasını dönüyor. Kendi kendime gülüyorum ve paketi sırt çantama tıkıştırıyorum.

Bazen kardeşlerimin havada asılı kalmasından nefret ediyorum. Bazen de seviyorum.

- - -

Eve varıp bisikletimi garaja park ettikten sonra doğruca mutfağa gidiyorum.

Babam muhtemelen hâlâ şehirde ve annem de genellikle gece gündüz işlerini halletmek için dışarıda. Madoc belediye başkanlığına aday olduğu için
Kendisini etkinlik koordinatörü olarak görevlendirdi ve sürekli olarak mekanlarla, yemek şirketleriyle, müzisyenlerle görüşüyor. . .

Günün en sevdiğim zamanı bu. Evde kimse yok, baskı yok ve kısa bir süreliğine de olsa rahatlıyorum.

Sırt çantamı mutfak tezgahının üzerine bırakıp buzdolabından bir Fresca alıyorum ve koşarak üst kattaki yatak odama çıkıyorum. Biri gelip dikkatimi dağıtmadan önce havuza girmek istiyorum.

Beyaz bikinimi giyip banyodan bir havlu aldıktan sonra alt kattaki tezgahtan sırt çantamı ve içeceklerimi alıp her şeyi arka verandaya açılan kapıdan geçiriyorum.

Kayaların üzerinden akarak havuza dökülen şelalenin coşkusu beni hemen rahatlatıyor ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Ne zaman benim
Ailem bizi Chicago'dan Shelburne Falls'a geri taşıdı ve bir havuz yapmaya karar verdi, şelale benim istek listemdeki şeylerden biriydi. Bu bana on bir yaşındayken ailemizin Yosemite'ye yaptığı geziyi hatırlattı. Neredeyse Herkes kampta kalıp yüzmeyi ya da balık tutmayı tercih etti ama Jax, Lucas ve ben iki şelalenin yanından geçerek Mist Trail'de yürüyüş yaptık.

Merdivenleri tırmanırken kollarıma ve bacaklarıma çarpan serin spreyi hâlâ hissedebiliyorum. Suyun gürültüsünü hala duyabiliyor ve yanımızdan akıp gidişini hissedebiliyorum. Ve o koku...

Herdem yeşil, su ve toprak. Bir mağarada gün doğumu gibi.

Babam geziyi ne kadar çok sevdiğimi biliyordu ve sadece bir kez bahsetmeme rağmen şelaleyi yaptırdı. Beni mutlu etmek için o kadar çok

şey yapıyor ki.

Mutluyum. Chicago'da hala bir dairemiz olmasına rağmen
Ebeveynler çok fazla orada olmak zorunda ve bu bir otel odasında bavulla yaşamaktan daha kolay, birinci sınıftan önce buraya taşındığımdan beri nadiren geri döndüm. Ben şehir insanı değilim.

Sodamdan bir yudum daha alarak eşyalarımı verandadaki masalardan birine bırakıyorum ve öğleden sonra güneşinin omuzlarımı ısıttığını hissediyorum. Sırt çantamı karıştırıp iPad'imi arıyorum ama sonra Jared'in bana verdiği zarfta duraklıyorum.

Neredeyse unutuyordum. Paketi çıkarıp ön yüzünü tekrar incelediğimde bana gönderildiğini ama Jared ve Tate'e gönderildiğini gördüm. Bu çok garip. Onların adresini hiç kullanmamıştım. İade adresi de yok ama posta damgasında Toronto yazıyor. Merakla baktım. Kanada'da kimseyi tanımıyorum.

Paketin üstünü yırtıp içine bakar bakmaz, zarfın içindeki kitaba ulaşmak ve onu çıkarmak için acele ediyorum.

Kullanılmış bir kitap.

Kenarları hafifçe yırtılmış ve kıvrılmış, yırtık pırtık kâğıt kapaklı, ciltli bir kitap. Zarfın içine baktığımda başka bir şey olmadığını görüyorum. Not yok. Kartvizit yok. Hiçbir şey yok.

Zarfı şaşkınlıkla yere bırakırken, kimin bana eski bir kitap göndereceğini merak ediyorum.

İpucu aramak için sayfaları karıştırıyorum, böylece eskimiş kâğıt kokusu burun deliklerime doluyor. Kitap iyi durumda, ancak sayfaların kenarları hafifçe yırtılmış ve sırt kısmı kırılmış.

Kitabı kapattım ve ön kapağını okudum. *Asla'nın yanında*. Yazar yok. Bu çok garip.

Kitabı ters çevirip arka kapağını taradım ve özetini okudum.

Ve gözlerimi devirerek hemen duruyorum. Kitabı tekrar masanın üzerine fırlatıyorum.

Romantik. Kimin bana rastgele bir kitap göndereceği ilgimi çekse de, zamanımı boşa harcamak istemiyorum.

Bunun yerine havuzun kenarına yürüyorum, suya giriyorum, yavaşça baldırlarıma kadar iniyorum, sonra uyluklarıma ve belime kadar iniyorum. Kendimi iterek yüzeyin altına dalıyorum, suyun serin akışı vücudumu rahatlatıp kafa derimi okşarken kendimi tamamen suya bırakıyorum. Saçlarımı geriye doğru iterek yüzeyden yukarı çıkıyorum ve sonra havuzun kenarına dönerek zarfı tekrar almak için uzanıyorum.

Toronto.

Pasha Toronto'da sanırım. Ama onunla yakın değilim ve duygusal piliç romanlarının onun işi olduğu izlenimini edinmedim. Ve orada başka kimseyi tanımıyorum, yani . . .

Aslında, bu eyaletin dışında yaşayan tanıdığım tek kişi Lucas. Yine de bana bir aşk romanı göndereceğinden şüpheliyim. Özellikle de irtibatı koparmışken.

Zarfı yere atıp uzanıyorum ve iPad'imi alıyorum, parmağımı arama çubuğuna dokunduruyorum ve imlecin yanıp sönmeye başlamasını izliyorum. Tereddüt ettiğim için ellerim bir an titriyor ama sonra dokunmaya başlıyorum.

Lucas Evan Morrow.

Mavi daire dönmeye başlıyor ve midem bulanmaya başlarken kalbim göğsümde dönüyor. Bir yanım arama sonuçlarını görmek istemiyor, diğer yanım ise bu işi bir an önce bitirmek için sonuçların bir an önce çıkmasını istiyor.

Hâlâ zamanım var. Şu anda iPad'i kapatabilirim, çünkü bilmekten daha iyi olan tek şey merak etmektir, değil mi? Ben meraklı bir kızım, ama ya bulduklarım hoşuma gitmezse? Bunca zamandır onu Google'da aratmamıştım. Ben

Bu şekilde daha mutlu. Ya evlendiyse? Biriyle ciddi mi? Erkek tipi kellik ve bira göbeği olan bir pisliğe mi dönüştü? Neredeyse otuz yaşında, bu kadar takıntılı olmanın ne anlamı var-

Ve sonra ... görüntü üstüne görüntü ekrana yüklenmeye başladığında karnıma bir çarpıntı vuruyor.

Oh, Tanrım.

Dudaklarımı yalıyorum, aniden kaybolduğum için tüm sorularım uçup gidiyor. İşte orada.

Görüntü üzerine görüntü var. Toplantılarda, açılışlarda, partilerde... Bazıları resmi-Lucas diğerleriyle el sıkışırken

İşadamları ve yabancı şeyhler... Bazılarında fotoğrafının çekildiğinin farkında bile değil gibi görünüyor. Başı öne eğik ve alnında çok iyi hatırladığım o sert konsantrasyon ifadesi.

O çok güzel. Boğazıma ani bir hıçkırık düğümleniyor ama tam zamanında yakalıyorum.

Onu özlemişim. Şimdiye kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim ama şimdi neden onu aramaktan kaçındığımı anlıyorum. Çok acı veriyor.

Onunla birlikte büyüdüm, onunla konuştum ve onu düzenli olarak gördüm ve tüm bu zaman boyunca ne yazdı, ne aradı ne de eve geldi.

Hepimizi unuttu,

Tıpkı ona söylediğim gibi.

Hayır. Parçası olmadığım hayatını görmek istemiyorum.

Ama gün batımından on dakika sonra Pasifik'in mavisi gibi parlayan gözlerine bakarken, bunun başka bir şey olduğunu da fark ediyorum. Kalbim çarparken, tuttuğum gözyaşları gözlerimi yakarken ve onu gördüğümde göğsümdeki her kas gerilirken, onun muhteşem yüzüne baktığımda bunun onu özlemekten daha fazlası olduğunu fark ediyorum.

Bu bir özlem.

Kıyafetleri değişmiş. Neredeyse her fotoğrafında takım elbise giyiyor, daha uzun ve yaşlı görünüyor, kravatını sıkıyor ve çenesini sürekli bir yüzleşmeye hazırlanıyormuş gibi esnetiyor.

Garajda kardeşlerime yardım eden ve bana toprakta nasıl oynanacağını öğreten yağlı elli adam nerede?

"Hey."

Kafamı kaldırıyorum, arkamdan bir çağrı duyuyorum. Hawke mutfak kapısından içeri giriyor ve ben iPad'i ters çevirip ekranı gizliyorum.

Bir şezlonga havlu atıyor ve havuza doğru yürüyor, tişörtünü yukarı çekip başının üzerine koyuyor.

"Arkanı dön," diye uyarıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve nedenini bile bile dediğini yapıyorum. Arkamda, şortunu ve ayakkabılarını çıkarıp çırılçıplak soyunurken giysilerin çıkardığı sesleri duyuyorum ve
Şüphesiz mayo giyiyordur. Hawke benim yeğenim ama kan bağımız yok. Ailemizin sınırlarını test etmek için kullandığı bir gerçek. Asla birlikte olmayız ama istersek *olabileceğimizi* hatırlatmayı sever. Bilirsin işte. "pratik yapmak için."

Suyun şırıltısını duyar duymaz arkamı dönüyorum ve onun karanlık formunun suyun altından süzülerek bana doğru geldiğini görüyorum. Saçlarını geriye atarak ayağa fırlıyor,
Üst kısmı daha uzun, yanları tıraşlı, dudak ve kaş halkaları güneş ışığında parlıyor.

"Merhaba," dedim. "Bugün okula
gitmemişsin." "Yapacak işlerim vardı."

Geriye doğru süzülüyor ve daha fazla bilgi alamayacağımı söyleyebilirim. Hawke nadiren okulu asıyor ama son zamanlarda daha sık olmaya başladı.

Ama merak etmeme rağmen gerçekten endişelenmiyorum da. Kendini notlarını yükseltiyor ve başını belaya sokacak gibi görünmüyor. Hawke nasıl yapacağını biliyor

Kendine dikkat et. Umarım annesi öğrenmez. Eğitimi zorluyor. Hem de çok.

Büyürken, "üniversiteye gidersek" değil, "üniversiteye ne zaman gideceğimiz" önemliydi.

"Bu gece off-road mu yapıyorsun?"

Tekrar ayağa kalkıyor ve bana doğru yürürken başını sallıyor. "Hayır, ama benimle gelmek istersen gelebilirim," diye takılıyor. "Senin sürmene izin veririm."

"Araba kullanmayı bilmiyorum."

Gözlerinde şakacı bir bakışla yaklaşıyor. "Öğrenmenin zamanı geldi." O ellerini havuzun kenarına, yanlarıma koyuyor. "Bu kadar dalga geçmek yeter. Benim üzerimde pratik yapamayacaksan kimin üzerinde yapabilirsin?"

Neredeyse gülecektim. "Seninle pratik yapmaktan mı bahsediyorsun?"

Omuz silkiyor. "Ya öyle ya böyle." Sonra arkamdan iPad'imi tutup ters çeviriyor. "Neye bakıyorsun?"

"Hiçbir şey," diye patladım, onu almak için dışarı fırlarken aniden alarma geçtim.

Ama kaşları, kuşkusuz, arabada hala ne olduğunu görünce havaya kalktı. Ekran. Gözleri bana sabitleniyor ve saçlarından bir damla su yüzünün yan tarafına düşüyor.

"Hâlâ mı?" diye soruyor.

Omuzlarım geriliyor, gardım yükseliyor ve iPad'i geri alıp tekrar kapatıyorum.

"Bunun olmasına asla izin vermezlerdi," diyor.

Sözleri bir kafes gibi etrafımda dolanıyor ve benim onun açıklamasına ihtiyacım yok. Neden bahsettiğini biliyorum.

Sekiz yaşındayken Lucas'a duyduğum merak, on dört yaşıma geldiğimde bir aşka dönüşmüştü. Ve şimdi, on yedi yaşımda, hâlâ orada, kalbimin arkasında küçük, sabit bir alev olarak duruyor. Aradaki mesafeye, iletişimin kopmasına, onun yirmi dokuz yaşında ve yetişkin bir adam olmasına rağmen.

Oh, Tanrım. Hawke haklı.

Madoc, Tate ve Juliet de bunu kabullenebilir. Ama Jared, Jax ve babam?

Sadece siyah ve beyaz görüyorlar.

Boğazımdaki sıkışıklığı bastırıyorum ve iPad'i kaldırıp Hawke'a dönüyorum.

"Yani . . . " diye konuyu değiştiriyorum. "Yaptığın bu 'şey' yasadışı mı?"

Gözlerini kapatır. "Bu çok
aşağılayıcı." "Ama yine de ... yasadışı
mı?"
Üzerime biraz su sıçrattı. "Unut gitsin. Sana hiçbir şey
anlatmayacağım." "Neden anlatmıyorsun?"
"Çünkü babam bir baktı mı çatlıyorsun."
Gülüyorum ve ona karşılık veriyorum. Bu muhtemelen doğru.
"Ne okuyorsun?" diye soruyor, bana doğru uzanarak. Masanın üzerindeki ciltli kitabı aldığını görüyorum.
"Dikkatli ol!" İrkildim. "Ellerin ıslak."
"Ya ruh eşinizle çok geç tanışırsanız?" Arka kapağı okuyor. "Gitmelerine izin mi verirdiniz yoksa sevdiklerinize zarar verip her şey birlikte olmak için mi?'" Duruyor ve kaşlarını kırıştırarak gözlerinde muziplikle bana bakıyor. "Lucas sadece otuz yaşında. Çok geç değil."
"Kapa çeneni," diye ısırdım, kitabı kapmaya çalışarak.
Ama okumaya devam ederken ellerimi iterek kitabı tutuyor. "'Soğuk bir
kış gecesinde, Jase boş bir otoparkta genç bir kız görür,
ve ilk önce ne yapacağını bilmiyor: kızın adını öğrenmek mi yoksa onu yatağına almak mı?" Hawke kahkahayı basıyor, gözlerini tekrar bana çevirirken titriyor. "Bu saçmalık da ne böyle?"
"Sadece ..." Kitabı kaptığım gibi tekrar masanın üzerine fırlatıyorum. "Beş saniyeliğine pislik gibi davranmayı bırak. Bu seni ilgilendirmez."
"Kadınlar tamamen pornoya ilgi duyuyor. Bunu biliyordum."
Kibirli sırıtışı beni sinirlendiriyor. "Bu porno değil," diyorum ona. "Zaten öyle olduğunu sanmıyorum. Biri bana postayla gönderdi."
"Kim olduğunu bilmiyor musun?"
"Hayır." Başımı sallıyorum ve havuzun kenarına yaslanıyorum. "Ve bir not da yoktu."
"Gizemli," diye mırıldanıyor ve sonra kaşlarını sallayarak tekrar bana bakıyor. "Okuyacak mısın? Bakalım onu yatağına alabilecek mi?"
Bu yüzden en sevmediğim akrabam. Sürekli beni yemlemeye çalışıyor.
Ama aynı zamanda en yakın olduğum kişi de o. Hawke her zaman kendini en son düşünür ve ben onun bu yönüne hayranım.
"Bir erkeğin yatağına girdiğinde ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye soruyor.
"Bir kız yatağınıza girdiğinde olanlardan daha fazlası olduğunu duydum."

Kıkırdıyor. "Beni test etme Quinn. Aslında akraba olmadığımızı unutma."

Ona tekrar bakıyorum, elleri suyun altında ileri geri dans ederken ukala gülümsemesini görüyorum.

"Oh, peki sen ne yapacaksın?" Ben de karşılık veriyorum. "Üzerimde on beş saniye çırpınıp sonra uyuyacak mısın?"

Bana doğru hamle yapıyor ve kollarını etrafıma sarıp beni ayağımdan kaldırırken ciyaklıyorum.

"Hayır!" Çığlık atıyorum ama karnım dönüyor ve yine de gülüyorum. Beni birkaç metre fırlatıyor ve sonra serbest düşüşe geçiyorum.

Gülüşüm suyun altında beni takip ediyor. Evet, kesinlikle en sevmediğim akrabam.

Bölüm 2

Duş alıp giyindikten sonra Dylan'ın yarışına birkaç saat kala
Dün internette bulduğum yeni çilekli tart tarifini deneyerek biraz zaman öldürebileceğimi düşündüm. Ailem eve geç gelecek ve muhtemelen aç olacaklar.

"Dostum," diye duydum kapıyı açarken. "Bunu okumaya başladın mı?"

Kafamı kaldırdığımda Dylan'ın bugün postayla gelen ciltli kitabıyla yatağımda uzandığını görüyorum.

Kendi kendime gülüyorum. "Hayır. Romantizm
bana göre değil." "Sana göre değil mi? Aşk
hikayelerini kim sevmez ki?"

Havlumu yere atıyorum ve ona bakıyorum. O benden çok farklı. Huysuz, eğlenceyi seven, her şeye hazır
... "Okumak istiyorsan, devam et."

Şifonyerimin başında durup makyaj çantamı karıştırırken ve ihtiyacım olanları seçmeye başlarken bir sessizlik oluyor.

"Mutluluk bir yöndür, bir yer değil." Ne?

Etrafımda dönüyorum. "Ne dedin sen?"

Gözlerini kaldırıyor. "Bana okuyabileceğimi
söylemiştin." Evet, yüksek sesle değil. Ama o satır. .
. O satırı biliyorum.

"Bu kitaptaki bir cümle mi?" Bakmak için yanına gittim.

Elbette, ilk cümle. Tuhaf. Aynı alıntı, on iki yaşımdayken annemin bana verdiği altın pusulanın üzerinde de yazılı.

Lucas'ı son gördüğümde şapkasına karşılık ona verdiğim pusula. Bunun geri dönmesini sağlayacağını düşünmüştüm. Ama gelmedi.

Ve gizemli bir göndericiden gelen ve aşina olduğum bir alıntıyı içeren gizemli bir kitabın beni bulmasının sadece bir tesadüf olduğunu düşünmüyorum.

"Daha fazla okumamı ister misin?" Dylan sorar.

Hayır, pek sayılmaz. Ama şimdi biraz meraklanmadan edemiyorum.

Omuz silkiyorum ve tekrar şifonyerime doğru yürüyorum. "Biraz daha, tabii."

- - -

Jase . . .

Mutluluk bir yöndür, bir yer değil. Ya da öyle derler.

Bu sözden nefret ediyordum. Sanki şu anda buradan başka hiçbir yerde daha mutlu olamazmışım gibi.

Parmaklarımı kısa sarı saçlarımda gezdirdim, rüzgârın yarattığı dağınıklığı düzelttim ve yüksek yuvarlak bir masada oturan bir çiftin etrafından dolanarak babamın arka taraftaki köşesine doğru ilerledim. Karanlıktı, tenhaydı ve sessizdi, ama ona mükemmel bir görüş açısı sağlıyordu. Ve babam her şeyi görmeyi severdi.

"Senin hakkında güvenebileceğim tek şey" -kötü bir şey yutmuş gibi gülümsedi- "sana güvenilemeyeceğidir."

"Seni ilgilendiren bir konu mu?" Ceketimin düğmelerini açıp ona bakmadan yarım daire şeklindeki kabine kayarken tembelce cevap verdim. "Tabii ki hayır."

Anahtarlarımı masaya bıraktım ve göz teması kuran garsona elimle işaret ettim. Ne içtiğimi biliyordu. Her Cuma akşamı saat tam altıda babamla haftalık toplantı için buradaydım.

"Haklısın Jase," diye kabul etti. "Görünüşe göre senden çok fazla şey bekliyorum."

Kuru ses tonu hayal kırıklığı kokuyordu ama umurumda değildi. Yirmi altı yaşımda kendi küçük çocuğum için üzülecek kadar hayal kırıklığına uğramıştım. Onu nasıl bir aileye getirmiştim?

"Chicago'da mahkemedeydim," diye açıkladım. "Onlara ne söylememi isterdin? Sperm sayımla ilgili haftalık raporlar istediğinizi mi, böylece bir gün birinin Beyaz Saray'a gideceği umuduyla bir otobüs dolusu torun sahibi olabileceğinizi mi?"

İğneleme, henüz unutamadığım bir şeydi.

"Sızlanmayı kes." Babam buzlu bardağında Jameson'ını döndürdü. "Onlara önemli bir toplantın olduğunu söyle."

"Yalan söylemekten nefret ederim. Bunu biliyorsun."

Göğüs cebimi karıştırdım ve gümüş bir sigara tabakası çıkardım, bir tane alıp yaktım. Çakmağımı masanın üzerine atarak
Babamın duman girdapları arasından beni izlediğini biliyordum.

Sözlerini tartıyor, beni azarlamak için harcayacağı enerjiye değip değmeyeceğine karar veriyordu.

Dumanımı üfledim, ağzımı çekiştiren gülümsemeyi ısırarak geri çektim. Geçen ilkbaharda hukuk fakültesinden mezun olduğum gün
Beni itip kaktı. Diplomamı almıştım ve üstünlük bendeydi. Benim ona ihtiyacım olduğundan daha çok onun bana ihtiyacı vardı, bu yüzden geleceğimi güvence altına aldıktan sonra ayağımı yere bastım.

Hukuk okumam için beni zorlamıştı, her ne kadar çok az zevk alsam da aslında bu konuda ustaydım ve zorla evlendirildiğim
Maddie zaten pamuk ipliğine bağlıydı. O da benim kadar mutsuzdu ve oğlumuz da yapıştırıcıydı.

Onu ne kadar sevsem de, bu sadece bir zaman meselesiydi.

Garson kız içkimi bıraktı -GlenDronach, sek- ve ortadan kayboldu.

"Çocuk nasıl?" diye sordu babam.

Gülümsedim, oğlumun tatlı yüzü gözümün önünde canlandı. "Mükemmel," diye cevap verdim. "Anne karnından gülümseyerek çıktı ve o zamandan beri durduğunu sanmıyorum."

"Güçlü biri." Babam bana bakarak başını salladı. "Kardeşlere ihtiyacı var." "Bir babaya ihtiyacı var," diye karşılık verdim, duman üfleyerek ve kirden nefret ederek
Ağzımda bir tat.

"Sigaradan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Biliyorum," diye cevap verdim. "Bu gece bana sormak istediğin başka bir şey var mı? Çocuğum dışında?"

İçini çekti, muhtemelen oyun oynamadığım için sinirlenmişti. "Ve Madeline?" Öne doğru eğildi, gece mavisi takım elbisesi kırmızı kabinle keskin bir kontrast oluşturuyordu. "O nasıl?"

"Tamam." Kül tablasındaki küllere dokunarak başımı salladım. "Muhtemelen yeniden dekore etmekle meşguldür. Çocuğu zaten annem ve ben yüzme kursuna ve Gymboree'ye gönderdi."

"O iyi bir kadın." Arkasına yaslandı ve bana dikkatle baktı.

Parmaklarımı büktüm ve yanlışlıkla sigarayı ikiye böldüm. "Bunu bana söylemek zorunda değilsin. Karımı senden daha iyi tanıyorum."

Maddie benim en iyi
arkadaşımdı. Daha doğrusu
eskiden öyleydi.

Aynı çevrelerde büyüdük, büyürken sosyal etkinliklerde bir araya geldik ve hatta aynı üniversiteye gitmemiz için "teşvik edildik".
Ailelerimizin şansına, birbirimizi çok iyi anladık ve ayrıldığımızda da iletişimimizi koparmadık. Ben askeri okula giderken o güneyde yatılı okula gidiyordu ama mektuplaşıyor ve telefonda konuşuyorduk. O beni tanıyordu ve ben de onu önemsiyordum.

Bizim için şanssızlık, ailelerimizin bir planı olduğunu bilmemizdi. Görücü usulü evliliklerin geçmişte kalması gerekiyordu, ancak hala çok canlı ve iyi durumdalar ve bu Maddie ve benim bir zamanlar yakın olan ilişkimizi mahvetti.
Paylaşıldı.

Böyle düşünmediğim biriyle sevişmek için kendimi zorlamanın stresi beni öldürüyordu. Hâlâ deniyordu ama ben kendimi kapatmıştım.

Ve onu incitmek beni öldürdü.

Babamın yargılayıcı bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ve aceleyle sigaramı ve çakmağımı ceketimin içine sokup çıkmaya hazırlandım. I
bu gece yapamazdım.

"Oğlum," diye başladı, "seni seviyorum-"

Acı bir kahkaha atarak sözünü kestim. "Deneme bile. Benim aksime sen yalan söylemekte çok kötüsün."

"Ve senin mutlu olmanı istiyorum," diye devam etti, hakaretimi görmezden gelerek. "Maddie'yle sorunlarınız olduğunu biliyorum." Sesini alçalttı. "Neredeyse ayrı yaşıyorsunuz, haftanın yarısında ofisinizdeki kanepede uyuyorsunuz ya da
evinizdeki boş yatak odaları." Bunu
nereden biliyordu? *Lanet olsun.*

"Evli bir erkeğin evinin dışında da tatmin bulmasının yolları vardır."

İçkimin kalanını geri fırlatmadan önce başımı salladım. "Sen gerçekten tam bir baş belasısın, bunu biliyor musun?"

Babama göre mutluluk güç demekti. Ve istediğin her şeyi almak güçtü. Sınırları, doğru ya da yanlış anlayışı yoktu.

Ama ben yaptım.

Karıma aşık olmayabilirdim ama onu seviyordum. Eteğini çekip onsuz yaşayamazmışım gibi sevişmek istemeyebilirdim ama onu önemsiyordum. Aylardır seks yapmamıştık ve ben

Aramızdaki ilişkinin bittiğini biliyordum, onu korumak ve ona saygı duymak istedim.

Bir nefes verdim ve kabinden kayarak çıktım, ayağa kalkıp telefonumu ve anahtarlarımı aldım.

"Bu evlilik başarısız olamaz." Babam öne doğru eğildi ve emrini verdi. "Gün geçtikçe daha da uzaklaşıyorsun ve bunu bir arada tutmalısın. Başka bir kadının ne kadar kolay-"

"Başka bir kadın," diye homurdanarak sözünü kestim, "eksik olan şeyi düzeltmeyecek."

"Neyin eksik olduğunu biliyorum," diye karşılık verdi, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Hiçbir şeye karşı arzu duymuyorsun. Her gün aynı. Zaten kendini
altmış yaşındasın, değil mi?"

Donup kaldım, ona
bakıyordum.

"Hayat çok sıkıcı" - sanki kafamdaki her düşünceyi biliyormuş gibi yavaşça konuştu - "yemek bile sıkıcı geliyor, değil mi?"

Parmak eklemlerim çatladı ve oda sanki küçülüyormuş gibi geldi.

Arkasına yaslandı, kendinden memnun lanet suratıyla bana baktı. "Biz Waldorf'ta bir süit tut, Jase. Boşanmıyorsun, bu yüzden odayı ne zaman ve ne sıklıkta ihtiyacın olursa kullanmanı öneririm."

Başımı salladım ve arkamı döndüm, ceketimi almak için bile durmadan bardan dışarı fırladım.

Aman Tanrım. Ne sikim bir pislik.

Mart ayının soğuk akşamı içimi parçaladı, ama yanan öfkeme iyi geldi.

Kaldırımda ilerliyor, bakışlarım betonun üzerinde geziniyor ve bir türlü kendimi kontrol edemiyordum. Hem kendimi mutlu edip hem de ailemi bir arada tutamıyordum. Neden bir denge bulamıyordum? Maddie
Sorun. Benim sorunumdu. Neden onu istemedim?

Evlendiğimizde onu bu şekilde sevmediğimi biliyordu, onun için de aynıydı ama biz bunun daha büyük bir şeye dönüşeceğini düşündük.

Sabahları onu buzdolabının önünde beyaz tişörtlerimi giymiş olarak görürdüm, uzun, güzel bacakları ve melek yüzüyle
Mükemmellik. Her erkek onu arzulardı. Peki ben neden yapamadım? Neden ellerimi elbiselerinin içine sokup kulağına ne kadar güzel olduğunu fısıldayamıyordum? Ya da o anda onun içinde olmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu? Neden ona hak ettiği kocayı veremedim?

Köşeyi döndüm, arka otoparka yöneldim, kendimi kaybetmiştim. Düşüncelere dalmıştım ki, sessiz bir konuşma duydum. Kafamı kaldırdım ve hemen durdum.

Arabamın etrafında dolanan ve BMW'min koluyla oynayan iki çocuğu görünce gözlerim kısıldı.

Bu da ne? ?

"Hey!" diye bağırdım, ikisi de kafalarını kaldırınca ileri atıldım. "Arabamdan uzak durun!"

"Kaçın!" diye bağırdı adamlardan biri, arabanın etrafından dolanıp koşmaya başladı. "Hadi, Kat!"

Koşarak yanına gittim ve çocuklardan birinin yerden aletleri almak için yere atladığını gördüm.

"Thomas!" diye bağırdı, diğer çocuk çoktan bir korkak gibi kaçıp kendini kurtardıktan sonra.

Ama bunun için çok geçti.

Bu lanet çocuklar kontrolden çıkmıştı ve umarım hapiste bir gece geçirecek kadar büyümüştür.

"Gel buraya, seni küçük pislik." Çullandım ve çocuğu siyah tişörtünden yakalayıp ayağa kaldırdım.

Ama yüzüm hemen düştü. O

bir erkek değildi.

Hiç de erkek değil.

Genç bir kadındı.

Sertçe nefes aldı, yakasından tuttuğumda çikolata gözlerinde hem korku hem de mücadele parlıyordu. Hayatımda gördüğüm en sıcak kahverengi tona baktım ve hafif bir ter parıltısı kızarmış yanaklarını kapladı.

Ağzım kurudu.

Uzun kahverengi saçlarını kapüşonunun yakasına sıkıştırmıştı ama hafif rüzgârla saç telleri yüzüne doğru savruluyordu.

Daha sıkı.

"Bırak beni, pislik!" diye bağırdı, kurtulmak için çırpınıyor ve kıvranıyordu. Gözlerimi kıstım, eğlence göğsümde dalgalanıyordu.

İki büklüm oldu, acınası küçük yumruklarını savurdu ve ben neredeyse gülecektim.

Onu ayağa kaldırdım. "Kaç yaşındasın sen? Ailen sana ellerini başkalarının eşyalarından uzak tutmayı öğretmedi mi?"

"Bak, özür dilerim, tamam mı?" diye bağırdı, sert tavrına rağmen gözleri yaşlarla dolmuştu. "Söz veriyorum bir daha yapmayacağız. Sadece paraya ihtiyacımız vardı."

Polisi aramak gibi bir niyetim olmamasına rağmen, "Bunu polislere anlat," diye tersledim.

Endişeli gözleri etrafını tarıyordu ve ağlamamak için kendini zor tuttuğunu anlayabiliyordum.

"Kaç yaşındasın sen?" Tekrar sordum. Ondan sorumlu bir ailesi var mıydı?

Bana kızgın gözlerle baktı ama ağzını kapattı. Onunla
yüzleştim. "Kaç yaşında?" diye bağırdım.

Ama bir de baktım ki yumruğunu savurup yüzümün yan tarafına indirdi ve ben de geri çekilip onu tutuşumu gevşettim.

Kahretsin!

Yüzümü tuttum, acıyan gözümü tekrar açmaya çalıştım ama gecenin içinde hızla uzaklaşırken tek seçebildiğim bacakları ve kıçıydı.

Gözlerimi kıstım, yanağımdaki ağrıyı ovuşturdum ve bana vurduğunda dişlerimin ağzımın içini kestiği yerden kan yuttum.

Kendimi toparladım ve arabama doğru ilerledim. Ama sonra yerdeki bir şeye odaklandım ve onu almak için uzandım.

Bir cüzdan.

Onun olmalı. Sahte kırmızı deri, bozuk para bölmeli. Açınca hemen ehliyetine baktım ve aldım.

"Kat," dedim yavaşça, parlak gülümsemesine ve kara gözlerine bakarak.

Sonra bana söylemeyi reddettiği için doğum tarihine baktım. On
dokuz.

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi. "Daha iyisini bilecek kadar yaşlıyım," dedim kendi kendime.

Adreste "14 Truman Caddesi" yazıyordu ve ne yapacağımı düşünerek kartı parmaklarımın arasında çevirdim.

Onları tutuklatabilirdim. Ya da sadece sıradan sokak serserileri oldukları için kendimi biraz sıkıntıdan kurtarabilir ve ehliyeti çöpe atabilirdim. Yapacak daha iyi işlerim vardı. Zaten kimin umurundaydı ki?

Ama sonra gözleri zihnimde parladı ve birden ne yapmak istediğimi anladım. İlgimi çekmişti. Korkusu ve nefes alış verişi
Sarsıldı. Alt dudağındaki savunmasız titreme. Öfkesi ve savaşacak cesareti bulduğunda beni tokatlaması.

Onun hikayesi neydi?

Kartı cebime atıp arabama bindim ve hızla otoparktan çıktım. Truman Caddesi şehrin diğer tarafındaydı ve onun ve küçük arkadaşının ulaşım araçları olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu.
ama onun evini bile bulamayacağımdan şüpheleniyordum. Eğer orası onun gerçek eviyse tabii.

Caddede hızla ilerledim ve Main'den sola döndüm.
Şehir merkezine gidip iş yerleri ve yayalar arkamda kalana kadar araba kullanıyordum. Geceleri her şeyi bu kadar net göremiyordum ama
Zümrüt yeşili bakımlı çimler artık kahverengi ve yamalı bir hal almış, mahalleler değiştikçe evler de küçülmüş ve yaşlanmıştı. Evler
Bir zamanlar beyaz olan bir karavanın dış kaplaması verandanın ışığı altında sarıya boyanmıştı ve bazı çimenlerin üzerinde yatan çöplerden tiksinmekten kendimi alamadım.

Birkaç dakika sonra nihayet Truman Caddesi'nde durdum ve arabamı yavaşlattım, caddenin karşısındaki on dört numarayı gördüm. Ev karanlıktı ve dışarıyı aydınlatan hiçbir ışık yoktu.

Oğlumu bu karavanlardan ya da harap evlerden birinin içinde hayal ederek mahalleye baktım. Buna imkân yoktu.

"Tutuklanabilirdik!" Bir kadının bağırdığını duydum.

Sesi takip ettim ve on dört numaranın karşısında, bir karavandan çıkan ve kucağında küçük bir çocuk taşıyan bir kız gördüm. Uzaklaşan bir adamın peşinden gidiyordu.
ondan.

Onlardı.

Çocuğu kalçasına yerleştirdi, ceketi olmadığı için zavallı çocuğu yakınında tutuyordu. Sanki onu başka birinin evinden alacaklarmış gibi görünüyordu.

"Çocuğumuza ne olacaktı?" diye bağırdı adamın ardından, babası olduğunu tahmin ettiğim adamın.

Adam caddeyi geçip on dört numaraya yöneldi, kadın da çocuğu taşıyarak arkasından geldi. Adam kapıyı açtı ve onu dışarıda yalnız bırakarak içeride kayboldu.

Ne lanet bir pislik. O sadece bir çocuktu.

Ve çocuğun bir çocuğu vardı. Onu tutuklatamazdım.

Cep telefonumu çıkarıp bir numara çevirdim ve telefonu kulağıma dayayıp her zaman yaptığı gibi cevap vermesini bekledim.

Telefonu açtığında "Merhaba, ben Jase," diye haber verdim. "14 Truman Sokağı sakinleri hakkında bulabileceğin tüm bilgilere ihtiyacım var."

"Tamam," diye cevap verdi Brown ve muhtemelen adresi yazdığını biliyordum. Şirketin maaş bordrosundaydı ve babamın şirketinin sık sık kullandığı bir dedektifti. "Kırk sekiz saat içinde size geri döneceğim."

"On iki." Ve telefonu kapattım.

- - -

Dylan okumayı orada bırakıyor, ama sessizce okurken gözlerinin sayfa boyunca hareket ettiğini görebiliyorum.

"Hey," diye yakınıyorum. *Bunu dinliyordum.*

Yanına gidip kendimi yatağa atıyorum ve onun yanına yüzüstü uzanıyorum. Dylan bana dönüp kaşlarını kaldırıyor.

"Arabasını çalmaya çalıştı," diye açıklıyorum, "ve şimdi tam olarak nerede yaşadığını biliyor. Orada öylece duramazsın."

Yakın duruyoruz, ikimiz de kendi kendimize okuyoruz.

***

Jase . . .

Bir hafta sonra, Denton Oto Tamir'e girdim, boktan bir baraka. Muhtemelen otuzlu yıllarda inşa edilmiş, beyaz boyası dökülmüş ve "lobisinde" nemli bir çimento zemin vardı. Duvarlar muhtemelen eski sigara dumanından dolayı sarıya boyanmıştı, mavi tezgah çatlamıştı ve iki vinil kanepe yırtılmıştı. Buranın uzun zamandır faaliyette olduğuna güvenerek dudak bükmemeye çalıştım. Muhtemelen iyi bir ünü vardı.

Ancak normal şartlar altında, tamircileri muhtemelen arabamı gezintiye çıkaracak olan böyle pis bir bok çukuruna asla adımımı atmazdım Beni gece bırakmaya ikna ettikten sonra. Gerçi burada başka işlerim vardı.

Kapıyı arkamdan kapattım, dışarıda güneş batıyor ve akşam oluyordu. yaklaştı ve mendilimi çıkardı, cebime geri koymadan önce dalgınca elimi sildi.

İki adam lobinin etrafında dolanıyordu ve ben ön tarafa baktığımda Tezgahı boş buldum. Burada çalışması gerekiyordu. Gerçi ne yaptığından emin değilim. Temizlik belki?

"Bay Hutcherson," diye seslendi bir kadın sesi ve başımı sola doğru salladım.

Garaj bölümüne açılan kapıdan içeri giren genç bir kadın tezgâhın arkasına geçti ve göğsümü hemen bir sıcaklık kapladı. Evrakları zımbalamasını ve tezgâhına yaklaşan adama gülümsemesini izledim.

Tanrım.

Koyu kahverengi saçları parlıyordu, dağınık bir at kuyruğuyla bağlanmıştı ve ben Oval biçimli yüzünün etrafındaki saç tellerinde geçen hafta fark etmediğim kırmızı tonlar vardı. Çikolata gözleri derin ve sıcaktı.
boğazımda bir yumru, onun dolgun alt dudağına bakıyordum.

Yumruklarımı iki yanımda sıktım ve normal nefes almaya çalıştım, sanki oraya doğru yürümek ve ... istemiyormuşum gibi.

Çok dar olmayan, ancak kalçalarının büyük bir kısmını gösterecek kadar kısa bir kot şort giymiş, içine de beyaz V yakalı bir tişört sıkıştırmıştı.
Onu boğmuş gibi. Erkek arkadaşına mı aitti?

Sanki otomatik pilotta gibi yavaşça ilerledim ve sıramı beklemek için diğer adamın, yani Hutcherson'ın arkasındaki sıraya girdim. Ona gülümsedi ve hesabı öderken anahtarlarını uzattı. Boynunda bir yağ lekesinin yanı sıra gömleğinde ve ellerinde birkaç siyah leke olduğunu fark ettim. O da arabalar üzerinde çalışmış olmalıydı.

O gece hava karanlıktı ve o zaman ona tam olarak bakamamıştım ama onu tekrar gördüğümde anladım ki... o gece adrenalin, soğuk hava ya da babamla kavga ettikten sonra içinde bulunduğum sinirli durum değildi.

Onu cezalandırmak istemedim. Ya da ona yardım etmek. Onu tekrar görmek istemiştim ama gelmemeliydim. Ama ailem şehir dışındaydı ve kendime bunun sadece merak olduğunu söylemiştim. Hepsi buydu.

Başka bir kadının nasıl yapabildiğine şaşıracaksın. Neyi baba? Beni böyle baştan çıkarabilir mi? Hayatımda nefret ettiğim her şeyden beni uzaklaştırabilir ve yeniden yaşadığımı hissettirebilir mi? Sadece birkaç dakikalığına?

Haklı olabileceği gerçeğini yutmak acı bir haptı.
Hayatımda her şey rakamlara dönüşmüştü ve uzun zamandır ilk kez çizgiler bulanıklaşmıştı. Kollarımı uzattığımda bir sınırla karşılaşmayacakmışım gibi hissediyordum.

Ve ilk defa kendimi biri için tehlikeli hissediyordum. Bu hoşuma gitmişti. "Yardımcı olabilir miyim, efendim?"

Solumdan bir erkek sesi yükseldi ve başımı çevirdim. Kızıl saçlı ve koyu mavi tamirci gömleği giyen genç bir adamdı. İsim bandında "Josh" yazıyordu.

"Evet. Arabamı garaja çekmeni istiyorum." Arabamın içine uzandım. cebimden anahtarlarımı çıkarıp uzattım. "Sadece sonsuza kadar bekledim."

Ses tonum sertti ama bunun onu sinirlendireceğini ve yoluna göndereceğini bildiğim içindi. Kızla uğraşıyordum, onunla değil.

"Uh . . . ." diye kekeledi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama konuşmakla ilgilenmiyordum. Ona işimizin bittiğini söyleyerek başka tarafa baktım.

"Elbette, kesinlikle," diye cevap verdi sonunda.

Anahtarları benden aldı ve muhtemelen hangi arabanın bana ait olduğunu belirlemekte zorlanmayacağını bildiğinden dışarı fırladı. Hayır. Alman arabası kullanan herkes sik kafalıydı, ama her sik kafalı bir Alman arabası kullanıyordu.

Hutcherson yoluna devam etti ve ben de tezgâha doğru ilerledim, daha fazla kâğıdı zımbalayıp anahtarlarla birlikte plastik bir kılıfın içine koyan kıza baktım.

"Merhaba," dedim, kalbim göğsümde gümbür gümbür atmasına rağmen sesimi alçak ve sakin tutarak.

"Hey," diye cevap verdi, bana bakmadan. "Bir dakika lütfen." Sonra döndü, bir düğmeye bastı ve dahili telefona konuştu. "Can Biri şu Honda'yı çekebilir mi? Pikap burada."

Sonra plastik kılıfı duvardaki bir kancaya geçirdi ve arkasını dönerek nihayet bana baktı.

"Hey, üzgünüm-" Dondu kaldı. Gözleri büyüdü ve sırıtmamı engelledim, şimdi ne yapacağını beklerken boynumdaki nabzın attığını hissettim. O beni tanıdı. Tişörtünün ince kumaşı aşağı yukarı hareket ederken Göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyordu ve ben sadece onun güzel teninin pembenin hoş bir tonuna dönüşmesini izliyordum.

Sonunda gözlerini kırpıştırdı ve sesini buldu. "Merhaba," dedi nefes nefese, yere bakıyor ve tezgâhın üzerindeki bir şeyle oynuyordu. "Aslında kapatmak üzereyiz efendim. Özür dilerim. Adamın kızlarından birinin Bu akşam doğum günü partisi var ve diğer teknisyenler de onunla birlikte gidiyor. İsterseniz sizi yarın için programlayabiliriz."

Onu inceledim, bunu nasıl geçiştirebileceğini düşündüğünü merak ediyordum. İkimiz de neden burada olduğumu biliyorduk.

Teklifini kabul etmem gerektiğini biliyordum. Ayrılmalı ve eve gidip karımı ve oğlumu beklemeliydim.

Ama kendimi bunu yaparken bulmadım.

"Peki ya sen?" Çenemi ona doğru eğdim. "Tamirci misin?" Ama o sadece başını salladı. "Hayır. Özür dilerim."

Ona bilmiş bir gülümseme verdim ve ellerine baktım, tırnaklarının etrafı koyu yağla kaplanmıştı.

Bakışlarımı takip etti ve parmaklarını gizleyerek yumruk yaptı. "Belki bir Buick ya da Toyota'da," diye cevap verdi, "ama elli bin dolarlık motorunla oynamamı istemezsin. Güven bana."

Kendi kendime gülümsedim, çünkü az önce ona bir şey verdiğinin farkında değildi. kendini uzaklaştırdı. Hangi arabanın benim olduğunu nereden biliyordu? Beni gelirken görmüş müydü?

Daha doğrusu, geçen gece onu çalmaya çalıştığını hatırlıyor muydu?

"Sadece yağ değişimine ihtiyacım var."

"Dediğim gibi, erken kapatıyoruz." "Ben öderim," diye ısrar ettim. "Ücretinin iki katı mı?"

"Yapacak." Arkasından biri konuştu ve baktım ki orta yaşlı bir adam onun yanından bir lastik geçiriyor.

"Ne?" diye patladı, adama ters ters bakmak için başını çevirdi. "Eve gitmem gerekiyor."

"Yap şunu," diye emretti ve daha fazla itiraz gelmemesi için garaja doğru ilerledi.

Patronu olmalı.

Bana geri döndü, bir zamanlar tatlı olan yüzünü kaşları çatıktı. Ve ben Sonunda geçen gece bana vurduğunda gördüğüm öfkeyi gördüm. Takım elbise ceketimin içinden cüzdanımı çıkardım ve üç tane bir-
Gözlerimi ondan ayırmadan tezgahın üzerine yüz dolarlık banknotlar bıraktım. "Bu yeterli mi?"

Paraya, ihtiyacı olduğunu bildiğim paraya baktı.
Burada olanların riskini tarttığından şüpheliydi. Ne istediğimi bilmiyordu - ben de bilmiyordum- ama henüz polisleri aramadığımı biliyordu, yani bundan kurtulmak için bir şans vardı. Ayrıca beni gönderirse durumun kontrolünü kaybedeceğini de biliyordu. Ya da şu anda sahip olduğu kontrolü.

Sonunda gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı ve güzel, genç yüzünde bir parça yaramazlık gördüm.

Öne doğru eğildi, neredeyse fısıldıyordu. "Bunu ne kadar çok istiyorsun?"

Parmaklarım cüzdanın etrafında sıkılaştı ve sözlerindeki alaycı kenarı yakalayarak midem biraz düştü.

Benimle oynuyor muydu?

Ve ben onun uzanıp, üç tanesini düzgünce kaydırmasını huşu içinde izledim. Tezgâhtan yüzlercesini aldı ve sonra elimden bir yüzlük daha koparıp dörde çıkardı. Onları arka cebine doldurup beni orada bıraktı ve garaja yöneldi.

Gülümsememi saklamaya bile çalışmadım. Tüm dikkatim ondaydı.

Sadece bir süreliğine. Sadece bu gece için.

- - -

Garajın dışında durdum, yarı içeride yarı dışarıda, karanlık yolu ve çevredeki ormanı örterken bir sigara içiyor ve göz ucuyla onu izliyordum. BMW'mi hidroliğin üzerine kaldırdı ve arabanın altına girip başını geriye eğerek üzerindeki yağ tapasını gevşetirken arka cebine birkaç alet sıkıştırdı.

Radyoda bir melodi çalıyordu ve gözlerimi ondan ayırmak zordu. Özellikle de muhtemelen farkında olmadan müzik eşliğinde hafifçe sallanmaya devam ettiğinde.

Yine de etkilendim. Yarı yarıya yardım çağırmasını bekliyordum. Ne de olsa o ve ben burada yalnızdık. Belki de birlikte olduğu o ezik adam birkaç arkadaşını getirip beni birkaç tehditle yoluma gönderirdi? Ama hayır... Görebildiğim kadarıyla kimseyi aramamıştı. Sadece arabam üzerinde çalışmaya başlamıştı.

Akıllı çocuk.

Üzerinde altı aylık kahverengi gözlü bir çocuğun beşe yedi boyutlarında bir portresinin asılı olduğu ilan panosuna başımla işaret ettim. "Bu sizin oğlunuz mu?"

Sanki orada olduğumu yeni fark etmiş gibi başını tekrar bana doğru çevirdi. İfadesi temkinli bir hal aldı, ancak hızlıca resme bakmadan önce arabanın altındaki işine geri dönüyor. "O kadar belli mi?"

Onu izledim ve onun yaşında bir çocuk yetiştirmenin ne kadar zor olabileceğini düşündüm. Babası her kimse pek yardımcı olacağını sanmıyordum. Özellikle de geçen geceki o pislik herifse.

"Gözlerini senden almış," dedim.

"Ve eski sevgilimin öfkesi," dedi kırpılmış bir tonda. "Şimdiden söyleyebilirim."

Eski. "Eski sevgilin olması için çok gençsin." Bir duman üfledim ve izmariti ayakkabımla ezerek yere düşürdüm.

Ama o beni görmezden geldi.

Takım elbisemin önü açık, ellerim ceplerimde garaja girdim. "Üniversiteye gidiyor musun?"

Bana ters ters baktı. "Müşterilerin garajda olmaması gerekiyor."

Ama onu görmezden geldim ve bastırmaya devam ettim. "Hayatının geri kalanında burada çalışmak istemiyorsun, değil mi?"

"Çalışmak zorundayım Kolejli Çocuk," diye çıkıştı. "Bakmam gereken bir çocuk var, okula ayıracak vaktim yok."

Onun cesaretine gülmek istedim ama kendimi tuttum.

Arabanın altından çıktı, bazı aletleri yere attı ve hidrolik düğmesine basarak arabayı tekrar indirdi ve sabırsız görünüyordu.

"Benim oğlum da aynı yaşlarda," dedim.

"Evde karınızla birlikte mi?"

Bakışlarını üzerimde tuttum, ruh halimdeki tüm mizah kaybolmuştu. Zekiydi, hakkını vermeliydim. Yavaşça ona doğru yürürken elimi cebine koydu, ehliyetini de yanına aldı ve önündeki alet kutusunun üstüne fırlattı.

"Karım olmayan bir kadınla konuşmak suç değil," dedim, bunu bir tehdit gibi söyledim. "Malımı çalmaya çalışmak suçtur."

Orada durmuş, üzerinde adı ve adresi yazılı ruhsata bakıyor, göğsü hızlı ve sığ nefeslerle inip kalkıyordu. Şimdi korktun, değil mi?

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Ne istediğimi sanıyorsun?"

Bir an için nefesi titredi ama sonra yüzünü bana döndü, dişlerini öyle sıktı ki çenesinin büküldüğünü görebiliyordum.

"Bir özür tabii ki," dedim, sanki ondan başka ne isteyebilirmişim gibi.

"Gitmeni istiyorum."

"O zaman arabamı bitirmelisin," diye karşılık verdim, gözlerim ince boynundaki o küçük siyah lekeye takıldı.

Gözleri kızgınlaştı ve tereddüt etti. Ama kaputu açtı ve işine geri döndü. Döndüm ve arabanın diğer tarafına yöneldim, alet kutularına yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Gitmem gerektiğini biliyordum. Korkmuştu ve zaten yeterince zor günler geçiriyordu.

Arabana bin, evine git ve çocuğu rahat bırak.

"Ne yapacaksın?" Arabanın üzerine eğildi, bir yağ kabını motora doğru kaldırdı ve boşalmasına izin verdi. "Neden buradasın?"

"Ne zamandır evlisiniz?" Sorusunu duymazdan gelerek sordum.

Yutkunduğunu ve sonra sessizce cevap verdiğini gördüm. "Bir yıldan biraz fazla oldu. Ama artık buna evlilik demeye dilim varmıyor. Boşanmaya çalışıyorum."

"Deniyor musun?"

"Bu seni ilgilendirmez."

Hayır, değildi. Ama onu kendi işim yapıyordum.

"Ve sen de yaptığın şeyin sağlıklı olduğunu mu düşünüyordun?" Suçladım. "Kafayı bulmak için para bulabilsin diye seni suça bulaştırmasına izin vermek mi?"

Bana kaşlarını çatarak bakarken arabanın üzerine eğildi ve bir tane daha döktü. şişe. "Peki sen daha iyi misin?" diye sordu, sesi daha da sertleşerek. "Ne istediğini bilmediğimi sanma. Peşinde olduğun şey adalet olsaydı çoktan polisi arardın." Ayağa kalktı ve ellerini silmek için bir bez aldı. "Hayır, savunmasız olduğumu ve bundan faydalanabileceğini düşünüyorsun."

Hayır. İstediğim bu değildi. Onu avlamaya çalışmıyordum. O zaman neden buradaydım?

"Öyle değil mi?" diye alay etti, gözlerinde bir bakışla yavaşça bana doğru yürüyordu. "Bu seni tahrik ediyor mu - pis karavan parkı kızı? Vahşi olacağımı düşünüyorsun, değil mi?" Bana doğru yaklaştı, göğüsleri çapraz kollarıma değiyordu. Eğilerek sesini alçalttı ve seksi bir tonda konuştu; vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. "Düşündüğün şey buydu, değil mi? Pazar günü kilisede, temiz karına temiz bir çek öpücüğü verirken" - küçük bir gülümseme sundu- "kıçımı ve ne kadar kirli, iyi ve yaramaz hissedeceğimi düşünüyordun ..."

Nefes alışım hızlandı ve birden başımı belaya sokmuşum gibi hissederek onun dolgun alt dudağına baktım.

Dudaklarını yalayarak daha da eğildi ve fısıldadı, "Zavallı lanet üniversiteli çocuk. Bu kıçla ne yapacağını bilemezsin."

Sonra kalçalarını yuvarlayarak benimkilere hafifçe sürtündü ve ben inledim, nefesim titriyordu. Temas vücudumu sersemletti ve ben tamamen sert ve ihtiyaçtan sıcak.

Yavaşça geri çekildi, yüzünde bir sırıtma vardı, çünkü bana ne yaptığını biliyordu. Çoğu zaman sert bir kavgacı olabilirdi, ama kız çok seksi olabiliyordu.

Ve az önce bir meydan okuma yaptı.

Yağ tenekesini çıkarmasını, yağ çubuğunu yerine takmasını ve arabanın kaputunu kapatmasını izledim.

"Anahtarlar içinde." Bana döndü, gözlerindeki o kibirli bakış hâlâ oradaydı.

Bakışlarımı ondan ayırmadan ceketimin içine uzandım ve bir kartvizit çıkardım. Göz temasını kesmeden alet kutusunun üzerine yerleştirdim.

"Ne zaman benden özür dilemeye hazır olursan," dedim.

Lütfen kaybetmeyin. Ve
lütfen kullanmayın.

Bölüm 3

"Oh, vay canına." Dylan elindeki kitabı yatağın üzerine bıraktı ve kocaman gözlerini bana çevirdi. "Bu çok seksiydi. Onu tekrar gördüğünde ne olacağını düşünüyorsun?"

Kıkırdıyor ve sayfayı çeviriyor ama ben kitabı elinden alıyorum.

"Ciddi olamazsın. O bir pislik."

"Öyle değil," diye karşı çıkıyor ve kitabı geri almaya çalışıyor. "O harika biri." "Her neyse." Gülüyorum, sırt üstü dönüyorum ve kitabı elimden bırakmıyorum.

ondan. "Ona seks için para ödemeye

çalışıyor." "Hayır, yapmıyor."

"Bütün o yüzlercesi mi?" Ona hatırlatıyorum. "O zaman para ne için?"

Omuz silkiyor ve kitabı geri almak için bana doğru uzanıyor. "Belki de ona ihtiyacı olduğunu biliyordur. Umurumda değil. Bundan sonra ne olacağını bilmek istiyorum!"

Kitabı vücuduma sarıyorum, onu uzaklaştırmaya çalıştığında gülüyorum. "Ah, hadi ama." Suratını asıyor ve pes ediyor, yanımda sırt üstü yatıyor.

"Düşünsene, eğer Lucas olsaydı ve sen . . . yağını değiştiriyor

olsaydın." Gözlerimi devirip, "Kapa çeneni," diye mırıldandım.

Tabii ki bilmiyor.

Yan yatarak başını elinin üzerine koyuyor ve bana bakıyor, sesi boğucu ve şakacı bir hal alıyor. "Dükkânda tek başıma

gece," diye alay ediyor. "Ne yaptığını bilen seksi takım elbiseli yaşlı bir adam ..."

Midem bulanıyor ve aklıma gelen görüntüyü durduramıyorum. Lucas . . . beni yıllar sonra ilk kez görüyor ve her şey değişiyor.

"Sana o şekilde baktığını düşün. Jase'in Kat'e baktığı gibi," diyor Dylan, "Sanki sen bir kadınsın ve o bir erkeğin istediği şeyi istiyor

çünkü vücudu yanıyor ve ellerini senin üzerinde gezdirmek istiyor."

Lucas'ın gözleri vücudumda geziniyor, sanki aniden duramıyormuş gibi. Jase'in Kat'e yaptığı gibi onun bakışlarının da karanlık ve sahiplenici bir hal alacağı düşüncesiyle nefesim kesiliyor, ciğerlerim boşalıyor.

Derimin altında bir elektrik vızıltısı dolaşıyor, ama başımı sallayarak onu temizliyorum.

Jase ve Kat. Annem ve babam, Jason ve Katherine, başka bir hayatta olsalardı bu lakapları rahatlıkla kullanabilirlerdi.

Ama babama Jason diyen birini neredeyse hiç duymadım.
Jase gibi gayri resmi bir şey. Madoc ve benim için "Baba". Sadece anneme "Jason". Ve diğer herkes için "Bay Caruthers".

"Evet, şey," diyorum Lucas'la ilgili fanteziyi bir kenara iterek, "Ben onun gibi değilim."

"Ne gibi?"

"Sıcak." İçimi çektim. "Ben seksi değilim. Sadece tatlı, nazik ve sıkıcıyım." Dylan tekrar arkasına yaslanıyor ve ikimiz de tavana bakıyoruz. "Evet, ben,
O da," diye nefes veriyor. "Bir atlet giyiyorum ve babam bana gidip üzerime bir şeyler giymemi söylüyor."

İkimiz de gülüyoruz, çünkü Jared gibi bir babayla onun da işi en az benim kadar zor. Jared çocuklarına neyin doğru ya da yanlış olduğuna göre ebeveynlik yapmıyor. Basitçe söylemek gerekirse, eğer bu onu rahatsız ediyorsa, bunu kabul etmiyor ve bu kadar.

Ancak Dylan babasının takıntılarını gizlice aşmakta ve daha fazlasını yapmakta daha başarılı. Ailemin sınırlarını zorlamaya alışık değilim.

Yine de olmak istiyorum. Jase'in dediği gibi olmak istiyorum. *Birileri için tehlikeli.*

Gözlerimi dikip elimi başımın arkasına atıyorum ve yavaşça fısıldıyorum: "Zavallı ... lanet ... üniversiteli çocuk." Sonra Dylan'ın sesi benimkine katılıyor ve ikimiz birden "Bu kıçla ne yapacağını bilemezsin" diyoruz.

Karnımda ısı birikiyor ve Dylan'la ikimiz de gülmeye başlıyoruz. "Şimdi daha sıcak hissediyorum," diyor bana.

"Evet, ben de."

"Tamam o zaman." Kitabı kollarımdan aldı ve kendi üzerine çevirdi.
mide, onu açıyor. "Okumaya devam edelim. Biraz daha edepsiz konuşmalar öğrenelim."

- - -

Jase . . .

Ona kartımı bırakmamalıydım. Ne düşünüyordum ki?

Kızla iki kez karşılaşmıştım ve bu süre içinde bir düzine Farklı bir şey yapmam gereken anlar, mesela çekip gitmek gibi.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ne yapmamam gerektiğini biliyordum.

Biliyordum

Ama bir mucize olur da onu tekrar görürsem, istediğim şey karşısında bildiklerimin hiçbir önemi kalmayacaktı.

Ve bu olamazdı.

Kartımı garaja bıraktığımdan beri bir hafta geçmişti ve Neyse ki aramadı. Onu aramazdım, bu yüzden beni aramadığı sürece - ki aramazdı, çünkü muhtemelen benim bir bok parçası olduğumu düşünüyordu - o zaman her şey yoluna girecekti.

Günaha girmekten uzak duracak gücüm vardı.

Ve sonra lanet olası para. İstediğim her şeyi satın alabilecekmişim gibi ağırlığımı ortaya koyuyordum. Aslında onu satın almaya çalışmıyordum. Sadece onunla birkaç dakika.

Evime girerken, kapıyı arkamdan kapatıp karanlık antrede ilerlerken saatin dokuz sesini duydum. Maddie oğlumuzla birlikte hâlâ ailesinin yanındaydı, bu yüzden ev ölüm sessizliğindeydi. Bebek sadece birkaç aylıktı ama müziği çok seviyordu, bu yüzden herhangi bir günde eve girdiğimde yüksek sesle çalan çok çeşitli melodilere alışkındım: klasik, eski şarkılar, seksenlerin rock'ı ...

Şimdi hiçbir şey yok. Onu özlüyordum ve Madeline bugün erken saatlerde arayıp zaten uzakta olduğu süreye ek olarak bir hafta daha kalacağını söylemişti.

Benden kaçıyordu. Çocuğumu ne kadar özlesem de Gittiğine sevinmiştim. Onun yokluğunda evdeyken kendimi göstermek zorunda değildim.

Ta ki o dönene ve ben içinde bulunduğumuz çıkmazla başa çıkmak zorunda kalana kadar. Evi tutmak isteyecek miydi? Şehirde kalacak mıydım?

Her gün oğlumdan bu kadar uzakta, kalıcı olarak? Ailemizin firması babası için her şeyi hallediyordu. Şimdi o hesaplara ne olacaktı? Evliliğimizin tek sorunu biz değildik. Etkilenecek bir sürü insan vardı.

Evrak çantamı yere bıraktım ve ceketimin düğmelerini açarak üstümü değiştirmek için yukarı çıktım. Üzerime bir kot pantolon ve tişört geçirip tekrar aşağıya indim.

buzdolabını karıştırdım. Maddie'nin bıraktığı büyük bir kase tavuk salatasını bulunca kendime bir sandviç hazırladım ve hemen işe dönebilmek için onu ofisime götürdüm. Önümüzdeki beş yıl içinde kendi firmamı kurmak istiyordum, yani yeterince sıkı çalışır, müşteri portföyümü ve itibarımı geliştirirsem, oğlum okula başlayıp benim nasıl bir baba olduğumu hatırlamaya başladığında kendi işimin patronu olabilecek ve kendi hızımı kendim belirleyebilecektim. Başarısız olmuştum.
Maddie, ama o çocuğun asla üzülmemesini sağlardım.

Sonraki bir saatimi birkaç davayı araştırarak, birkaç e-postayı yanıtlayarak ve GM davası için açılış konuşmamı bitirerek geçirdim. Dava önümüzdeki hafta başlayacaktı, yani şu anda olduğumdan daha az evde olacaktım. Şehirde bir daire tutmayı bile düşündüm. İşe gidip gelmek çok fazla zamanımı almaya başlamıştı.

Masamdaki kâğıtları karıştırırken durdum. O faks hangi cehennemdeydi? İşten çıkmadan önce almıştım.

"Evrak çantası," diye mırıldandım, ayağa kalktım. Fuayeye geri döndüm ve çantamı açtım, dosya klasörlerini karıştırarak beyaz kağıt parçasını bulmaya çalıştım.
İhtiyacım olan kağıt. Ama sonra karanlık çantanın içinden yanıp sönen kırmızı bir ışık fark ettim. Cep telefonumu çıkarıp açtım ve yirmi dakika öncesine ait bir cevapsız arama gördüm. Arayan herhangi bir kişi olabilirdi, bir müşteri,
Maddie, babam . . .

Ama kalbim aniden çarpmaya başladı. Numarayı tanımıyordum ve kendimi durduramadım. Tekrar aradım.

"Denton Oto Tamir," diye cevap verdi nefes nefese kalmış bir ses.

Gözlerimi kapattım ve vücudumu saran sıcaklıkla savaştım.

Kahretsin. "Alo?" Ben bir şey söylemeyince Kat söyledi. Sesi stresli geliyordu.

Boğazımı temizledim. "Beni mi aradınız?" Telefonu kapatmam gerektiğini bile bile kendimi söylemeye zorladım.

Bir an sessiz kaldı ve zor nefes alışını duyabiliyordum. Gardımı aldım. Bir sorun mu vardı? Saat onu geçiyordu. Dükkân iki saat önce kapanmıştı. Neden hâlâ oradaydı?

"Bakın, özür dilerim," diye ağzından kaçırdı. "Aramamalıydım. Unut gitsin." "Sorun ne?" O telefonu kapatamadan ben havladım.

"Bir şey yok. İyi olacağım-

" "Ne oldu?!"

Nefes aldığını duydum ve hiç düşünmeden anahtarlarımı alıp çantamdan

cüzdanımı çıkardım.

"Yakın mısın?" diye sordu, sesi tereddütlüydü. "Şu anda
Garaj. Aracım gelmedi, arayabileceğim başka kimse yok ve dışarıda garip bir araba duruyor. Ben sadece-"

"On dakika içinde orada olabilirim," dedim, çoktan kapıdan çıkmıştım ve beni neden aradığını umursamıyordum bile. "Dışarı çıkma."

"Teşekkür ederim." Sesindeki rahatlamayı duydum.

Telefonu kapattım ve hiç tereddüt etmeden arabama atladım. O tamirhane tenha bir köy yolundaydı. Eve yürüyerek gitmesine imkan yoktu.

Yol boyunca vites kolunu önce dörde sonra beşe geçirerek hızlandım, farlarım asfalt otoyola düşüyordu ve görünürde başka araba yoktu. Gelmeyen arabasının kim olduğunu merak ettim. Muhtemelen eski sevgilisiydi.
Şu anda onunla tekrar karşılaşmayı umursamıyorum.

Sonunda ilerideki tamirhanenin ışıklarını gördüm ve arabayı yavaşlattım.

Otoparka girdim ve hemen Kat'i fark ettim.
Kolumu, onu yakalamış olan bir adamdan kurtardım, yanında başka bir adam duruyordu. Frene bastım ve el frenini çekerek arabadan atladım.

"Senin paran bende değil!" Kat etraflarından dolaşmaya çalışarak bağırdı. Neden dışarı çıkmıştı ki?

"O zaman belki seni onun için çalıştırırız," dedi adamlardan biri.
hırladı. "Ha, tatlım? Şimdi bize onun nerede olduğunu söyle, çünkü öyle ya da böyle paramızı alacağız!"

"Cehenneme kadar yolun var!" diye bağırdı ve ben de koşarak onun önüne geçtim ve adamlardan birini geri ittim.

"Ne istiyorsun?" Omuzlarım dikleşmiş ve vücudumdaki her gözeneğimden öfke akarken talep ettim.

Her iki adam da sokak serserileri gibi giyinmişlerdi, eski püskü kıyafetleri ve yağlı saçları vardı, birinin boynunda kocaman bir dövme vardı.

"Siktir git, dostum," diye homurdandı siyah saçlı olan. "Bize borcu var. Bizim işimiz onunla. Seninle değil."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim-"

"Ne kadar?" Kat'in sözünü keserek adama sordum.

Gözlerini kısarak bana baktı ve benimle uğraşıp uğraşmamayı tartışıyormuş gibi görünüyordu.

"Dört yüz," diye cevap verdi sonunda, sesi giderek sakinleşiyordu.

Bakışlarını tuttum ve elimi cebime atarak cüzdanımı çıkardım.

"Ne?" Kat arkamdan bağırdı. "Hayır!"

Ama dört banknot çıkardım ve serseriye uzattım. "Bir daha onun yanına yaklaşma. Anladın mı?"

Ama o sadece parayı aldı ve sanki dünyada her şey yolundaymış gibi tembelce gülümsedi. "Teşekkürler," dedi ve sonra etrafımdan Kat'e baktı. "İyi iş çıkardın Kat."

Ve ikisi de dönüp arabalarına doğru gittiler. Ben onun önünde kaldım ve öfkesinin sıcaklığını sırtımda hissettim.

Ama kendi öfkem derimin altında bir kasırga gibi dönüyordu. Onun derdi neydi? Neden dükkânın önüne gelmişti ki?
etrafta gizlenen bir araba fark etti mi? Ve ben ortaya çıkmasaydım ne yapacaktı?

Ona ne yapmış olabilirler?

Yanıma geldi, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. "Yardımına ihtiyacım yok." "O zaman beni neden aradın?" Havladım.

"Unuttum!" diye bağırdı, arkasını dönerek. "Siktir git, üniversiteli çocuk." Gözlerimi büyüttüm ve elimi saçlarımın arasında gezdirip yumruk yaptım. Tanrım!
Tanrım! Neyi yanlış yaptım? Beni aradı.

Garaja doğru yürüyüşünü izledim, dar mavi kotu yırtılmıştı.
Kollarında yağ lekeleri vardı ve koyu gri tişörtü omzundan düşüp tenini ortaya çıkarmıştı; kızgın mıydım, tahrik mi olmuştum yoksa ikisi birden miydi bilemiyordum. Kaslarımın her biri sıcak ve kaya gibi sertti.
Her biri. Tek. Bir.

Peşinden koşarak kolunu tuttum, döndürdüm ve omzuma attım, orada durup kollarımı kalçalarının arkasına doladığımda feryadını duydum.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı ve siyah beyzbol şapkasının yere düştüğünü ve koyu renk saçlarının uçlarının belime dolandığını gördüm.

"Bilmiyorum ama eğlenceli," dedim ona. "Seni bütün gece böyle tutabilirim. Aslında bundan zevk alıyorum."

"Bırak beni!"

"Pek olası değil."

"Jase!" diye tekrar itiraz etti. Aslında kendimi tanıttığımı hiç sanmıyorum. Ama sonra kartvizitlerimin arkasına cep telefonu numaramla birlikte takma adımı yazdığımı hatırladım.

O sakinleşip çocuk gibi davranmayı bırakana kadar lanet olası otobüsü bekler gibi orada durdum.

"Aslında biraz ağırlaşıyorsun." Homurdandım ve onu omzumda kaydırdım. "Belki seni soyarsam daha hafif bir yük olur? Var mısın, Karavan Parkı Prensesi?"

"Bana öyle deme."

"O zaman bana Üniversiteli Çocuk demeyi bırak."

Dengemi bozarak elimden kurtulmaya çalıştı. "Lütfen!" diye bağırdı.

Kıpırdamadığımda nefes alış verişi yavaşladı ve sonunda sesini alçalttı. "Jase?" dedi ve parmaklarım ona sıkıca sarıldı, adımın dudaklarındaki sesini seviyordum. "Beni eve götürmene izin vereceğim, tamam mı?"

Tamam. Ama onu yere bırakmadım.

Bunun yerine, onu arabaya kadar taşıdım, arkamdan öfkeli homurtularını duydum, çünkü kaçmaması için ona güvenmediğimi biliyordu. Kıçımı buraya kadar sürükledi ve beni dramasının ortasına koydu. Onu sağ salim eve götürüyordum.

Ayaklarını yere koydum ve arabanın kapısını açarak binmesine izin verdim. Daha çok suratını asarak koltuğa oturdu ama yine de arabadaydı. Sürücü tarafına doğru yürüdüm, arabaya tırmandım, emniyet kemerimi bağladım ve arabayı çalıştırdım.

"Kimdi o adamlar?" Ona sordum, farlarımı yaktım ve karanlık yola çıktım.

"Önemli değil."

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Sana bir soru sordum."

Onu beladan kurtarmak için dört yüz dolar vermiştim - geçen hafta bıraktığım diğer dört yüz dolarla ne yaptı, hiçbir fikrim yoktu - bu yüzden bana bazı cevaplar verebilir.

"Bayiler," diye cevap verdi sonunda. "Eski sevgilimin onlara borcu varmış, bu yüzden onu bulmak için beni sıkıştırıyorlardı."

"Nerede olduğunu biliyor

musun?" "Hiç uzakta değildir."

Başımı salladım ve gözlerimi tekrar yola çevirdim. Satıcılar.

Sanki her şey çok normalmiş gibi söyledi.

Ben orada olmasaydım ne yaparlardı? Ya oğlu oradayken onun lanet evine gelselerdi? İstediği bu muydu?

onun etrafında büyümek? Lanet olası ezikler, çöpler ve dram.

Yumruklarımı direksiyonun etrafında sıktım, derinin yumruğumda gıcırdadığını duydum. "Berbat durumdasın," diye alçak sesle bağırdım. "Nasıl olur da
kimse böyle yaşar mı?"

Göz ucuyla bana döndüğünü gördüm. "Beni tanımıyorsun. Bunu unutmayın."

Sonra beyzbol şapkasını tekrar taktığını ve kollarını göğsünde kavuşturduğunu gördüm.

Sessizce oturduk ve ben önüme baktım, yolun ortasındaki beyaz çizgiler arabamın yanından hızla geçerken ne halt ettiğimi düşünüyordum. Haklıydı. Onu yargılamaya hakkım yoktu. Onun gerçekliği benimkinden çok farklıydı. Param vardı, eğitimim vardı, deneyimlerim vardı.
bana dünyanın ne kadar büyük olduğunu hatırlattı. O, muhtemelen hayatının geri kalanında her şey için mücadele edecek bir gençti.

Ama çok farklı hayatlarımız olsa da ikimiz de buradaydık, değil mi? Bana geliyordu, çünkü bunu asla kabul etmeyecek olsa da
Benim hakkımda ne kadar az şey bilse de, onun için her şeyi yapacağımı biliyordu. Ve ben, gecenin bir yarısı ona koşuyordum, çünkü dünyadaki tüm para, eğitim ya da deneyimler onun bana hissettirdiklerini satın alamazdı.

"Seni tanıyorum," diye itiraf ettim. "Çünkü ben de en az senin kadar dağılmış durumdayım."

Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ve benim hakkımda ne düşündüğünü merak ediyordum.
Onu avlamaya çalışan zengin bir pislik miydim? Çocuğunu doyurmak için kandırabileceğini düşündüğü bir aptal mıydım?

Yoksa benim onu tenimin her santiminde hissettiğim kadar o da beni hissediyor muydu?
Geçen hafta boyunca hiç onun aklına girmiş miydim? Çünkü o sürekli benim kafamdaydı.

Konsoldan bir şey aldığını gördüm ve cüzdanımı açtığını görmek için ona doğru baktım.

"Haklısın," dedi ve oğlumun bir resmini çıkardı. "Benimkiyle hemen hemen aynı yaşta." Sonra fotoğrafı yerine koydu ve cüzdanımı
Geri çekil. "Bir gün hepsi büyüyecek, kendi sorunları olacak ve tüm bunlar sona erecek." Başını arkaya yasladı ve düşüncelere daldı. "Bazen zamanın daha hızlı geçmesi için dua ediyorum, biliyor musun? Sanki kırk yaşına

kadar ileri sarmak istiyorum ve umarım zor kısım bitmiş olur."

Başımı salladım. "Sanki tüm bunlar daha iyi bir şey için boktan bir başlangıçmış gibi." "Evet." Sesi nazik ve yumuşaktı. "Birlikte yaşayacağız.

Artık kafamız karışmayacak, yarın için heyecanlanacağız ..." Sözlerinin havada asılı kalmasına izin vererek sürmeye devam ettim.

O biliyordu. Tam olarak ne hissettiğimi biliyordu, çünkü o kadar da farklı değildik.

Kasabaya döndüm, onun evine doğru gidiyordum ve o bana söylemeden nerede yaşadığını bilmemin garip olduğunu fark etmemiş gibiydi. Yağmur serpintileri ön cama vurmaya başladı ve hızımı yavaşlatarak silecekleri çalıştırdım.

"Onunla neden evlendin?" Ona sordum.

Derin bir nefes aldığını duydum ama sorduğum için kızgın görünmüyordu. "Değişeceğini düşünmüştüm," diye cevap verdi. "Onun nadir, gerçek

beni sevdiğine ikna etti. Ama daha dikkatli dinleseydim, sadece kanımı kurutmak istediğini fark ederdim. Yemek, temizlik, garajdan aldığım maaş çekleri, seks ..." Dalıp gitti ve sonra devam etti. "Artık varlığımı bile zar zor hatırlıyor.

paraya ihtiyacı var. Beş aylık hamile olduğumdan beri bana dokunmadı. Artık vücudumun görünüşünü beğenmiyordu."

Kendime engel olamadım. Ona baktım, gömleğinin omzundan düştüğü yerdeki çıplak teninin pürüzsüzlüğüne ve ışıltısına, nefes aldıkça göğüslerinin yükselip alçalmasına baktım. Çok güzel bir vücudu vardı ve adam tam bir aptaldı.

"Onunla neden evlendin?" diye sordu bana.

Onun mahallesinden geçerken gözlerimi tekrar yola çevirdim.

Çünkü seni ilk ben görmedim.

"Çünkü onu seviyorum." Ona gerçeği söyledim. "Onunla birlikte büyüdüm, iyi bir aileden geliyor, babam bunun olacağını düşündü-"

"Evet, anlıyorum," diye sözümü kesti.

Ama onun bunu anladığından emin değildim. Oğlumun annesini seviyordum ama Maddie'ye olan sevgim hayatımda hiç değişmeyen diğer her şey gibiydi. Sabit ve rutindi. Beni asla zorlamıyor ya da incitmiyordu.

Ya da beni heyecanlandırdı.

Onun için hiç aç ya da vahşi olmadım. Onu hissetmeyi hiç arzulamadım. O sadece oradaydı. Evim, işim, arabam gibi.

Evinin önüne yanaştım, oturma odasının penceresinden küçük bir ışık parlıyordu ama sokağın geri kalanı karanlıktı. Yağmur şimdi sağanak halinde yağıyor, ön camımı su tabakalarıyla kaplıyordu.

Orada bir süre sessiz oturduk ve bir şey söylemek istediğini bildiğim için dönüp ona baktım.

Pencereden dışarı baktı, dışarı çıkmak için hiçbir hareket yapmadı. "Benden ne istiyorsun?" diye sordu sessizce.

Neredeyse gülecektim. Soruyu eğlenceli bulduğum için değil, çok cazip bulduğum için. Ben ne istiyordum? Hiçbir şey. Her şeyi.

"Ben öğrendiğimde, sen de öğreneceksin," dedim ona.

Kendi kendine gülümsedi ve gözlerimi tutarak bana baktı. "Ne?"

diye sordum. diye sordum.

Ama o sadece başını salladı. "Bu çok garip. Tek bir an için . . ileri sarmak istemedim."

Ve gözlerimi tuttuğunda midem altüst oldu, gözlerindeki her şey bana hissettiklerimi hissettiğini söylüyordu.

Ona dokunabilirdim. İstersem uzanıp onu kucağıma alabilir ve ona dokunabilirdim.

"Bu arabadan çıksan iyi olur," diye uyardım.

Gülümsemesini saklamaya çalıştı ama ben yine de gördüm. Ve sonunda arabadan çıkıp bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun içine girmesini izledim.

Ben de ileri sarmak istemedim. Aslında zamanın mümkün olduğunca yavaşlamasını istiyordum.

Arabanın önünü döndü, saçları ıslandıkça siyaha dönüyordu ve penceremin önüne geldi. Yağmurun kıyafetlerini ıslatmasını, gömleğinin göğüslerine yapışmasını ve göğsünün zeytin tonlarındaki derisinden aşağı akmasını izledim. Yumruğumu direksiyonun etrafında tekrar sıktım.

Sonra yavaşça eğildi ve dudaklarını pencereme dayadı, gözlerini kapattı ve öptü.

Gözlerimi tutarak geri çekilmesini izledim ve sonra dönüp evine doğru koşarak sıcak ışığın içinde kayboldu.

Artık biliyordum.

Arabayı birinci vitese taktım ve ondan tam olarak ne istediğimi bilerek yola çıktım.

Bölüm 4

"Kahretsin." Dylan bana bakıyor ve ikimizin de aynı şeyi düşündüğümüzü biliyorum.

"Merak etme," diye takılıyorum. "Birisi seni öyle bir isteyecek ki Jared çıldıracak. Ne dilediğine dikkat et."

Alay eder ve sayfayı bir sonraki bölüme çevirir. Dylan'ın gerçekten hiçbir fikri yok.

Tek gördüğü gözünün önündekiler. Ruhu ve gülümsemeleri nedeniyle erkekler ona çekiliyor. O mutlu bir insan ve insanların onun yanındayken kendilerini iyi hissetmelerini sağlıyor.

Ben öyle biri değilim. Ben sadece oradayım. Boşluk gibi.

Ve aklım Dylan'ın sorusuna geri dönüyor. Ya Jase Lucas'sa? Beni arkadaşlarının küçük kız kardeşinden başka bir şey olarak görür müydü? Bana karşı böyle bir fiziksel çekim hisseder miydi?

Bundan şüpheliyim.

Salıncakta itilmeye ihtiyaç duyduğumda ve televizyonda izlemek istediğim tek şey Disney Channel olduğunda Lucas beni tanırdı. Öpülmüştüm, dokunulmuştum ama hiçbir zaman daha fazlasını deneyimlemek zorunda hissetmemiştim.

Jase ondan ne istiyordu? Ona ne yapmak istiyordu? Benden sadece biraz daha büyüktü, o halde onda erkeklerin bende görmediği neyi görüyordu?

Ama sanırım bu doğru değil. Benimle ilgilenen erkekler vardı.

Yine de merak ediyordum... Bir kadın ona ihtiyacı olanı verirken başka bir kadın veremediğinde arzu bir insana ne hissettirirdi?

- - -

Jase . . .

Ön kapıdan adımımı atarak evime girdim ve hemen Maddie'nin antreden içeri süzüldüğünü gördüm. Oğlumuz kalçasına oturmuş, bebek bezi çantasını diğer omzunda sallıyordu. "Eve erken gelmişsin." Küçük bir gülümsemeye zorladı, sesi hafifti.

"Nereye gidiyorsun?" Evrak çantamı yere bırakarak sordum.

Elimi uzattım ve Madoc'un kel kafasını okşadım.

"Doktor randevumuz var," dedi ağzının kenarındaki salyayı silerken. "Sadece bir kontrol, sonra da kütüphaneye gideceğiz.

Onu anneme bırakmadan önce kız kardeşimin düğünü için yemek şirketiyle görüşeceğim."

"Peki, al o zaman." Ellerimi uzattım, onu almaya hazırdım. "Onu bana bırak, ne yapman gerekiyorsa yapabilirsin."

Bugünlerde neredeyse oda arkadaşı olmamız, hâlâ oğlumun babası olmadığım anlamına gelmiyordu.

"Oh, Jase." Sanki şaka yapıyormuş gibi güldü. "Hiç bezini değiştirdin mi? On dakika içinde beni arar, yıkılırdın."

"Sanırım bununla başa çıkabilirim." Ona tekrar elimi uzattım. "Harvard'a gittim."

Ama o sadece başını salladı ve etrafımda dolaştı. "Sana formülün nerede olduğunu, nasıl yapıldığını, oynamayı sevdiği oyuncakları gösterecek vaktim yok... güven bana," dedi, sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi Çocuk. "Huzur ve sessizliği biraz iş yapmak için kullan. Birkaç saat içinde evde olacağım. Daha sonra ailenle akşam yemeği yiyeceğiz, bu yüzden senin için bir takım elbise hazırladım. Duş almayı unutma," diye talimat verdi. "Annenin geçen Noel'de sana aldığı ve benim çöpe attığım kolonya gibi kokuyorsun. Sana başka bir şişe aldı mı?"

"Maddie?" Kapıyı açtığını görünce itiraz ettim. "Onu istiyorum-"

"Bu beni strese sokacak," diye karşı çıktı. "Yardıma ihtiyacın olduğunda beni buraya kadar getirmek . . ." Ve sonra aramızdaki havayı öptü.

"Seni seviyorum. Bye."

Ve kapıyı kapattı.

Birkaç dakika boyunca orada durdum ve neden oğluma bakamayacağımı düşündüğünü anlamaya çalıştım. Neden gitmek için bu kadar acele ediyordu.

Şüphesiz bendim. Onu o kadar uzun süre kendimden uzak tuttum ve ona o kadar çok baktım ki, ona yardım etmeme nasıl izin vereceğini bilmiyordu.

Belki de benim onunla olmak istemediğim kadar o da benimle olmak istemiyordu.

Evrak çantamdaki telefonum çaldı ve onu almak için açtım. Yeşil arama düğmesine basarak kulağıma götürdüm.

"Evet?"

"Burası Rhodes BMW,

efendim." "Evet?"

"Efendim, bugün teslim edilmesini istediğiniz araba geri gönderildi."

Geri mi gönderildin? Neyi?

Telefonu kulağımdan ayırdım ve aramayı sonlandırdım. *Geri mi gönderildi?*

Bazı dosyaların altını eşeleyerek cüzdanımı çıkardım, göğüs cebime soktum ve kapıya yöneldim.

Kat için bir araba almıştım, hiçbir şey beklemiyordum.

Bu kadar büyük bir hediyeyi kabul etmemek zorunda kalmasını anlıyorum, ama lanet olsun. Geçen gece saldırıya uğrayabilirdi. Neredeyse saldırıya uğruyordu,

Aslında. Endişelenmesi gereken bir çocuğu olan genç bir kadının gurur yerine mantığı seçeceğini ve kendisini ve çocuğunu güvende tutma şansını artıracak bir araç alacağını düşünürsünüz.

Yeni bir araba da değildi. Eğer bu hediyenin onu metres olarak tutacağım anlamına geldiğini düşünseydi, onu yepyeni bir arabaya bindirirdim.

Bimmer, ya da daha iyisi, arabayı ve rengi kendisinin seçmesine izin verin.

Arabama tırmanıp vitese taktım ve hızla yola koyuldum. Gün ışığı ağaçların arasından sızıyordu ve sonunda hava ısındığı için minnettardım. Kat için endişeleniyordum. Yaşadığı yerden nefret ediyordum, oğlunun içinde bulunduğu ortamdan nefret ediyordum.

Her gün yüzleşiyordu ve şu anda fark edemeyecek kadar küçük olsa da eninde sonunda fark edecekti. Gece eve dönerken, onu ve onu merak ettim. Sıcak mıydılar? Güvende miydiler? Düzgün besleniyor muydu?

Onun her şeye sahip olmasını ve hiçbir şey için endişelenmemesini

istiyordum. Daha yoğun mahallelerden geçerek lisenin önünden geçtim, Kat'in oradan muhtemelen geçen yıl mezun olduğu aklıma geldi. Aramızda sadece yedi yaş vardı ama eğitim ve deneyim açısından dünyalar kadar farklıydık.

Bu beni korkutmalıydı. Ama bunun yerine beni heyecanlandırdı. Tanıdığım diğer kadınlardan farklı olması hoşuma gidiyordu.

Genç, düşüncesiz, öfkeli ... ve tamamen kaba. Bana yasaklanmış gibi geliyordu ve ben onu istiyordum.

Bana birazcık ihtiyacı varmış gibi görünmesi de hoşuma gitti.

Sonunda pes edip evinin önüne geldiğimde arabayı durdurdum,
Bir an tereddüt ettim. O orospu çocuğunun evde olup olmadığından emin değildim ama yapmam gerekeni yapmaya tamamen hazırdım.

Arabamı bırakıp kilitlediğimden emin oldum ve evine doğru yürüdüm, çitin gıcırdayan kapısından geçip merdivenlerden yukarı çıktı. "Alo?"

Ahşap kapıyı çalarak seslendim.

Biri "Evet?" diye seslendi ve ben ekrandan yaklaşan bir gölge gördüm.

Kapıyı iterek açtığında, Kat'ten çok da büyük olmayan, kısa sarı saçlı ve elinde bir biberon olan bir kadın gördüm.

"Kat burada mı?" Ben sordum.

Gözleri formumda geziniyor, tereddütlü görünüyordu ve hemen bu mahallede takım elbiseli insanların kötü haber anlamına geldiği izlenimine kapıldım.

"Ben bir arkadaşım," diye açıkladım.

Gözleri kısıldı. "Oh, siz Bay Slater mısınız? Size ve eşinize bakıcılık yapıyor, değil mi?"

Bebek bakıcılığı da mı yapıyor? Garajda çalışmaya ek olarak mı?

"Elbette." Bu kadının kim olduğundan emin olmadığım ve Kat'i korumaya karar verdiğim için cevap verdim. "O benim."

Bu kadın kocasının bir arkadaşı olabilir. Hıncını ondan çıkarmaya karar verirse diye doğruyu söylemenin faydası yok. Gerçi ben hiç
Ona kötü davrandığını söyleyen bir bilgi yoktu ama şüphelerim vardı. Öyle bir tipti.

Başını salladı. "Evet, arka bahçede. Seni geçireyim."

Ön kapıdan çıktı ve verandanın basamaklarından inip evin yan tarafına doğru koşarken ona yol vermek için geri çekildim. I
hızla takip ettim, ama evin arkasına yaklaşır yaklaşmaz yavaşlamaya başladım.

Kahverengi saçlı küçük bir çocuk fıskiyelerinden küçük yeşil bardağına su doldururken ciyak ciyak bağırırken Kat çimlerin üzerine yüzüstü uzanmış, dirseklerinin üzerine tünemişti.

Mavi çiçekli kısa beyaz bir güneş elbisesi giymişti ve omuzlarından sırtına kadar uzanan ince askıları vardı; tek yapabildiğim güzel, pürüzsüz tenine bakmaktı.

Elbise vücuduna tamamen yapışmıştı. Aman Tanrım.

Ev yapımı olduğunu tahmin ettiğim fıskiye, hortuma bantlanmış iki litrelik bir şişeydi ve iki düzine kadar su fışkırtıyordu.
delikler, çimlerin üzerinde yatarken ona çarpıyor, sırtını, kollarını, bacaklarını ve elbisesini ıslatıyordu.

Islak kumaşın arasından teninin zeytin tonlarını görebiliyordum.

"Kat?" diye seslendi arkadaşı -ya da belki kız kardeşiydi-.

Kat başını bize doğru çevirdi ve benimle göz göze geldi, gülümsemesi azaldı.

Boğazımı temizledim ve elimi cebime attım. "Unuttun mu?" Rahat davranarak sordum. "Bu gece bebek bakıcılığı yapacaksın. Hatırladın mı?"

Kaşları burnuna indi ve ayağa kalkmaya başladı. "Ha?"

Arkadaşı güldü ve bana baktı. "Evet, sanırım unuttu."

"Oğluna bakacak biri var mı?" Kat'e sordum ve sonra arkadaşına bakarak, "Benimki üşütmüş. Jared'in hastalanmasını istemeyiz."

Kat doğruldu ve ben de gözlerimi indirerek kumaşın vücudunun üzerindeki düşüşüne baktım. Elbisesinin önü arkası kadar sırılsıklam olmasa da belli bölgeleri ıslanmıştı ve göğsünden su damlıyordu.

Nefes almakta zorlandım ve kasıklarımda sıcaklık
birikti. Arkadaşı sonunda iç çekti. "Yapabilirim,
sanırım."

Gülümsedim, damarlarım onunla yalnız kalma ihtimaliyle ısınıyordu. "Teşekkür ederim."

Arkadaşı geldi ve adını öğrendiğim Jared'i kucağına aldı.
Kat ise orada öylece oturmuş, biraz kaybolmuş görünüyordu.

Jared'i taşıyan arkadaşı yanımdan geçerken, "Ben Deena, bu arada," dedi. "Mahalledeki tüm çocuklarla ilgileniyorum."

Uzattığı eli tutmak için uzandım. "Jase."

Başını salladı ve yanımdan geçip gitti, muhtemelen Jared'i ıslak kıyafetlerinden kurtarmak için eve girecekti.

"Ne halt ediyorsun sen?" Kat'in suçlayıcı bir tonda sorduğunu duydum.

Ayağa kalktığını görmek için bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Elbise vücuduna yapışmıştı ve kalçaları suyla parlıyordu.

"Arabayı reddettiniz," diye belirttim.

Sesini alçaltarak, gözlerinde meydan okuyan bir ifadeyle bana yaklaştı. "Beni satın alamazsın. Ne istediğini bilmiyorum-"

"Güvenliğiniz için güvenilir bir ulaşım aracına sahip olmanızı istiyorum," dedim, sözünü kesti. "Çocuğunuz varken araç kullanamayacağınızı mı söylüyorsunuz? Ya acil servise gitmesi gerekirse?"

"Sana borçlu olmamı istiyorsun," diye düzeltti. "Sen evlisin ve ben bir fahişe değilim."

Beni geçip çıplak ayaklarıyla evin merdivenlerini koşarak çıktı. Dönüp peşinden koşmam sadece bir dakika sürdü.

Paravan kapısını açarak mutfağa girdim ve kolundan tutarak onu kendime çektim.

"Bana borçlu olmanı istemiyorum," dedim kısık bir sesle, göğüs göğüse dururken ona bakarak. "Ben sadece ... ... Seni düşünüyorum ve istiyorum ..."

Orada öylece durdu, göğsü inip kalkıyordu, sanki hareket edemeyecek ve kaçamayacak kadar korkmuştu.

Böyle bir kız hayal kırıklığına alışkındı - kullanılmaya alışkındı - ama ona zarar vermeyecektim. Ondan çalmayacaktım ya da ona vurmayacaktım ve onu tehlikeye atacak şeyler yaptırmayacaktım.

Ve ona baktığımda, sadece bir kıç parçası görmedim. Dört gözle beklediğim bir şey gördüm.

Bir adım attım, ona doğru yürüdüm ve yavaşça duvara yasladım. "Evliliğim sadece kâğıt üzerinde ve bitti. Bunu zaten biliyorum. Onu incitmek istemiyorum ama onu hiç senin hakkında düşündüğüm gibi düşünmedim. Görüyorum ki

Bana bakışından anlıyorum, evlat. Bu benim açımdan tek taraflı değil." Ona seslendim. "Öyle mi?"

Kıpırdamadan durdu, nefes alış verişi savaşamayacakmış gibi titriyordu ama teslim olmaktan da çok korkuyordu. Benimle dövüşmek istemedi.

"Şimdi istersen bunu temiz tutabiliriz. Bu yalanımı gerçekleştirebilir ve oğluma bakıcılık yapmana izin verebilirim," diye önerdim. "Bunu mu tercih edersin?"

Onu geriye doğru yürütmeye devam ettim, alanını işgal ettim.

Bu benim iyi olduğum şeydi. Tehdit ve gözdağı. Biliyordum. yapmamalıydım, ama geri çekilme şeklini sevdim. İş dışında kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim, evdeki başarısızlıklarım karşısında tamamen tahrik olmuştum.

"Sana iyi para verirdim," dedim ona. "Ve gecenin sonunda seni eve bırakırken yoldan çıkmamaya çalışırdım." Uzandım ve hala fıskiyeden su damlayan kalçasının iç tarafını sıyırdım, nefesi kesildi. "Ve seni arabamın arka koltuğuna almamaya çalışırdım." Ve sonra ben

eğildi ve dudaklarına fısıldadı. "Çünkü kontrolüm çok iyi... ta ki kontrolümü kaybedene kadar."

Duvara çarptı ve bir inilti çıkardı ve gözlerimin göğüslerine düşmesine izin verdim, ıslak kumaştan mükemmel bir şekilde çizilmiş şekillerini gördüm. Çenemi sıktım, onu şimdiden ağzımın içinde hissediyordum.

Parmağımı çenesinin altına koyup kaldırdım ve gözlerini bana dikti. "İstediğin bu mu?" diye sordum. "Oynayabileceğim bir şey olmak mı?"

Kalçaları benimkilere sürtündü ve alt dudağını ısırarak başını başka yöne çevirdi. Kalçalarının sıcaklığı o kadar yakındı ki artık kendimi tutamıyordum.

Aşağı uzanarak bir elimle kalçasının arkasını kavradım ve diğer elimle yüzünü kavradım ve vücudumun tamamını onunkine bastırdım, dudaklarımız birbirinden bir inç uzaktaydı.

"Bunu istemiyorum Kat," diye fısıldıyorum. "Ne istiyorum biliyor musun? Beni düşünmeni istiyorum. Beni düşünüyor musun?" Donup kaldı, gözleri

ama vücudu küçük hareketler yapmaya, benimkine sürtünmeye ve beni azdırmaya başladı.

"Evet," diye böbürlendim. "Öyle, değil mi?"

Elbisesinin altına uzandım, sırılsıklam olmuş külotunu tuttum ve yırtarak vücudundan çıkardım.

Damarlarıma eroin.

Küçük bir çığlık attı ve kollarını boynuma doladı.

"Bu bacakları etrafıma sarmayı ve gömleğini benim için açmayı düşün, böylece sana dokunabilirim," diye tekrarladım onu kaldırıp kalçalarını belime doladığımda. "Karanlık bir oda, büyük bir yatak ve uzanmayı düşünüyorsun.

"Yirmi dört yüz dolarlık çarşafların üzerinde, bacaklarının arasında benden başka bir şey olmadan."

"Evet," diye nefes verdi.

Ağzımı onunkine yaklaştırdım, dudaklarımızı birleştirdik, böylece ikimiz de sadece nefes alıp veriyor, birbirimizin tadına bakıyorduk.

Aramıza uzandım ve parmaklarımı sıcaklığının pürüzsüz derisi boyunca kaydırdım, ne kadar ıslak olduğunu hissettim.

Kahretsin, bekleyemedim.

Bir elimle onu tutarken, kemerimi çözmeye çalıştım ve sonra pantolonumun düğmesi ve fermuarı için çabaladım.

"Tamam, her şeyi aldım!" diye seslendi bir ses.

Ama umurumda bile değildi. Ağzını ağzıma aldım, dudaklarımı ve dilimi içine soktum ve onu sahiplendim. Suyun tadı ağzıma geldi ve ıslak kalçasını elimle kavradığımda içimi bir sıcaklık kapladı.

"İşin bitince ara!"

Kat öpücüğü geri çekti. "Teşekkürler Deena!" diye bağırdı nefes nefese. "Onu sonra alırım."

Sonra dilini ağzımın içine sokup alt dudağımı ısırırken dudakları yine benimkilerin üzerindeydi. O kadar iyiydi ki, omurgamdan aşağı bir elektrik şoku aktı.

"Allah kahretsin." Soğukkanlılığımı kaybederek bir elimi başının yanındaki duvara vurdum.

Ama daha fazlası için geri döndüm, dudaklarını dudaklarımla kapladım ve ellerimin ona dokunduğum ve tuttuğum her yeri mırıldandığını hissettim.

Yatak odasının ya da oturma odasının nerede olduğunu bilmiyordum ve bulmak sadece bir dakika sürecek olsa da o kadar zamanımız yoktu. I ona ihtiyacı vardı.

"Ne bekliyorsun?" diye alay etti kulağımın dibinde. "Yoksa üniversiteli çocuğun beni bir erkek gibi sikmesi için yirmi dört yüz dolarlık çarşafına mı ihtiyacı var?"

Hırladım ve onu döndürerek ikimizi de yere serdim. Ne geveze bir velet.

Dizlerimin üzerinde ceketimi, kravatımı çıkardım ve gömleğimi yırtarak kenara fırlattım.

Tekrar üzerine çıkıp onu sertçe öptüm, bir yandan da elbisesinin soğuk askısını aşağı çekip bacaklarının arasına sürtündüm.

Aşağıya daldım, göğsünü avuçladım ve meme ucunu ağzımla kapattım. "Tanrım, mükemmelsin."

Ben onu öpüp okşarken, dişlerimle çekiştirirken inledi, kıvrandı.

"Prezervatif?" Sormak zorunda kaldığım için utanmıştım ama bir süredir ihtiyacım olmamıştı ve bunu planlamıyordum.

Başını salladı ve mutfak sandalyesinin üzerindeki çantasına uzandı. Bir tane çıkarıp bana uzatmasını izledim.

Prezervatifi açtım ve uzanarak taktım. "Artık sana dokunmasına izin yok."

Kendimi onun girişine yerleştirerek ona baktım ve aniden gerildiğini hissettim.

"Biraz korkuyorum," dedi.

Yine de ne demek istediğinden emin değildim. Belli ki daha önce en az bir erkekle birlikte olmuştu.

Ama sonra aklıma geldi. Arabayı reddetmesinin tek nedeni. O Tüm bunların nereye varacağı konusunda endişeliydim ve cevapları en az onun kadar ben de bilmiyordum.

Ona sadece söz verebileceğim şeyleri söyleyebilirdim. "Yanındayım."

Bir nefes aldı ve beni tekrar aşağı çekti, beni yiyip bitirdi ve ben kendimi onun içine iterken sırtımı tırmaladı.

"Ah," diye nefes nefese kaldı ve başını geriye attı.

"Oh, Tanrım," diye inledim, daha derine battım ve ıslak sıcaklıktan titredim. Siktir, çok sıkıydı.

Yavaşça dışarı çekip tekrar içeri ittim ve vücudumdaki her şeyin canlandığını hissettim. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu, derimin altında bir vızıltı dolaştı ve daha önce hiç birini kırılacak kadar sert öpmek istememiştim.

Kocası ön kapıdan girse bile durmazdım.

"Jase," diye inledi, başını yukarı kaldırdı ve tüm vücudu gerildi. "Oh, Tanrım."

"Hemen geliyor musun?" Dudaklarını kaptım, onunla alay ettim.

"Evet." Ellerini pantolonumun içine soktu, beni daha da içine çekmek için kıçımı kavradı ve sonra çenemi ısırarak tenime doğru fısıldadı. "Daha fazla. Daha sert."

Kendimi bir kolumun üzerinde yukarı ittim, diğer elimi kıçının altına kaydırdım ve vücudunun altımda hareket etmesini ve onu daha sert ve daha sert sürdüğümde yüzünün zevkle gerilmesini huşu içinde izledim.

Ter sırtımdan aşağı süzüldü ve üst dudağında parladı. Vücudunun etrafımda kenetlendiğini hissettim ve sonra inlerken ve vermek zorunda olduğum her şeyi alırken bir çığlık attı.

Vücudu sarsıldı ve boynu geriye doğru bükülerek ağzıma doğru açıldı. "Çok güzelsin," diye fısıldadım boynuna doğru ve ısırdım. "Hatta
sikilirken daha ateşli oluyorsun."

Birkaç kez daha ittim, daha sert ve daha derin, ona doyamıyormuşum gibi sürdüm. Bacaklarını daha geniş açtı ve meme ucunu tekrar ağzıma aldım, orgazmım zirveye ulaştığında inledim ve sonunda döküldüm, olabildiğince derine battım ve her santimini hissetmeye çalıştım.

Sıcaklığı beni çevreledi ve artık hareket edemiyordum, vücudunun benimkinin altındaki hissinin tadını çıkarıyordum.

"Peki bu dövme de neyin nesi?"

Sanki az önce mutfak zemininde hayvanlar gibi tepişmemişiz gibi sakin ve eğlenen gözlerini görmek için başımı kaldırdım.

Sol koluma baktım, yukarıda, omuz ekleminin hemen altında dövmeyi gördüm.

"Öyle bir tipe benzemiyorsun," diye düşündü.

Zayıf bir kahkaha attım. "Ben değilim. Yirmi iki yaşımdayken Hong Kong'da geçirdiğim yanlış bir hafta sonuydu," diye açıkladım. "Üniversiteden yeni mezun olmuştum, hukuk fakültesine gidiyordum ve arkadaşlarımla bir sürü şey yaptık.
yapmamalıydım."

Gülmekten titrediğini hissettim. "Ama neden bir daire?"

Nasıl açıklayacağımı bilemediğim için omuz silktim. O zaman mantıklı gelmişti.

Dövme, boya ile boyanmış gibi görünecek şekilde tasarlanmış bir daireydi. boya fırçası. Ancak, bir kusur vardı. Fırça darbesi, dairenin başlangıcıyla tekrar buluşmadan hemen önce durdu.

"Bu mükemmel bir daire," dedim ona. "Hangi şekilde ölçersen ölç aynı çapta. Düz, temiz, mükemmel." Sonra alnımı onunkine yaklaştırdım ve gözlerimi kapattım. "Ama tamamlanmamış."

Tek kusurunu sevmiştim. Bu mükemmel daireye şablon olmadan dövme yapmanın gerektirdiği sanat ve beceriyi sevmiştim ve açık bırakılmasını sevmiştim ve
Bitmedi.

Doğru olan çok şey vardı ama yine de eksikti. Hâlâ bir şeyler eksikti.

Ondan ayrıldım ve ayağa kalktım, prezervatifi attım ve temizlendim. Pantolonumu yukarı çekerek fermuarını çektim ve kemerimi bağladıktan sonra tekrar eğilerek kalkmasına yardım ettim.

Onu kollarıma alarak öptüm, göğüsleri hâlâ açıktaydı ve nemli elbisesi vücudundan sarkıyordu.

"İşler değişecek," dedim ona. "Buradan gitmeni ve ondan uzak durmanı istiyorum."

Ama o sadece elbisesini düzeltti ve başını salladı. "Senden para istemiyorum."

"Jared için bir şeyler istiyor musun?"

Gözlerini bana çevirdi, yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi vardı. "Onu bana karşı kullanmayı bırak."

Seksten sonra bitkin bir halde içimi çektim ve çenesini tutarak gözleri benimkilerle buluşacak şekilde yukarı kaldırdım.

"Daha iyi bir mahallede, ağaçları ve ön bahçesi olan bir ev. arkadaşlar?" Ben sordum. "Bir araba, böylece onu okula, doktora ya da bakkala götürebilirsin."

Ama elimi çekti ve meydan okurcasına bana baktı. "Hayır," diye karşı çıktı. "Ben bunu sevdim. Bunun değişmesini istemiyorum. Senin olmak istemiyorum
am-at-the-ready. Tekrar şaşırmak ve kendimden geçmek istiyorum. Aramızda başka bir şey olmasın. Sadece bu, tamam mı?"

Alnından öptüm, istediğini yapmasına izin verdim çünkü şu anda kavga edemeyecek kadar yorgundum. Bugün pişman olmadığı için mutluydum ve daha fazlasını istediği için daha da mutluydum.

Yine de işler değişirdi. Ne istediğimi biliyordum ve her zaman istediğimi elde ettim.

Öyle ya da böyle.

- - -

Kitap elimde titriyor ve Dylan'la ben sadece sayfaya bakıyoruz.

"Jared?" diyor, kafası karışmış bir sesle.

"Madoc?" Metinde geçen isimleri hatırlayarak ben de aynı şeyi yapıyorum.

Caruthers?

Sonra ikimize de aynı anda çarpmış gibi görünüyor ve aceleyle doğruluyor. "Büyükanne?"

"Anne?" Sızlanıyorum.

Aman Tanrım.

Aman Tanrım! Yüzümü yastığıma gömüp çığlık atıyorum, vücudumdaki her kas şok ve tiksintiyle geriliyor. "Aman Tanrım, hayır!"

Kitabı kaptığı gibi sayfayı çeviriyor ve yüzünde şeytani bir heyecan sırıtışı beliriyor.

"Ver onu bana, seni sapık!" Kitabı kaptığım gibi
duvara çarparak yere düşer. "Bunu okuduğumuza inanamıyorum!"

Gülmekten kırılıyor ve alnı yorgana çarpacak şekilde yere yığılıyor. "Bu destansıydı!" diye bağırıyor ve yumruklarıyla yatağı yumrukluyor.

"Ugh!" Aynı anda hem inliyor hem de titriyorum, üzerimdeki bitleri temizlemeye çalışıyorum. "Artık okumuyoruz."

"Neden?" Kafasını kaldırdı ve şeker isteyen bir çocuk gibi bana baktı.

"Çünkü onlar senin büyükannen ve büyükbaban, benim ailem ve iğrenç!"

"Büyükannem ve büyükbabam değil," diye karşı çıkıyor, mantık yürütmeye çalışıyor. "Bu sadece bir tesadüf olmalı. Daha fazla okumak istiyorum."

Gözleri hala Noel Baba'yı görmeye giden bir çocuk gibi parlıyor. Yataktan sürünerek kalkıyor ve kitaba doğru çılgınca bir koşu yapıyor, ama ben de peşinden koşuyorum. İkimiz de kitabı birbirimizden uzaklaştırmaya çalışırken yere düşüyoruz ama sonunda sadece gülüyoruz.

"Grafik değildi," diye itiraz ediyor. "Kindle'ımda ne olduğunu görmelisin. Bu bir şey değil."

"Hayır!" Bağırıyorum ve kitabı elinden çekip alıyorum.

Ayağa kalkıp onu arkamda tutuyorum ve saate bakıyorum. "Oh, bak, saat. Yarış için hazırlanmalısın."

Dudaklarını somurtarak büküyor ve gözlerini saate dikiyor. Saat altıyı geçiyor. Dürüst olmak gerekirse, gitmeliyiz ve o da bunu biliyor.

"James'i arkadaşının evinden alacağım ve yiyecek bir şeyler alacağım," diyor kapıya doğru yürürken. "Birazdan seni almak için döneceğim, hazır ol. Ve kitabı da getir!"

Kapıyı açıyor, dışarı çıkıyor ve sonra hızla arkasını dönüyor. "Ve ağzıyla yirmi dört yüz dolarlık çarşaf kısmına gelirsen bana haber ver-"

Kulaklarımı kapatmak için uzandım ama kapıyı çoktan kapatmıştı.

Bölüm 5

Kat . . .
Elimi tezgâhta gezdirdiğimde serin ve temiz yüzeyi hissettim; yıllardır kesme tahtası olarak kullanıldığından soyulma ya da bıçak izi yoktu. Kaydım
sandaletlerimi çıkarıp pürüzsüz parke zeminlerin ve mutfak penceresinden giren güneşle parıldamalarının tadını çıkardım.

Ev çok güzeldi.

Siyah panjurlu, önü, arka bahçesi ve garajı olan iki katlı beyaz bir ev. *Lanet olsun sana, Jase Caruthers.*

Bana bir ev aldı.

Çimler sadece dergilerde gördüğüm gibi yemyeşildi, zengin ve gürdü ve pencereden dışarı baktığımda manzara daha da çarpıcıydı. Birbirinin aynısı olan daha çok ev vardı ama burası benim için tamamen farklı bir dünyaydı.

İyi seçim yapmıştı. Bir ebeveynin çocuğu için ne isteyeceğini biliyordu.

Ama bunu kabul edemezdim. İstediği zaman içeri girebilir, taleplerde bulunabilir ve ben de Thomas tarafından kapana kısıldığım gibi onun tarafından da kapana kısılabilirdim.

O zaman ne yapmalıyım? Berbat mahallemdeki berbat evimde Thomas'la mı kalayım? Ne beni ne de oğlunu umursuyordu ve yarın da aynısı olacaktı.

Ve bir yıl içinde, hala hiçbir şey farklı olmayacaktı. Jared benden daha fazla fırsata sahip olmadan büyürken ayakta kalmak için mücadele ediyordum ve sonunda başka bir başarısız ilişkiden üç numaralı çocuğa sahip olacaktım, hiçbir planım ve geleceğim olmadan var olmak için sadece yemek yiyor ve nefes alıyordum, çocuklarımın aynı hataları tekrarlamasını izliyordum.

Jared'e baktım ve onun yerde süründüğünü gördüm. Hâlâ zaman vardı. Yaşlanmadan önce hayatını daha iyi hale getirmek için hala zaman vardı.

tüm kötü şeyleri hatırla.

Ellerimi kot pantolonumun kalçalarında aşağı yukarı gezdirdim. Evde tezgahın üzerinde duran bir yığın gecikmiş fatura, boş buzdolabı, iki ay geciktirdiğimiz kira, her şey için nasıl çabaladığım ...

Bu şimdi sona erebilir. Ve pastanın üzerindeki krema, bugün bana postayla gönderilen tapuya baktığımda geldi.

Evin sahibi bendim, Jase değil. Bu evi bana karşılıksız verdi. Onu kovabilir ve dışarıda tutabilirdim. Eğer istersem.

Evi almamalıyım.

Oraya vardığımda, geçen hafta reddettiğim arabanın aynısının garaj yolunda durduğunu görünce şaşırdım. Anahtarlar ve bir cep telefonu mutfak masasının üzerinde duruyordu, üzerinde hiçbir not yoktu ve telefonda sadece bir numara vardı. Daha önce hiç cep telefonum olmamıştı ve her şey bir anda rüya gibi gelmişti.

Oturma odasına girdim, şimdiden mobilyalarla nasıl görüneceğini düşünüyordum. Jase gerekli eşyaları getirmeyi ihmal etmemişti. Bir kanepe, bir mutfak masası, birkaç sandalye, bir yatak ve bir beşik, bir radyo vardı. Şu anda "Cradle of Love" çalıyordu ama diğer her şeyi bana bırakmıştı.

"Dışarıda ne görüyorsun?" Jared'e kocaman gülümsedim ve ona doğru yürüdüm.

Kendini pencereye doğru çektiği yerde.

Henüz yürüyemiyordu ama uzun sürmeyecekti. Perdeyi araladım, yandaki evi ve yeşil yapraklarla dolu büyük bir akçaağacı gördüm- iki evin arasında duruyordu.

"Oldukça havalı, ha?" Ona baktım ve o da gözlerinde büyük bir merakla bana baktı. Hiç bebek gibi konuşmazdı ama gözleri her şeyi anlatırdı.

Ve yüzündeki o merak ifadesini çok sevdim. O ağaca tırmanmasını, bahçede oynayabileceği bir köpeği olmasını ve bu caddede bisiklete binmesini görmek istiyordum.

Ve itiraf etmekten nefret ediyorum, Jase'i bu evde dolaşırken görmek istiyordum. Sıkıcı, dar takım elbiseleriyle değil, tişört ve kot pantolonuyla

Ben mutfak tezgahında yemeğimizi hazırlarken arkamdan boynumu öpüyordu.

Masaya doğru yürüdüm ve bıraktığı cep telefonunu aldım, ona ne diyeceğimi bilemiyordum. Mutfaktaki geceden beri ya da evin tapusunu alıp almadığımı öğrenmek için aramamıştı. Ve cep telefonuna bakılırsa topu benim sahama bırakıyordu. Hiçbir şey yapmama gerek yoktu.

Peki neden onun sesini duymak istedim?

Ben de berbat durumdayım. Sözleri geri geldi ve yüzündeki o ifadeyi tekrar gördüm. Onu mutlu eden pek bir şey olmadığını söyleyen bakış. *Sanki tüm bunlar daha iyi bir şey için boktan bir başlangıçmış gibi.*

Telefondaki tek numarayı çevirdim, kalbim çarpmaya başlarken birkaç kez çalmasına izin verdim.

Ve sonra onun sesini duydum.

"Kat?"

Sessiz ve nazik sesiyle midemde bir çarpıntı oldu ve aniden zar zor konuşabildim. Başımı eğdim, alçak sesle konuştum. "Hey."

Ama orada öylece oturdu, hiçbir şey söylemedi. Tek duyabildiğim onun Nefes alıyorum, geçen gece bana sarıldığında dudaklarının tadını

hatırlıyorum. "Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordum.

Gergin bir kahkaha attı ve ben donup kaldım, gözlerim Jared'da ama aklım Jase'deydi.

"Ben iyi konuşmak için çok para alan bir adamım," dedi.
açıkladı. "Ama sen benim kriptonitimsin. Kendimi cümle kuramayan on altı yaşında bir çocuk gibi hissediyorum."

Alt dudağımı çiğnedim, onun üzerinde herhangi bir gücüm olması hoşuma gidiyordu. "Evi sevdim."

"Sadece 'gibi' mi?"

Koridordan mutfağa doğru yürürken elimi trabzanın üzerinde gezdirdim. "Evi seviyorum. Jared bahçeyi seviyor. I . . ."

Boğazımdaki yumrunun üstesinden gelemeyerek durdum. Ne istediğimi ve ne yapmam gerektiğini biliyordum ve bunlar birbirine tamamen zıttı. Kafamdaki savaş, sonuçlarının buna değip değmeyeceğine karar vermekti.

O da sessizdi ve beni zorlamamaya mı çalışıyordu, yeniden mi düşündü, yoksa gerçekten ne söyleyeceğini mi bilmiyordu bilmiyordum. Elimde hiçbir şey yoktu.
Tek ilişkisinin ben olup olmadığımı bilmiyordum ama bunun onun için yeni bir alan olduğunu anladım. Bana bir ev ve araba almıştı. Onun için önemli olmalıydım, değil mi?

Ama yine de benden Thomas'tan boşanmamı istemiyordu. O da aynısını yapmayı teklif etmemişti.

Yere baktım, o kadar gergindim ki midem bir düğüm gibi sıkıydı. "Benden ne istiyorsun?" Tekrar sordum.

"Bana ne vermek istersen," diye yanıtladı. "Bana doyamayan bir kadın istiyorum Kat. Eğer bana bunu veremiyorsan, o zaman ev ve araba sende kalsın ve beni bir daha arama."

Gözyaşlarım birikirken gözlerimi kapattım. Bu çok fazlaydı.

Sadece seks olduğunda bir erkekten zevk alabilir ve duyguları koparabilirdim, ama ... . Birini yeterince arzularsanız, seksin başka bir şeye dönüştüğünü bilecek kadar yaşlıydım.

Ve "başka bir şey" çok karmaşık ve çok acı verici olabilir.

"Jared yedide yatıyor," diye neredeyse fısıldayacaktım, beklenti midemde dönerken telefonu kavradım. "Anahtarın var mı?"

Sesi hırıltılıydı. "Hayır."

"O zaman kapıyı sizin için açık bırakayım," dedim ona. "Lütfen acele edin."

- - -

Thomas nerede olduğumu öğrenecekti. Onu dört gündür görmemiştim ama ortaya çıkacaktı. Başka biriyle takıldığını duymuştum, bundan hiç şüphem yoktu. Onu hamile bıraksın ve umarım bu
onu son görüşüm olacaktı.

Elbette onun hiçbir kadının başına gelmesini istemezdim ama her kim olursa olsun, benim kendi derslerimi öğrendiğim kadar çabuk öğreneceğinden şüphem yoktu.

Jared'i besledikten ve yıkadıktan sonra onu yeni beşiğine yerleştirdim, radyoyu açtım ve hafif bir müzik açtım ve sırtını ovaladım.
uykuya daldı. Şarkı söylememi umursamadığını erken fark ettim ama radyo çaldığımda çocuk hemen uykuya dalıyordu. Gürültüyü severdi.

Evimiz ile bahçemiz arasındaki ağaca bakan odayı seçmiştim.
Komşu onun için, büyüdükçe muhtemelen hoşuna gideceğini bilerek. Eminim birkaç yıl içinde ağaca tırmanmaya çalışacaktı ama bunu daha sonra düşünecektim. Kendi evime taşınmak onun için yeterince büyük bir alışma süreciydi.
Şu anda.

Alt kata geri dönerek, eski evimden ayrılma telaşıyla kurtarabildiğim her şeyi kaldırmayı bitirdim ve lambaları ve resimleri şöminenin üzerine yerleştirdim.

Bir şömine. Elimi ağzıma götürüp gülümsememi gizledim. Bir şöminem vardı.

Kapıya doğru yürüdüm, kilitli olmadığından emin oldum ve verandanın ışığını açtım. Gidip üstümü başımı temizlesem iyi olacaktı. Yakında burada olacaktı.

Üzerimde hâlâ bugün giydiğim kıyafetler vardı; kalçalarımdan düşen bol bir kot pantolon ve alt kısmı kesilmiş, karnımı açıkta bırakan eski bir Shelburne Falls Lisesi Korsanları tişörtü. Okuldan bir hatıra.
Amigoluk günleri.

Saçımdaki lastiği çözüp sırtımdan aşağı dökülmesine izin verdim ve duşa girmeden önce bir bardak su almak için mutfağa yöneldim.

"Eğer kıçının bu kadar değerli olduğunu bilseydim," dedi derin bir ses arkamdan, "seni uzun zaman önce pazarlamış olurdum."

Döndüm, bardağımdaki su gömleğime ve karnıma dökülürken nefesim boğazımda düğümlendi.

Hayır.

Thomas mutfağın girişinde durmuş, boşluğu dolduruyor ve Jared'i kollarında tutarken ışığı kesiyordu. Sarı saçlarını at kuyruğu yapmıştı ve kot pantolonu ile ceketindeki sigara dumanının kokusunu buradan alabiliyordum. Ben ileri atılırken bir çığlık koptu.

"Thomas, onu bana ver!"

Ama geri çekildi ve başını bana doğru salladı. "Ne? Şimdi oğlumu göremeyecek miyim?" Yumruğunu Jared'in koluna doladı ve bebek ağlamaya başlayana kadar sıktı. "Eminim mahkemeye senin yüksek fiyatlı bir fahişe olduğunu söylersem, beni onun için daha iyi bir ebeveyn olarak görürler."

"Onu bana ver!" Çığlık attım, ona doğru atlarken gözlerim doldu. "Ona zarar vereceksin!"

"Hayır, hiç sanmıyorum." Beni geriye savurdu ve sonra Jared'i serbest bıraktı, ona bakıyor ve hafif, çocuksu bir ses tonuyla konuşuyordu. "Birileri boyundan büyük işlere kalkışmış ve artık gösteriyi kendisinin yönettiğini sanıyor.
Annem kötü davrandı."

Sonra bana baktı, Jared'i kalçasının üzerinde ileri geri sallıyordu. "Ama ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" dedi. "Beni mutlu etmek istiyorsan ne yapman gerektiğini biliyorsun."

Yumruklarımı sıktım ve ona ters ters baktım. Tezgâhın üzerindeki çantama doğru fırlayarak cüzdanımdaki bir tomar banknotu aldım. Kırk iki dolar.

Yanına gittim ve eline tutuşturdum. "Sahip olduğum her şey bu kadar. Şimdi çık dışarı!"

"Her şey bu kadar değil." Cık cık etti, parayı cebine koydu ve elini tekrar uzattı. "Araba anahtarları."

"O benim arabam değil," diye homurdandım.

"Pekâlâ," dedi, sahte bir sempatiklikle. "'Hoşça kal anne' de." Jared'i de yanına alarak arkasını döndü.

"Thomas, dur!" diye bağırdım.

Tekrar arkamı dönerek çantamdan anahtarları çıkardım ve uzattım.

"Aferin kızıma." Sonra beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Şimdi beni başka neyin mutlu ettiğini biliyorsun, değil mi? Hadi gel. Gitmeden önce son bir kez."

Başımı salladım ve gözlerimi hızla tezgahın üzerinde duran bıçağa çevirdim.

"Şimdi!" diye bağırdı ve beni zıplattı. "Yoksa seni burada yaparım ve onun izlemesine izin veririm."

Titriyordum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu. Eğer ona saldırırsam Jared yaralanabilirdi. Onu asla alt edemezdim ve çocuğumu alıp kaçabilirdi.

Boğazımdaki hıçkırıkları yuttum, tişörtümü başımın üzerinden çekip beni sütyenimle bırakırken bulanık gözlerle ona baktım.

Ama sonra gözümü kırptım, arkasında karanlık bir şekil gördüm ve nefesimi içime çektim.

Jase.

Yavaşça antreden yukarı çıktı ama Thomas onu hissetmiş ya da gözlerimin ona döndüğünü görmüş olmalıydı çünkü arkasını döndü.

Jase ona doğru hamle yaptı, kolunu boynuna doladı ve "Kat!" diye bağırdı. İleri atıldım ve tam Thomas onu düşürürken Jared'i yakaladım.

"Aman Tanrım," diye bağırdım, oğlumu kucağıma aldım ve Jase Thomas'ı duvara çarparken orada durdum, kafası köşeye çarptığında arabamın anahtarları elinden düştü.

Homurdandı ve gözlerini kapattı, hâlâ ayaktaydı ama artık savaşmıyordu. "Şimdi bana bakmanı ve yüzümü ezberlemeni istiyorum."

Jase onu döndürdü

onu yakasından tutup kaldırdı. "Çünkü beni bir daha gördüğünde bu senin sonun olacak. Neden biliyor musun?" diye hırladı, Thomas'ın yüzüne sadece bir santim kalmıştı. "Çünkü zekiyim, zenginim ve seni ölmüş olmayı diletecek insanlar tanıyorum. Ne istersem yapabilirim ve kimse beni durduramaz. "Eğer bir gün" -onu tekrar duvara çarptı- "gelirsen
Ona ya da oğluna bir daha yaklaşırsan, gen pop'taki her bok çuvalının senin bir tecavüzcü olduğunu düşünmesini sağlarım ve hapishanede tecavüzcülere ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" Kulağına eğildi ama fısıltısını

duyabiliyordum. "Kimse seni güvende tutmayacak.

Bundan emin olacağım ve sen küçük bir kız gibi ağlayana kadar durmayacak."

Thomas, Jase'in boynuna uyguladığı baskı altında nefes nefese kaldı ve ben Jared'e daha sıkı sarıldım, onu iki adamdan uzağa çevirip ağladım.

"Anladın mı?" Jase'in dediğini duydum. "Güzel. Şimdi git ve ben seni uzaklaştırmadan çok uzaklara git. Boşanma evraklarını imzalama zamanı geldiğinde seni bulacağım."

Bekledim, sonunda kapı açılıp kapanmadan önce yerde düzensiz ayak sesleri duydum. Arkamı döndüğümde Jase'in bana doğru geldiğini gördüm.

Bir elimle Jared'i tutarken diğer elimle Jase'e sarıldım ve yüzümü onun yakasına gömdüm.

"İyi misin?" diye nefes verdi, bir kolunu belime dolamış, diğerini enseme koymuştu. Jared aramızda inledi.

Başımı salladım ve Jared'in başının üstünü öptüm. "Artık öyleyim."

Parmağını çenemin altına yerleştirdi, kaldırdı ve beni dudaklarımdan usulca öptü.

"Harikaydın," diye fısıldadım ağzına, dudaklarının küçük bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim.

"Oh, hoşuna gitti, ha?"

Jared'i kalçamda yeniden ayarlayarak zayıf bir kahkaha attım. "Ben de seni şımartılmış bir yuppie sanıyordum. Mahkemede de böyle misin?"

"Oh, hayır." Alnımdan öptü. "İnsanlar izliyor o zaman. Ama beni bir iş yemeğinde görmek istemezsin. Bu oldukça korkutucu."

"Eminim."

Arka kapıya doğru yürüdü, verandanın ışığını yaktı ve
kilidi kontrol ediyor. "Seni yukarı kadar takip edeceğim." Döndü ve beni mutfaktan dışarı çıkardı. "Ben buraya bir alarm sistemi kurana kadar Jared'in beşiğini senin odana taşıyacağız."

Jase ön kapıyı kilitledi ve beşiği Jared'in odasından benim odama taşımadan önce tüm pencerelerin kapalı ve kilitli olduğundan emin olmak için yukarı çıktı. Jared ağlamayı bırakıp göğsüme yaslanana kadar onu kollarımda salladım, sonunda derin bir uykuya dalmıştı. Ona baktım, küçük göz kapakları
Zaman zaman kötü bir rüya görüyormuş gibi çırpınıyordu. Bebeklerin böyle rüyalar görüp görmediğini bilmiyordum ama sanki hiçbir şey olmamış gibi geçen dokuz ayı bu çocuğun hayatından silmek istiyordum. Artık mutlu olacaktı.

Parmaklarımı kolunda gezdirdim, Thomas'ın onu incittiği yerdeki kırmızı izi gördüm ve kollarımı ona sardım. *Sana asla ulaşamayacak Tekrar.*

Jase odaya girdi ve ceketini çıkarıp her zaman olduğu gibi yatağın üzerine koydu ve ben beşikte uyuyan Jared'e bakarken yanıma geldi.

"Geri gelmeyecek."

"Biliyorum." Bir elimle Jared'in saçlarını okşadım. "Sen bir baş belasıydın ve o baş belalarından hoşlanmaz. Sırada ne varsa ona gidiyor. Ben buna değmem."

Kolu çıplak karnıma dolanırken sıcak nefesi kulağıma çaresiz bir sesle çarptı. "Evet, öylesin."

Arkamı döndüm, kollarımı boynuna doladım ve onu sertçe öperken kendimi ona doğru bastırdım. Ona sıkıca sarıldım ve onu içime çektim, tıraş losyonundaki sandal ağacı kanımı ısıtıyor ve vücudumu karıncalandırıyordu. Çok güvenliydi.

Ağzı benimkinin üzerinde hareket etti, dudaklarının sıcaklığı boynumdan aşağıya ve karnıma doğru yayıldı. Bir elini bol kot pantolonumun içine sokup kıçımı avuçlarının arasına alırken, dilini kendi dilimle fiskeledim ve yakasını kavradım.
Ellerini. Dili ve dudakları yanağımda ve boynumda sıcak bir iz bıraktı ve ben inledim.

"Jase."

Sadece Thomas'la birlikte olmuştum. Hiç böyle öpülmemiştim. Tadıma baktı ve benimle alay etti ve gözlerimi kapattığımda onun benim olduğunu hayal edebiliyordum.

Burası bizim evimizdi, sabah onun yanında uyanacaktım ve yarın için tek endişem Jared'i parka götürmek ve akşam yemeği için ne yapacağımdı.

Çenem boyunca öptü, arada bir ısırmak için dişlerini fırlattı. Vücudumu onunkine bastırdım, ne kadar sert olduğunu hissettim ve klitorisim zonklamaya başladı. İnledim, sanki ona biraz sürtünürsem boşalacakmışım gibi hissediyordum.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu.

Gözlerimi kapalı tuttum ve başımı geriye eğerek ona tam erişim sağladım. "Sen. Öpüşme şeklini seviyorum."

Bir an kıpırdamadı ve sonra kulağımın altında bir öpücük hissettim. "Böyle mi?"

Daha geniş gülümsedim ve ağzımın kenarına dokundum. "Buraya yap."

Yaptı ve karıncalanmaların bacaklarımdan aşağı
yayıldığını hissettim. "Ve burada." Gözümün
kenarına dokundum.

Oraya küçük bir öpücük kondurdu ve dilini kullandığı zamankinden daha fazla ürperdim.

Çenemi parmaklarının arasına sıkıştırdı ve gözlerimi açtığımda onun bana baktığını gördüm.

"Dünyamı alt üst edeceksin, değil mi evlat?"

Kollarımı ona doladım ve yüzümü boynuna gömüp gülümsememi gizledim.

Umarım öyledir. Onu incitmek istemedim, onun da beni incitmesini istemedim. Ne onun ailesini ne de benimkini incitmek istemedim.

Ama bunu hissetmekten vazgeçmek istemiyordum.

Başka hiçbir şey yoktu. Aramızda başka kimse yoktu.

Burası bizim evimiz ve yatağımızdı. Bizim
yatağımız.

- - -

Tepelerde pub tarzı şirin bir restoran olan Lockes-on-the-Bluff'a girdiğimde kapının arkamdan kapanmasına izin verdim ve hemen
Biftek, odun ve toprak kokusu. Alt kattaki bar
Yeraltından gelen su kokusu -bir mağarada olduğu gibi- restorana kadar taşınıyor ve loş mum ışığıyla daha da zenginleşen bir yeraltı hissi veriyordu. Ayar. Daha temiz, daha yakın ve muhtemelen tamirhaneden daha iyi ödeme yapıyordu, bu yüzden bir şans vermeyi düşündüm.

"Merhaba," dedim çantamı bar taburesine bıraktıktan sonra. "Ben İşe alım yapıp yapmadığınızı merak ediyordum. Servis ve barmenlik deneyimim var."

Servis, evet. Ama daha önce hiç barmenlik yapmamıştım. Bu önemli değildi. Zaten bu yerler iş geçmişini hiç kontrol etmezdi.

Barmen doldurmakta olduğu şişenin kapağını kapattı ve yanına gitti.

"Pekala, bir başvuru formu doldurabilirsiniz, ben de bugünlük
bırakayım.
Müdür," diye önerdi. "İşe alımlarla genelde o ilgilenir."

"Teşekkürler."

Oturdum ve o bana bir kalem uzatırken çantamdan bir kalem çıkardım. Uygulama. Sol tarafımda bardaklar şıngırdadı ve bir kahkaha duydum.

restorana girdim. Etrafıma bakındım, ortamı inceledim ve garsonların üniformalarına hayran kaldım. Siyah pantolonlar, beyaz gömlekler ve bordo kravatlar.

On dokuz yaşında eğitimsiz bir kızın zengin müşterilerden iyi para kazanabileceği ve kıyafetlerini çıkarmak zorunda kalmayacağı birkaç yerden biri.

Ama sonra kafamın içinde kendime gözlerimi devirerek arkamı döndüm. Evet, doğru. Jase bana seks için para vermiyordu, ama kesinlikle tutulan bir kadındım.

Ve ondan zaten sahip olduğumdan daha fazlasını kabul etmediğimden emin olmak için kendi paramı kazanmaya devam etmem gerekiyordu. Ev ve araba için bahaneler uydurabilir, oğlum için ne gerekiyorsa yapacağımı söyleyebilirdim ama faturaları Jase'in ödemesine ve yemek ısmarlamasına izin vermenin sorun olmadığını düşünerek kendimi kandıramazdım. Bu benim sorumluluğumdaydı ve öyle de kalmalıydı.

Gözlerimi tekrar gazeteye çevirdiğimde durdum ve bir masada oturan bir adamla bir kadını gördüm. Bakmaktan kendimi alamadım.

Jase beyaz elbiseli bir sarışının yanında oturuyordu, masada da yaşlı bir adam vardı. Gençti, belki benden birkaç yaş büyüktü ve gülüyordu. Jase'in ona gülümsemesini izlerken göğsüme bir ağırlık çöktü ve nefes almamı zorlaştırdı.

Neden ona gülümsüyordu?

O kadındı. Karısıydı. O olduğunu biliyordum.

Ve benden çok farklı görünüyordu. Tertemiz, bakımlı, şık... Şampanya kadehini kaldırırken elleri ve tırnakları mermer bir heykel kadar mükemmel görünüyordu ve elmas küpeleri buradan görebileceğim kadar parlaktı.

Parmağındaki elmas bile ışığı yakaladığında bana göz kırpıyor gibiydi.

Tekrar Jase'e baktım ve donakaldım. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu ve artık gülümsemiyordu.

Kahretsin.

Kalemi elime alıp konsantre olmaya çalışırken başımı başka yöne çevirdim ve boğazımı temizledim.

Biliyordum. Boşanmıyordu. Boşanacağını hiç söylemedi, ben de şaşırmadım.

Ben değildim. Bunun olacağını biliyordum.

Gözlerimi kırpıştırdım, yeniden odaklandım ve başımı görevime eğdim. İsim, adres, referanslar, iş geçmişi ...

Karısını getirdiği bir restoranda çalışamazdım, değil mi? Bu ikimizi de rahatsız ederdi. Onunla tanışalı sadece birkaç hafta olmuştu.
eve taşındı ve benim boşanma sürecim devam ederken, onun evliliği hakkında hiç konuşmadık.

Evliydi. Boşanmayacaktı. Aklını başına al, Kat.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu yanımdan bir ses. Sesi sessizdi ama sanki yatma saatini geçirmiş bir çocukmuşum gibi sinirliydi.

Gerildim ve başımı kaldırıp baktığımda onun boş barda, benden birkaç metre uzakta durduğunu gördüm. Benimle konuşmuyormuş gibi görünecek kadar.
birbirlerini tanımıyorlardı.

"Burada olamaz mıyım?" Bilgilerimi forma yazdırmaya başlayarak meydan okudum.

"Bu bir başvuru mu?"

Ama ben cevap veremeden barmen yaklaştı. "Yardımcı olabilir miyim, efendim?"

"GlenDronach," diye emretti. "Temiz."

Barmen uzaklaştı ve ben işime devam ettim, masaya bir bakış attım ve karısının hala yaşlı adamla konuştuğunu gördüm.

"Bir iş mi?" Jase sordu. "Kat, eğer daha fazla paraya ihtiyacın varsa-"

"Daha fazla paraya ihtiyacım yok," dedim nefesimin altında.

"Tanrım." "Özür dilerim. Öyle demek istemedim."

Öfkemi yatıştırdım ve sesimi alçalttım. "Gündüzleri ders almak istiyordum, bu yüzden akşamları çalışabileceğim bir iş arıyorum."

Birkaç santim daha yaklaştı. "Akşam işi almamalısın," dedi.
bana söyledi. "Okula ve işe gidersen Jared seni hiç göremeyecek. Ve eğer geceleri çalışırsan, seninle ne zaman vakit geçireceğim?"

Barmen tekrar yaklaştı ve Jase içkisini kabul ederken doğruldu.

"Bunu yemek faturanıza eklemelerini söyleyeceğim Bay Caruthers," dedi, ben başımı tekrar eğerken aramıza bakarak.

"Teşekkür ederim."

Barmen gittiğinde dilimi damağımdan sıyırdım ve daha da cesaretlendim.

"Ona oğlunu parka götüreceğini söyle ve bana gel.
ev," diye alaycı bir şekilde cevap verdim. "Biz üst katta sevişirken
çocuklarımız oynayabilir." İçkisini yere çarptı ve nabzımın hızlanmasına
neden oldu. "Kes şunu."

"Yemeğinize dönün," dedim içimden ve sonra barmene baktım. "Affedersiniz, bir rom ve kola alabilir miyim lütfen?"

"Geliyor."

Jase'in hayatımın nasıl olacağına dair taleplerde bulunmasından hoşlanmıyordum. O istediğini alıyordu. Neden umursuyordu ki?

Ve bu yüzden, neden umurumda olsun ki?

"Yalnız içmeni istemiyorum. Üzgünsün." "Üzgün

değilim."

Kıskanmıştım.

Kâğıdı ve kalemi bir kenara itip çantamı aldım. Barmene "Hemen döneceğim," dedim.

Aceleyle restoranın diğer tarafına geçip koridordan aşağıya, tuvaletlere doğru indim. Ama kaçamadan Jase kolumdan yakaladı ve beni döndürerek karanlık bir köşeye sıkıştırdı.

"Özür dilerim."

Kıs kıs gülerek kalemi çantama tıkıştırdım. "Birçok özrün ilki, eminim."

Yani bu benim hayatım olacaktı. Buna değecek miydi? Birkaç hafta öncesine kadar hayatımdan nefret ediyordum, mücadele ediyordum ama olduğum kişiyi seviyordum. Şimdi ise her şey tam tersiydi.

Bir adam bunu nasıl gerçekleştirebilir?

"Böyle mi olacak?" diye meydan okudu. "Zaman zaman toplum içinde birbirimize rastlayacağız Kat. Ben her şeyi yoluna koyana kadar bununla başa çıkabilmelisin. Senin için doğru olanı yapacağım. Söz veriyorum."

Kendimi çelikleştirerek çenemi yukarı kaldırdım. "O

çok güzel." "Yapma."

"Onun güzel olacağını bilmeliydim," diye devam ettim, kendime gülerek. "Arabanız, takım elbiseleriniz... Herkes için güzel görünmeyi seviyorsun, değil mi? Böylece pislik içinde oynamayı ne kadar sevdiğini görmüyorlar." Sonra başımı ona doğru eğdim. "Onunla seks yapıyor musun?"

Sertleşti, gözleri mavi ateş gibiydi.

"O zaman başka biriyle seks yapabilir miyim?" Masum görünmeye çalışarak sordum. "Sen yokken beni eğlendirecek biriyle?"

Bana bakarken çenesi büküldü. "Yerinde olsam yapmazdım."

Kendi gözlerim yanana kadar onun gözlerine baktım ve artık ona bakamıyordum. Ne yapıyordum ben? Hayatım ben ve oğlumdan ibaretti, ve şimdi,

Günler geçtikçe, her şey daha çok onun hakkında olmaya başladı.

Jared'in yatakta olması gerekiyordu, çünkü Jase geliyordu. Erkeklerle çıkamazdım ve onları başka bir adamın parasını ödediği eve getiremezdim. Bazen saatlerce gelmesini bekledim, bazen de hiç gelmedi. Onu arayamazdım.

Onu işteyken ve geceleri arayamazdım. Mesaj bırakamıyordum ve o da beni Shelburne Falls'a götüremiyordu.

Olduğumuzdan daha fazla bir şeye dönüşmezken onun için nasıl önemli olabilirdim ki?

"Daha önce benim için gerçek değildi," dedim sakince. "O artık gerçek. Onu dışarı çıkarıyorsun, senin adını taşıyor ..." Gözlerimi kaldırdım ve onunkilerle buluştum. "Ben bu kadın olmak istemedim. Zengin sevgilisinin onu karavan parkından kurtaracağını düşünen, yolun yanlış tarafından gelen aptal kız. Seni istemedim, istediğimde de ipleri istemedim ve ne zaman karşı koymaya çalışsam bana boyun eğdirdin. Senin gibi adamlar karılarını asla terk etmezler ve bunu istediğim için ben bir pisliğim." Boğazıma binlerce iğne battı ve ben

ağlamamak için durmak zorunda kaldım.

"Hayır." Başımı salladım. "Sevişiriz, faturaları sen ödersin. Anlaşmamız gerçekten de böyle, değil mi?"

"Öyle değil," diye yalvardı yüzümü ellerinin arasına alarak. "Onu terk edeceğim."

"Eğer bu doğru olsaydı, çoktan yapmış olurdun. Bunu ona yapmanı istiyorsam ben ne kadar berbat biriyim?"

"Sen olsan da olmasan da bu olacaktı," dedi bakışlarımı tutarak. "Evliliğimin durumu senin suçun değil."

Buna inanmak istedim. Ama bu kaygan bir zemindi.

Bir ilişkinin kolay olmasıyla felaket olması arasında ince bir çizgi vardı. Eğer seks ya da arkadaşlık isteyen iki kişi varsa, biraz çeşitlilik,

ve ikinizin de kaybedecek çok şeyi vardı, o zaman ne beklendiği konusunda karşılıklı bir anlayışa sahiptiniz. Ama ... ve işte burada işler genellikle sarpa sarıyor ... birisi kaçınılmaz olarak aşık oluyor.

Oğlum dışında hayatımın etrafında döndüğü tek erkek Jase'di. Öte yandan, onun hayatındaki tek kadın ben değildim.

"Önce seninle tanışmış olsaydım, bu bir sorun olmazdı," dedi Jase bana. "İstediğim kişi sensin. Babam çalıştığım hukuk bürosunun sahibi Kat. Maddie'den boşanırsam işimi ve uğruna çalıştığım her şeyi kaybederim. Sadece kötü bir ilişkimiz var.

Zamanlama. Bunu da atlatacağız." Yanağımda bir daire çizdi. "Ortak olduğumda ne istersem yapabilirim."

Ne yapmam gerektiğini bilerek gözlerimi başka tarafa çevirdim. Hepsi böyle demiyor mu? "Sadece bekle. Birlikte olacağız, söz veriyorum. Sadece biraz daha zaman."

Keşke sadece onun tadını çıkarabilseydim ve hissetmeye başladığım şeyi hissetmeseydim. Gözyaşlarımı tutabilmek için gözlerimi sıkıca kapattım.

"Sadece biz olduğumuzda," diye fısıldadı, nefesi dudaklarımdaydı, "yalnız ve sıcakken ve sana sarıldığımda, işte ben buyum Kat. İşten çıktığımda ve sana çabucak ulaşamadığımda olmak için sabırsızlandığım şey bu.
Yeterince." Beni öptü, yumuşak ve nazik. "Benimle kal. Seni kaybedemem."

Başımı salladım, sözlerinin beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım ama yine de ağlamaya başladım. Başımı göğsüne gömdüm, ellerimi ceketinin içine soktum ve tekrar bükülmeye başlamamdan nefret ettim.

Eğer ona güvenirsem -sadece bir şans verirsem- kaybedecek neyim vardı ki?

Yakınlarda biri boğazını temizledi ve hızlı bir nefes alarak geri çekildim. "Affedersiniz," dedi bir erkek sesi.

Jase gergin bir şekilde nefes alarak ayağa kalktı ve arkasını döndü. Arkasında duran adam, Jase ve karısıyla birlikte masada oturan adamdı. Daha yaşlıydı ve mavi gözleri Jase ile benim aramda rahatça gidip geliyordu.

"Dikkatli ol," dedi Jase'e ve sonra başını eğerek bana baktı. "Genç bayan."

Erkekler tuvaletinde kaybolurken bir gülümsemenin gölgesini yakaladım.

Jase'in vücudu kaskatı kesildi ve bana bakmadan kravatını ve ceketini düzelterek geri çekildi.

Babası mıydı o?

"Evine git, tamam mı?" diye sordu, ses tonu sertti. "Sana ihtiyacın olanı vereceğim. Geceleri çalışmıyorsun."

Sonra cevap vermemi beklemeden beni orada bıraktı ve restorana geri döndü.

Yüce İsa. Her şey onunla ilgiliydi.

Onun talepleri, onun hayatı, onun programı, onun hızı ... Daha önce olduğumdan daha mı mutluydum?

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım ve elbisemi düzelttim, cevabı

düşünmeden biliyordum. Evet, mutluydum. O olduğu zaman

etrafta.

Ama o olmadığında, düşük seviyeler Thomas'la olduğundan daha düşüktü, çünkü basit bir gerçek vardı ... Thomas'ı hiç sevmedim.

Öyle olduğunu sanıyordum ama Jase'e karşı hissetmeye başladığım şey bir gösterge ise, o zaman beni eski sevgilimden çok daha fazla incitme potansiyeline sahipti.

Dışarı çıkarken barda durup içkimin parasını ödedim ve alkolün sıcaklığı damarlarımda dolaşıp midemi kaplarken gözlerimi kapatıp hızla içkimi yudumladım.

Jase arkamdan geçti, karısını restorandan çıkardı ve bana bakmadan ceketini giymesine yardım ediyordu. Ama gözlerini yakaladım, olması gerekenden bir an daha uzun bir süre. Jase ile beni barda konuşurken görmüş müydü? Benim hissettiğim gerginliği o da hissetmiş miydi?

Onlar gitti ve ben emirlere itaatsizlik ederek oturdum. Onu daha ne kadar bekleyecektim? Bir yıl mı? İki yıl mı? Sonsuza kadar mı?

Onunla birlikte olmak istiyordum ama kendimi tuttuğumdan korkmaya başlamıştım. Bana verdiği sözü tutamamaktan korktuğu için geri döndü. Ya onu terk ederse? Denemek zorundaydım, değil mi?

Ama cevap yoktu. Sadece sessizlik vardı. Alkol kenarları yumuşattı ve kaslarımdaki gerginlik hafiflemeye başladı. Başımdaki endişe verici ağrı dağıldı ve zihnimde kopan duygu ve soru fırtınası teleskopla çekilmiş bir resim gibi görünmeye başladı. Çok, çok uzakta.

"Bir tane daha alabilir miyim lütfen?" Barmene sordum.

Jase'i beklerken, ben de eğlenebilirdim. Umarım beklediğimden daha fazlasını kaçırmamışımdır.

- - -

Kitabı kapattım ve başımı yatağın başucuna yasladım. Daha fazla seks olmadığı için mutluydum ama okumaya devam etmeyecek kadar da meraklıydım. Kimsenin bana anlatmadığı o kadar çok şey vardı ki.

Annem onu beklememeliydi. O kendini toparlayana kadar kıçını terk etmeliydi. Annem haklıydı. Eğer onu isteseydi, o zaman bekleyebilirdi, değil mi?

Ama sonra bunun sadece bir kitap olduğunu hatırladım. Onlar artık evli, mutlu ve bunun onlarla ilgili olduğundan emin değilim. Bu bir

Jared ve Jax'in evlerinin bulunduğu Fall Away Lane, Madoc'un annesini şehre her gelişinde yemeğe götürdüğü Lockes-on-the-Bluff gibi isimlerle ilgili tesadüfler. ?

Eğer gerçekse, bunu kim yazmış olabilir? Ailemle ilgili tüm bu şeyleri kim bilebilir?

Peki bunu almam gerektiğine inanarak kim gönderdi?

Umarım beklediğimden daha fazlasını kaçırmamışımdır.

Bunun çoğumuz için geçerli olduğunu düşünmeden

edemiyorum. "Quinn!" Dylan'ın aşağıdan

seslendiğini duyuyorum.

Kahretsin, çoktan dönmüş olmalı. Ne kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim.

"Geliyorum!" Bağırıyorum.

Kitabı çantama tıkıştırıp aynada saçlarımı kontrol ediyorum ve yatak odamdan koşarak çıkıyorum.

Annemle babamın odasının önünden geçerken durup düşünüyorum ve annemin dolabındaki hatıra kutusunu hatırlıyorum. Çocukken günlüğüne hayran olduğumu hatırlıyorum ama okumama izin vermiyordu.

Eğer bu kitap doğruysa, onu yazan kişi ailemden en az birine yakın olmalı. Hikayeyi bir yerden almış olmalılar.

Kapıyı kırıp açarak içeri süzülüyorum, henüz evde olmadıklarını biliyorum ama Addie de bir yerlerde gizleniyor olabilir.

Kapıyı kapatıp annemin dolabına giriyorum, giysi ve ayakkabı raflarının, el çantalarının ve mücevherlerin yanından geçiyorum. Çocukken burada oynamayı çok severdim.

Eşyalarını deniyor ve ben de onun kadar sofistike ve güzelmişim gibi davranıyordum. Onun her zaman her şeye sahip olmadığını öğrenmek hoşuma gitti. Mükemmel olmaktan çok uzak olduğunu.

Raftaki beyaz kutuyu indirip eski yıllığının altında siyah günlüğünü bulana kadar karıştırıyorum.

Ellerimde tutarken, derimin altındaki sinirler o kadar sert ateşleniyor ki neredeyse midem bulanıyor. Bunu okumak istemiyorum. Bu özel bir şey ve ben

Ebeveynler. Onların tüm sırlarını bilmeme gerek yok, çünkü bu onların birbirleri ve benim için ne kadar önemli olduklarını değiştirmiyor.

Ama biri bana bu kitabı bir nedenle gönderdi.

Dalgınca sayfaları karıştırıyorum, bakmaya hazır değilim, ama kitap otomatik olarak ortadan açılıyor ve şok içinde gözlerimi açıyorum.

"Aman Tanrım."

Sayfaların arasında küçük bir yüz dolarlık banknot yığını ve bir kartvizit duruyor. Eski, yırtık pırtık, yaşlılıktan sararmış ve üzerinde benim Üzerinde babamın adı yazıyor.

Parayı saydım. Dört yüz. Jase'in Kat'e arabasının yağını değiştirmesi için verdiği miktarla aynı.

Bölüm 6

Otoyolda ilerliyoruz, radyoda Madonna'nın "Like a Prayer" şarkısı bangır bangır çalıyor ve Dylan'a bakarken gülmek zorunda kalıyorum.

Koltuğunun arkasına yaslanmış, son ses şarkı söylüyor. "Bu şarkı çok eski, biliyor musun?" Ona takılarak bağırıyorum.

Gülümsüyor, vitesi beşinci vitese atıyor. Güvenlik çubuğuna tutunuyorum, çünkü araba kullanırken beni korkutuyor.

"Yine de seksi," diye alay ediyor, sesi kısarak. "Sakso hakkında olduğunu biliyor muydun?

Gözlerimi ona çeviriyorum. "Öyle değil!"

Gülüyor, başını sallıyor. "Evet, öyle! Dinleyin." Ve Madonna ile birlikte şarkı söylemeye başlıyor, "'Dizlerimin üstündeyim, seni oraya götürmek istiyorum." O gözlerini bana dikti. "Gördün mü!"

Tüm çocukluğum paramparça olurken kafamda evirip çevirerek başka tarafa bakıyorum.

Evimde kaç kere bu şarkıyla dans ettim? Ailemin önünde?!

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, yüzümü ellerimin arasına gömüyorum ve neredeyse homurdanıyorum. Annem haklıydı. Babam beni koruyor ve şimdi de genç Akrabalarım bana bir şeyler öğretiyor. *Harika.*

"Beni Jax'e bırak," diye konuyu değiştiriyorum. "Juliet'le konuşmam gerek."

"Emin misin?"

Küçük bir sapma yaparak Fall Away Lane'e döndüğünde emniyet kemerimi çözüyorum. "Evet, onlarla gideceğim. Merak etmeyin. Orada olacağım."

"Tamam, yakında görüşürüz o zaman," diyor sesinde bir parça tehditle, sanki orada olsam iyi olacakmışım gibi. İlk yarışı için gergin olduğunu biliyorum.

Bu gece. Babasının onu hayatı boyunca götürdüğü bu pistte ve diğerlerinde bulunmuş olmasına rağmen.

Jax ve Juliet'in evine doğru yürürken, siyah panjurlu beyaz iki katlı eve şimdi yeni gözlerle bakarken adımlarımı yavaşlatıyorum.

Bu evi babam aldı. Acaba kardeşlerim bunu biliyor muydu? Annemin Jax'in parasını almamasına şaşmamalı. Bu doğru olmazdı. Babam ona bir hediye olarak verdi, o da hediye olarak devretti.

Eğer babam bu evi hiç satın almamış olsaydı, Jax ve Juliet şu anda burada yaşamıyor olacaklardı. Jared Tate ile hiç tanışmayabilirdi, en azından liseye kadar ve Hawke, Dylan ve James tüm bunlar olmadan asla doğmayabilirdi.

herkesi bir araya getiren olaylar. Bu kadar önemsiz görünen bir şeyin bu kadar çok kişinin hayatını değiştirebilmesi inanılmaz. Ailemiz nasıl bu kadar güvensiz başladı, ama şimdi buradayız. Neredeyse bir klan olduk.

Kapıyı çalmadan eve giriyorum, ki bu bizim ailemizde standarttır. O kadar çok gelen giden var ki, herkes çıplak dolaşmaması gerektiğini biliyor.

Mutfağa doğru ilerlerken Jax'in sesini duyunca duruyorum, sonra Hawke'ın yanımda olduğunu fark ediyorum. Arkamdan gelmiş olmalı.

Terliyor, üzerinde sadece siyah bir şort ve tişörtsüz bir sırt çantası var. "Ben geldim!" diye sesleniyor, tırabzanı yuvarlayarak. "Duş alacağım ve seninle pistte buluşacağım baba."

"Tamam, acele et," der Jax ona. "Bu Dylan'ın gecesi."

Hawke üst kata çıkıyor ve ben mutfağa doğru ilerlerken Jax'in bana doğru geldiğini görüyorum.

"Selam. N'aber?" Alnıma bir öpücük kondurdu.

"Juliet'le konuşmam gerek. Ayrı mı biniyorsun?"

"Her zamanki gibi." Sırıtıyor. "Orada görüşürüz." Sonra etrafımdan dolaşıp dışarı çıktı.

Juliet lavabonun başında hortumla bir bitkinin üzerine su püskürtüyor, ben de bir an durup onu izliyorum.

Tüm baldızlarıma hayranım: Tate'e gücü ve kendini savunması için, Fallon'a da eğilip bükülmemesi ve inançlarına bağlı kalması için. Ama Juliet biraz farklı.

Onu hep örnek alırdım, çünkü kız gibi olmasını severdim. Ya da öyle. Kadınlığını sergiliyor.

Çok güzel ve lisede İngilizce ve Edebiyat öğretmeni olmasına ve bir yandan da genç yetişkin kitapları yazmasına rağmen, asla pes etmiyor. Bir kalıba uyma ya da bir beklentiyi karşılamak için kişiliğini gizleme baskısına.

Kişiliğini yansıtmasına bayılıyorum. Büyük kolyeler Kot şortu ve tişörtüyle, skinny jean'lerle giydiği topuklu ayakkabılarıyla, pamuk şeker rengindeki dudak parlatıcısıyla mükemmel bir çelişki... Tüm bunlar, bu kadına bakıp cazibe gören sekiz yaşındaki bir çocuk için çok büyük bir olaydı.

Ama her nasılsa, onu idol olarak görmekten hiç vazgeçmedim. Biraz bile. Tarzını seviyorum ve büyüdükçe daha çok onun gibi olmak istemeye başladım.

Erkeğimi çılgına çeviren seksi biri. Kaygısız ve kendine güvenle yürüyor.

Bazen sadece dolabına bakmak ve yumuşak, dökümlü gömlekleri ve Jimmy Choos'ları denemek için geliyorum.

"Merhaba," diyorum sonunda, gelip mutfak masasına oturuyorum.

Başını çeviriyor, yeşil gözleri bir gülümsemeyle parlıyor. "Şey, hey. Bu güzel bir sürpriz oldu. Seni yeterince görmediğimi hissediyorum."

Çantamı çıkarıp masanın üzerine koyuyorum. "Burası her zaman kurabiye gibi kokuyor. Jax'in seni burada tutmasına şaşmamalı."

Homurdanarak bitkiyi mutfaktan geçirip arka verandaya koyuyor. "Evet, seksi olduğum için beni yanında tuttuğunu söylüyor."

Her neyse. Jax şaka yapmayı seviyor ama birlikte mükemmeller ve o da bunu biliyor. Tıpkı Jared ve Tate, Madoc ve Fallon gibi.

"Ee, ne var ne yok?" Elleriyle kot şortunun tozunu alıyor.

"Yok bir şey. Sadece bu gece seninle bir tur atarım diye düşündüm." "Kulağa hoş geliyor," diyor. "Birazdan hazır olurum."

Jax ve Jared genellikle hazırlıklara yardım etmek ve izleyicileri organize etmek için erken giderler, Tate ve Juliet ise çocukları getirecek bir arabaları olması için ayrı ayrı gelirler
eve erken gidip onları yatağa yatırmak.

Juliet'in sadece Hawke'ı var ama o ve Jax yıllar boyunca pek çok evlatlık çocuk almışlar. Gerçi şimdi yanlarında kalan kimse yok. Bence Hawke'ın hoşuna giden bir gerçek bu. O tek çocuk.
Tek çocuk olmanın tadını çıkar.

"Yani ..." Kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum. "Şu anda bir şey yazıyor musun?"

Ona ne sormak istediğimi biliyorum ve ağzımdan kaçırmak istiyorum ama gerçekten bilmek istediğimden de emin değilim. Bu yüzden kendimi rahatlatıyorum.

Kitabı gönderen kişi tanınmak isteseydi, bir iade adresi eklerdi.

Ama kimin gönderdiğini bilmek zorundayım.

Akşam yemeğinden arta kalanları paketlemeyi bitirir ve buzdolabına koyar. "Bir şey üzerinde çalışıyorum. Aynı serinin başka bir bölümü" diye açıklıyor. "Yazmak için zaman bulmak zor gerçi ve bu yaz daha fazla zamana izin vermemeliyiz."

Juliet öğretmenlik yapmadığı zamanlarda fantezi yazıyor - bu, eski savaşçı rejimlerin yönetimi ele geçirdiği kıyamet sonrası bir toplumda yaşayan gençler hakkında bir seri.

Ancak, o ve Jax sonunda Black Hawk Lake'teki yaz kamplarını açtılar, bu yüzden öğretmenlikten arta kalan zamanı gerçekten arta kalan zaman olmayacaktı.

Bütün yaz meşgul olacak, bu da yazmak için çok az zaman bırakacak.

Masadaki ahşabın damarlarını izliyorum ve tereddütle soruyorum: "Hiç ..." Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Aşk romanı falan yazdın mı?"

Yaptığı şeyi bıraktı ve bana baktı. Birden kendimi garip hissettim.

Ama o başını sallıyor. "Hayır," diye cevap veriyor sessizce, tekrar başka tarafa bakarak.

"Hiç ilgimi çekmedi. Neden sordunuz?"

Omuz silktim. "Sebebi yok."

Ama hayal kırıklığı bana ağır geliyor. Tanıdığım tek yazar o.

Derin bir nefes alıp ayağa kalkıyorum. *Siktir et.* Bu Dylan'ın gecesi. Kitabı bitireceğim, çünkü bitirmemezlik edemem, ama neredeyse eğlence zamanı.

"Dolabına bakabilir miyim?"

Bana çok mutlu bir bakış attı. Onun hiç kızı yok, bu yüzden Dylan ve benimle kızlara özgü şeyler yapmaktan hoşlandığını biliyorum.

"Al bakalım," diyor. "Artık neredeyse aynı boydayız, o yüzden bir şeyler ödünç almaktan çekinme." Sonra fısıldayarak yanımdan geçti, "Kardeşlerini kızdıracak bir şey" diye fısıldadı.

Bir kahkaha attım ve çantamı alıp yukarı çıktım.

Aynen öyle.

***

Jase . . .

Merdivenleri çıkarken babamın öksürük seslerinin sessiz çatı katındaki sessizliği bozduğunu duydum. Arkamdaki pencerelerden Chicago'nun gökdelenleri görünüyordu, camdan aşağı dökülen yağmurda bulanıklaşıyordu ve duvarlardaki büyük aile organizasyonumuzun tüm resimlerinin önünden geçtim

anlar. Babamın ölmek üzere olduğunu öğrendiğimizde ailem burada, doktorlara yakın olan şehirdeki dairelerinde kalmaya karar verdi.

Anladım. Sigara içen bendim ama o akciğer kanseri oldu.

Yatak odasının kapısını iterek açtım ve içeri girdim. Hemşire yatağının üzerine eğilmiş, o içmeye çabalarken fincanını tutuyordu ve sonra fincanı bırakıp yorganını çekti.

Kanlı bir el havlusu taşıyarak bana doğru yürüdü ve fısıldayarak, "Korkarım sona yaklaştı," dedi.

Ona bir bakış attım, çarşafı kavrayan çelimsiz ellerine,

Çökmüş yanakları ve çatlamış dudakları, solmuş vücudu, çok küçük ve inceydi. Beyaz pijamaları bir iskeletin üzerine atılmış bir çarşaf gibi görünüyordu.

Babam benim için her zaman hayattan daha büyük olmuştur.

Kendimi ona hiç yakın hissetmedim ama çocukken o hala bir tanrıydı.

Şimdi ona bir bakın.

Tekrar öksürmeye başladı ve ben hemşireye başımı sallayarak yanından geçip yatağın onun tarafına doğru ilerledim.

Uzandım ve bir kolumu sarsılan vücuduna doladım, kamburlaşıp kesilirken ona destek olmaya çalıştım. "İşte, bana bırak."

"Kes şunu!" diye bağırdı, kollarıma vurarak. "Başka bir yerde olmak istemiyormuş gibi davranma."

Tanrım. Onu bıraktım ve ayağa kalktım, vücudunun titremesini ve nefes almak için savaşmasını izlerken bir elimi saçlarımda gezdirdim. Havluyu çekti ve daha fazla kan vardı. Çenemi sıktım, aniden sinirlendim. Bu benim babam değildi.

Tekrar yastıklarının üzerine düştü, zor nefes alıyordu ve ben arkamı döndüm, takım elbisemin ceketini çıkardım. Bir sandalyenin üzerine attım ve kravatımı gevşeterek derin bir nefes aldım ve onunla yüzleşmeye çalıştım.

Birkaç hafta önce yatağa mahkûm olduğundan beri ziyaretine pek gitmemiştim. Hastalık onu hızlı ve sert bir şekilde vurmuştu ve onu bu şekilde görmenin neden zor olduğunu bilmiyordum. Sonuçta onu özleyeceğimden bile emin değildim.

Empati kurmak zor muydu? Gerçekten bilmiyordum. Sadece kafamın

karışık olduğunu biliyordum.

"Annen alışverişe çıktı," dedi bana bakarak ve sesi nefes nefese geliyordu. "Ölümümün üstesinden gelebilmek için planladığı İtalya gezisi için."

Gülmeye başladı, sesi balgamla kalınlaşmıştı ve dudaklarının içinin kanla kaplandığını gördüm.

Dorian Gray. Bana onu hatırlatıyordu. Hayatım boyunca, büyük yaşayan genç bir adam gibi görünüyordu, ama şimdi ... bir hayatın sonuçlarının ağırlığı bir anda çöktü, gerçek karakteri her yerinde ortaya çıktı. Çürümüş, çirkin, zayıf ...

Korkunç bir şekilde ölüyordu. Ve yalnız. Annem gün sayıyordu ve onu suçladığımı söyleyemezdim.

"Daha fazlasını istedim, Jason." Bana baktı, gözleri artık çaresizdi. "Daha fazlası olacağımı düşünmüştüm. Arkadaşlar, partiler, toplantılar, güç ve para... bunların bir anlamı olduğunu sanıyorsun ama bir de bana bak," diye yalvardı sığ nefesler alarak. "Tek başıma ölüyorum. Her şey devam edecek ve fark etmeye başlıyorsun ki, adın bir süre devam etse de, sen değiştirilebilir. Neredeyse çoktan unutuldum."

Eğildim ve örtüyü tekrar yukarı çektim. "Bu doğru değil."

Ama elimi tutarak beni durdurdu. Soğuk parmakları yumruğumun etrafında kıvrıldı ve ben ellerimize baktım. Aynı büyüklükte, aynı tırnaklar, aynı geniş eklemler . . .

"Beni seviyor musun?" diye sordu sessizce.

Tereddütle gözlerimi kaldırdım ve kendi otuz yaşımın yansımasına baktım. Bundan yıllar sonra. Madoc'a da aynı soruyu soracak mıyım? Sormak zorunda kalacak mıyım?

Cevap vermediğimde babam elimi bırakıyor ve başka tarafa bakıyor. "Burada kimse yok. Ortaya çıktıklarında da yalan söylüyorlar."

"Umurunda mı?"

Gözlerini tekrar bana çevirdi, umutsuzluğu her halinden belliydi. "Yalnız ölmek istemiyorum," diye itiraf etti. "Annen beni özlemeyecek. Ve yıllar boyunca tüm kadınlar ... bana kalıcı hiçbir şey vermediler. Hayatımı mahvettim.
Evlilik. Ailemi mahvettim."

Oturdum, omuzlarımda on tonluk bir ağırlık vardı. Başımı ellerimin arasına gömerken, sözlerinin kafamın içinde kıvrıldığını hissettim.

Ben o değildim. Kat tek kadındı. Şehirde koşturmadım. O özeldi. Madoc anlayacaktır. Otuz yıl sonra burada olmayacağız,

Madoc hiçbir zaman onun yanında olmadığım, ailemiz yerine fahişeleri seçtiğim ve annesini incittiğim için benden nefret ediyor.

Bunu daha fazla yapamazdım.

Babam ölüyordu ve sonrasında nihayet kendi hayatımın gidişatını belirlemekte özgür olacaktım. Kat'le ve Madoc da dahil olmak üzere çocuklarımızla bir hayat.

"Baba, ben Kat'e aşığım," dedim ona. "Ondan vazgeçemem..."

"Fark etmez," diye sözümü kesti. "Sen de onu yüzüstü bırakacaksın."

Ona baktım, yıllar boyunca söylediği sözler hala aklımda yer etmişti. Başarısızlık kolayca alışkanlığa dönüşen bir seçimdir, derdi hep.

Ve şüphe kök saldı. Ya Kat'le evlenirsem? Ya başarısız olduysa? Ya en başta ona bağlanmamın tek nedeni zayıf ve açgözlü olmamsa? Tıpkı onun gibi.

Maddie ve ben boşansaydık Madoc nerede yaşardı? Benden nefret eder miydi? Maddie yeniden evlenir ve ona hayatında benden çok daha iyi birini verir miydi?

"Önemli olan tek şey Madoc," diye devam etti. "Onu hayal kırıklığına uğratma. Onu incitmeyin."

Benim oğlum. Anne ve babasının sadece onu nasıl sevdiklerini değil, birbirlerini nasıl sevdiklerini de fark etmeye başlayan bir çocuk. Onu daha çok sevdiğini zaten biliyordum. Neden sevmesin ki?

"Oğlun hayatının gerçek aşkı, Jason. Burada yatan sen olduğunda, onun içinde hayatta kaldığını bilmek isteyeceksin. Seni hayatta tutacağını. Yasınızı tutacak."

Gözlerimi hızla kırpıştırdım ve babamın gözlerimdeki yaşları görmemesi için arkamı döndüm.

"Hiçbir şey ondan daha önemli değil," diye fısıldadı, hırıltısı giderek artıyordu. "Keşke daha iyi bir baba olsaydım. Keşke benden nefret etmen için yaptığım her şeyi geri alabilseydim."

Yatağın kenarından bir elini uzattı, nefes almak için mücadele ediyordu. Ona baktım, tutmam gerektiğini biliyordum. Bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ne de olsa başka kimse yoktu.

Ama bu biz değildik. Asla biz olmadık. Hayatım boyunca beni sevgi ve şefkatten mahrum bıraktı. Benim ihtiyacım varken, onun isteği yoktu. Şimdi ihtiyacı olduğu için, ona sahte bir sevgi göstermeye istekli olmadığımı fark ettim.

Elini tutmadığımda eli yana düştü, gevşek ve boştu. "Keşke... ." diye soluk soluğa kaldı. "Keşke beni sevseydin."

Bölüm 7

Kat . . .
Paravan kapısını iterek açtığımda Jared'in bisikletiyle caddeden aşağı uçtuğunu gördüm. Tate onun arkasındaki mandalların üzerine çıkmış, omuzlarından tutuyordu. Bunu her yaptıklarında kalbim hızla çarpıyordu. Yan tarafa baktım ve babasını gördüm,
James, çimleri biçiyor ve aynı zamanda onlara da göz kulak oluyor.

"Jared?" Topuklarımın üzerinde kayarak bağırdım. "İçeri gel!"

Frenlerinin gıcırtısını duydum ve Tate durmaya çalışarak bir o yana bir bu yana savrulurken kahkahalara boğuldu.

O ve babası birkaç ay önce taşınmışlardı ve ben de
Ne mutlu ki Jared'in hemen yan komşusunda oynayacak bir çocuğu vardı. Kız olsa bile -ki ilk başta bu konuda suratını asmıştı- artık neredeyse ayrılmaz bir ikili olmuşlardı.

"İçeri girmek istemiyorum!" diye karşı çıktı.

Ama bunun olacağını bildiğim için başımı salladım. Sürekli tartışıyordu. "Gitmek zorundayım."

"O zaman git."

Nefesimin altında inleyerek gözlerimi kapattım.

Beş yaşındayken ele avuca sığmazdı. Sekiz yaşındayken, biraz kabus gibiydi. Ve şimdi on yaşında? Neredeyse durdurulamazdı.

Tate'in bisikletten atladığını görerek merdivenlerden inip avluyu geçtim, çünkü o en azından hâlâ yetişkinlere saygı duyuyordu. "Kes şu tavırları," diye çıkıştım. "Yapacak işlerim var, o yüzden seni Deena'lara bırakacağım. Sırt çantanı al."

"Onun evine gitmek istemiyorum!" diye bağırdı. "Tate bebek bakıcısına gitmek zorunda değil!"

"Çünkü Tate'in babası evde," diye karşı çıktım ve birden çim biçme makinesinin durduğunu fark ettim.

Yaz olduğu için çocuklar okula gitmiyordu ama Jared evde yalnız kalmak için hâlâ çok küçüktü.

"Şimdi," diye homurdandım.

"Bugün çalışmıyorsun bile!"

"Bizimle kalabilir, Kat."

Döndüğümde Tate'in babasının ellerini dükkan bezine silerek sokağa geldiğini gördüm.

Bu kolay olurdu, değil mi? Ve normal şartlar altında, bununla ilgili bir sorunum olmazdı. Zaten haftada en az bir kez onların evinde yemek yiyordu ve hatta birkaç kez geceyi de orada geçirdi.

Ama hayır, Jared'in talimatları nasıl takip edeceğini öğrenmesi gerekiyordu.

"Önemli değil. Teşekkür ederim." Sakinleşmeye çalışarak sesimi dengeledim.

Ama Jared'a döndüğümde, o ve Tate gitmiş, tekrar caddede hızla ilerliyorlardı.

"Jared!" Tekrar bağırdım.

Saatime baktım. Lanet olsun. Yarım saat önce çıkmalıydım. Trafiği kaçırmak istemiştim.

"Dürüst olmak gerekirse, Kat," diye tekrar söze girdi James, "bana yardımcı oluyor. Birbirlerini eğlendiriyorlar ve ben de biraz iş yapabiliyorum. Daha sonra Tate'i pizza yemeye götürecektim. Hem eğlenirler hem de o geceyi geçirebilir."

Jared'a döndüm, gözlerimle onu takip ediyor ve ona söylediğim gibi köşeden uzak durmasını diliyordum. Ya etrafta bir araba hızla
Orada mı?

Gözlerimi kapattım ve bir nefes verdim. Sinirlerim bozulmuştu.

"Sakıncası olmadığına emin misin?" Sonunda pes ederek sordum. Bugün oğlumla başa çıkamazdım. Eğer burada daha mutluysa, bırakın burada kalsın.

James sadece gülümsedi, bu da onun rahat tavrının bir başka örneğiydi. "Sabah görüşürüz."

O uzaklaştı ve ben bir an için başımı eğdim, kendimi yenilmiş hissettim. Neden onun gibi iyi bir adama aşık olamadım? Bekâr, kızı için her şeyi bırakan mükemmel bir baba olan ve ben bir şey söylemeden çok şey anlıyormuş gibi görünen birine.

Hikâyemi bildiğinden oldukça emindim ve neredeyse hiç konuşmamıştık. Bazen gözlerindeki bakıştan anlıyordum.

Bana müdahale etmeyecek ve çocuğumu ihmal ettiğimi söylemeyecek biriydi. Dün gece arkadaşlarımla dışarı çıkmamış olsaydım, bugün yorgun ve akşamdan kalma olmayacağımı söylemezdi. Bana çocuğumu nasıl yetiştireceğimi söylemezdi.

O sadece oradaydı, benim bıraktığım tüm boşluğu dolduruyordu.

Onunla ilgileniyor olsam bile, Jason'dan daha müsait olduğunu düşünmüyordum. James'in karısı geçen bahar vefat etmişti ve evlilik yüzüğünü bir süre daha takmaya devam edeceği izlenimini edinmiştim.

Saat dört civarında şehre varmıştım ve yarı sıradan giyinmiştim, kısa siyah kolsuz bir elbise giymiştim, alt yarısı kat kattı. Ayrıca ceketimi de Saçlarım Jase'in sevdiği doğal kıvrımıyla açıktı ve sol omzumun üzerinden bir tarafa doğru itilmişti. Makyajım çok azdı, ama mutlaka
kırmızı ruj ve sevdiği parfüm. Onunla birlikte
Bu akşam parkta film varmış, piknik ve battaniye işleriyle o ilgileniyormuş.

Zamanla bir rutine girmiştik. Jared'in ne zaman yatakta olması gerektiğini biliyordu ve gelmeden önce beni arayıp ortalığın sakin olduğundan emin oluyordu. Bazen onunla Chicago'daki Waldorf'taki süitinde buluşuyordum ama artık orada bir dairesi vardı, bu yüzden süiti daha az kullanıyorduk. Daireyi dekore etmeme bile izin verdi. Bizim olması için.

Onu işteyken ya da yalnız olduğunu bildiğim belirli zamanlarda arayabiliyordum ve bazen onu haftada birkaç kez görüyordum, bazen de bir ay boyunca görmüyordum. Kelimelere döktüğümde ya da Deena'ya açıklamaya çalıştığımda kulağa korkunç geliyordu ama garip olan şey ... bunun normal hale gelmesiydi.
Yol boyunca bir yerlerde beklentilerim değişti. Beklentilerim azaldı ve umutlarım daha gerçekçi bir seviyeye yerleşti.

Babasının birkaç yıl önceki ölümünden bu yana kariyeri yükselişe geçmişti ve oyununun zirvesindeydi. Teselli bulduğum şey
bana ihtiyacı vardı." Beni seviyordu, değil mi? Bu yüzden fırsat buldukça anlarımızı çaldık ve sadece biz olduğumuzda her şey mükemmeldi.

Ve bir gün, umarım yakında, Madoc
boşanmayı anlamak ve babasını yeni biriyle görmeyi kabullenmek.

Muhasebe diplomamı yıllar önce almıştım, iyi bir işim vardı ve minnettar olmam gereken çok şey vardı. Bana çok şey vermişti ve biliyordum ki
Yıllar boyunca ondan daha fazlasını talep ettiğim için kendimi kötü hissetmemeliydim ama hissettim. Neden ona borçluymuşum gibi hissettim?

Deena neden kaldığımı sorardı. Neden sürekli ona geri döndüğümü ve Sadece beni isteyen bir adam bulmak yerine buna katlandım. Neden beni bu kadar mutsuz eden bir şekilde kullanılmama izin verdim?

Ve her zaman onu düzeltmek zorundaydım. Mutsuz

değildim. Delicesine mutluydum.

Çünkü ona geri dönülmez bir şekilde aşıktım. Mutsuz olmayı tercih ederdim. Zamanın yüzde doksanında onunla hissettiklerimi diğer yüzde onunda da hissedebilmek için.

Oğlumu bakıcılara bırakıp Jase'in yanında olmayı tercih ederim. Sadece o gittikten sonra suçluluk duygusunu kovalamak için kendimi unutana kadar içtim.

Yalnız olmayı ve her gün kendimi bok gibi hissetmeyi tercih ederdim ama o beni öper öpmez tüm bunlar uçup gitsin isterdim.

Hastalık buydu. Tüm hayatım onun etrafında dönüyordu, çünkü korkunç bir durumda aşık bir kadındım. O benim için bir uyuşturucu gibiydi.

Vazgeçemezdim. Her şey bir sonraki vuruşuma bağlıydı.

Ne yazık ki, vuruşların daha hızlı gelmesine ihtiyacım vardı ve gelmediklerinde kendimi alkolle yatıştırdım.

Tanrım, ne kadar değişmişim. O gece tamirhanede onunla alay eden kız neredeydi? Niyetini yüzüne vuran kız?

Ofis binasına girip asansöre binerek yirmi altıncı kata çıktım ve James'e mesaj atarak Jared'e sabah görüşeceğimizi ve onu sevdiğimi söylemesini istedim.

Jared.

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım çünkü onu düşündükçe ağlamak istiyordum. O çok zekiydi. Beni yakalamaya başlamıştı.

Onu tekrar kaldıramayacağım kadar sık kenara itmeme daha ne kadar vardı?

Thomas korkunç bir baba olurdu, ama o çöplükte kalsaydım, hayatta kalsaydım ve savaşsaydım, çünkü başka seçeneğim yoktu, belki Jared'in şu an sahip olduğundan daha iyi bir annesi olurdu.

Asansörden indim ve mermer koridordan Jase'in ofisine doğru yürüdüm. Yanına geldiğimde asistanına ne söylediğinden emin değildim ama

Bana meraklı ya da yargılayıcı bakışlar atmadı, bu yüzden mahkeme salonunun içinde ve dışında yalan söylemekte oldukça iyi olduğunu tahmin ettim. Köşeyi dönerken hızla durdum ve geri çekilerek kendimi duvarın arkasına siper ettim.

Kahretsin. Burada ne işi vardı?

Ne yapmam gerektiğini anlamaya çalışarak tekrar köşeye doğru ilerledim. Jase ve karısı Madeline, ofisinin önünde duruyorlardı. Resepsiyon görevlisinin masasında sohbet ediyor ve gülümsüyorlardı. Yanlarında bir çocuk vardı ve onunla hiç tanışmamış olmama rağmen Madoc olduğunu biliyordum. Tıpkı onun gibi görünüyordu.
Baba.

Jase kapısını kapatmış, onları içeri davet etmiyordu, yani ya dışarı çıkıyorlardı ya da gitmelerini sağlamaya çalışıyordu. Ne de olsa geleceğimi biliyordu.

"Annem beni piliç dükkanlarına sürüklüyor," diye yakındı Madoc. "Yardım edin."

Ama annesi sadece güldü ve hafifçe koluna vurdu. "Alışveriş yapmayı sevmiyormuş gibi davranma evlat. Ayrıca, okul kıyafetlerine ihtiyacın var. Gelecek yıl artık üniforma yok."

Jase ikisine de gülümsedi, elleri cebindeydi ve biraz gergin görünüyordu.
Evet, eminim öylesindir.

Karısını yıllar boyunca birkaç kez bir restoranda ya da yardım ettiği bir şehir projesi için gazetede görmüştüm. Bazen sokakta ya da arabasında.

Dizlerine kadar inen ve her kıvrımını saran dar, gri kolsuz bir elbise giymişti. Topukları koyu pembeydi ve bronzluğu kusursuzdu. Saçları omuz hizasında kesilmiş ve iri buklelerle şekillendirilmişti ve onu her gördüğümde olduğu gibi, Gucci el çantasına kadar mükemmeldi.

Bir gün büyürsem nasıl biri olacağımı düşünüyordum. Doğruldum, çok sade görünen elbiseme ve çocuksu ayakkabılarıma baktım.

Jase'in bende ne bulduğunu merak ediyordum. İyi görünüyordum ama kendimi öyle taşımıyordum.

Alışveriş için şehre geldiklerini tahmin ettim, özellikle de Jase Madoc'un Katolik okuluna gitmekten vazgeçtiğini ve gelecek yıl devlet okuluna gitmesine izin verileceğini söyledi. Muhtemelen normal kıyafetlere ihtiyacı vardı.

"Akşam yemeği için bizimle buluşabilir misin?" diye sordu karısı.

Ama Jase hemen rahatsız olmuş gibi görünerek iç geçirdi. "Keşke yapabilseydim tatlım, ama sabaha kadar gömülü olacağım. Alışverişi bitirdikten sonra bensiz de eve gidebilirsin. Muhtemelen bu gece burada kalacağım."

Yüzünü göremiyordum ama sessizdi ve başını hafifçe eğdiğini gördüm.
Midem çalkalandı.

"Tamam," diye cevap verdi sessizce. "O zaman görüştüğümüzde görüşürüz."

Sonra elini Madoc'un sırtına koydu, ikisi de dönüp bana doğru yürüdüler.

Hemen başımı eğdim ve telefonumu almak için çantamı karıştırdım. Bir numara çeviriyormuş gibi yaparken yanımdan geçti ama bana bakmak için döndüğünü biliyorum.

Telefonu kulağıma götürerek, o ve oğlu asansörü beklerken bir görüşme yapıyormuş gibi davrandım. Ama kaçınılmaz olarak, çekim gücü beni ele geçirdi. Gözlerimi ona çevirdim ve onun bana baktığını gördüm. Kalbim çarpmaya başladı

Gözlerinin hızla vücudumdan aşağıya inişini ve arkasını dönmeden önce tekrar yüzüme bakışını izledim.

O biliyordu.

Madoc'la birlikte asansöre doğru yürümelerini izlerken çenesi titreyerek önüne baktı.

Jase'in onun yerine bende ne bulduğunu merak ediyordum ve muhtemelen o da aynı şeyi merak ediyordu. İkimiz de neden yeterince iyi olmadığımızı merak ediyorduk.

Asansörün numarası bire indikten sonra koridorda uzun süre kaldım ve onun gittiğini biliyordum.

Bu işe yaramıyordu. Asla işe yaramadı ve asla bitmeyecekti. Kadın perişan haldeydi ve oğlu aptal değildi. Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordu.

Ben perişan haldeydim ve oğlum da aptal değildi. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordu.

Burada mutlu olan tek kişi Jase'di, çünkü her iki dünyanın da en iyisine sahipti. Ve ben sadece onu gördüğümde mutlu oluyordum.

Ki bu neredeyse hiç olmadı.

Ve uzun süre bunu kabul ettim. Çünkü daha fazlasını hak ettiğimi düşünmedim.

Thomas ve ailem yanımda olmadılar ya da olamadılar, arkadaşlarımın kendi sorunları vardı ve ben tek başıma bir çocuk yetiştirmeye çalışıyordum. Şu anda sahip olduğum her şeye sahip olacağımı hiç düşünmemiştim. Minnettar olmalıydım ve bencil olmamalıydım, değil mi?

Bu yüzden bizi yönlendirmesine izin verdim ve Madoc'un boşanmayı anlayacak yaşta olduğundan emin olmak istemesiyle ilgili endişesinin meşru olduğuna inanarak nadiren talepte bulundum.

Değildi. İçten içe bunun sadece beni oyalamak için bir yol olduğunu biliyordum.

Telefonumu çantama geri koyarak ofisine girdim, asistanı bana el salladı. Geleceğimi biliyor olmalıydı.

Sabit bir el ile ofis kapısını yavaşça açıp içeri girdim ve arkamdan kapattım.

Jase odanın karşısında durmuş pencereden dışarı bakıyordu ama içeri girdiğimi duyunca döndü. Omuzları hemen gevşedi ve yüzünden rahatlamış bir gülümseme geçti, sanki üzerinden küçük bir yük kalkmış gibiydi. Kravatını gevşeterek dikkatleri boynuna çekti ve içimdeki arzu alevlendi. Bu benim
Vücudunun en sevdiği yeri. Yumuşak ama tonluydu ve onu oradan öpmek onu çılgına çevirdi.

"Merhaba," diyerek usulca selam verdi ve bana doğru yürüdü.

Gözleri gözlerimden hiç ayrılmadı ve bu her zaman kararlılığımı kaybettiğim kısımdı - Jase bana baktığında, bunca zaman sonra, sanki hala o Garajdaki genç kız. Sanki onun dünyasında var olan tek şey benmişim gibi şehvetle karışık bir hayranlık.

Güzel bir yalandı. Duygularımı bastırdım.

"Ofisinize gelmediğini sanıyordum," dedim kapının yanında durarak.

Yavaşlayarak durdu ve beni izledi, yüzünde bir farkındalık ifadesi belirdi. Muhtemelen koridorda onun yanından geçtiğimi biliyordu.

Bana ağzı kapalı, pişmanlık dolu bir gülümseme vererek bana doğru yürüdü ve kollarını açtı. "Çok güzel görünüyorsun."

Öpmek için eğildi, ama başımı hızla başka yöne çevirdim, böylece dudakları onun yerine yanağıma değdi.

Geri çekildi ve bana baktı. "Neyin var?"

Kolumda asılı duran çantayı düzelttim, ona bakamadım. Ona bakarsam ağlamaya başlayacaktım ve sonra beni yatıştıracaktı ve başladığımız yere geri dönecektik.

"Sana bu gece evde olmayacağımı söylemeye geldim," diye cevap verdim. "Ait olduğum yere, eve gidiyorum."

Kıpırdamadan durdu, elleri kollarımda donmuş bir şekilde bana bakıyordu, muhtemelen neler olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Bunu daha önce de yaşamıştık. Pek çok kez.

Bazen de o. *"Seni seviyorum ama suçluluk duygusu çok fazla." "Bunu sana daha fazla yapamam." "Benim babamdan nefret ettiğim gibi çocuğum da benden nefret edecek." "Başladığımız yerden nasıl bir ilişki kurabiliriz?"*

Ama birkaç gün içinde tekrar birbirimizin kollarındaydık.

Diğer zamanlarda bendim. *"Neden bu kadar korkaksın?" "Kendime ait bir hayata ihtiyacım var." "Seninle olduğum kişiden nefret ediyorum."*

Ve bir ay içinde, kiminle çıkmaya çalışırsam çalışayım, Jase'den kurtulamadım. Hiç kurtulamadım.

"Yani Chicago'ya kadar bana bunu söylemek için mi geldin?" diye çıkıştı, sesi kırpılmıştı. "Eve gideceğini mi? Sana aldığım eve mi yani?"

Dişlerimi birbirine yapıştırdım ve hiçbir şey söylemezsem güvende olacağımı düşünerek donakaldım. En azından bir an için.

Başını daha da aşağı eğerek alanımı işgal etti ve gözlerimi yakalamaya çalıştı. "Hmmm?"

Boğazıma bir düğüm oturdu, çünkü korkuyordum. Buradan çıkıp eve gidebilir ve yarın uyandığımda muhtemelen ondan kurtulduğum için dünyalar kadar hafiflemiş hissedebilirdim. Ama sonra günler geçecek, yalnızlaşacaktım, beni rahat bırakmaya çalıştıktan sonra aramaya ya da uğramaya başlayacaktı ve
duygular, özlem ve ne kadar iyi olduğumuza dair lanet anılar
İyi zamanlarda birlikte olmak beni pes ettirir ve tekrar onun olmayı kabul etmemi sağlardı. Her zaman birbirimize geri döndük.

Kötü bir kahkaha attı. "Beni rahat bırak," diyerek blöfümü görüp uzaklaştı. "Buraya gel. Şimdi."

Ellerimi yumruk yaptım ve yere yapıştım. Eğer daha tatlı olsaydı, belki ona giderdim. Ama şimdi bu bir gurur meselesiydi ve
İster inanın ister inanmayın, hâlâ biraz kalmıştı.

Hareket etmediğimde çenesi büküldü ve gözleri yandı.

"Artık karımı becermiyorum," diye homurdandı ofisinin karşısından. "Ve sen benim sorumluluklarım ve yükümlülüklerim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Aklımdan neler geçtiği hakkında hiçbir fikrin yok Kat. Şimdi buraya gel."

Başımı salladım, hâlâ gitmiyordum ama kımıldamıyordum
da. "Şimdi!"

"Hayır!" Ona ters ters baktım. "Bitti artık! Bıktım senin
saçmalıklarından!" "Oh, Kat yine kızdı," diye dalga geçerek tembel bir
gülümseme attı. "Tamam, nasıl
Bu ne kadara mal olacak?" Hesap cüzdanını çıkardı ve havaya para atmaya başladı. "Yirmi kırk altmış," diye saydı ve sonra durdu. "Ah, özür dilerim. Yüzlükleri seviyorsun, değil mi?" Ve daha fazla banknot atmaya başladı, bana tamirhanede cüzdanından fazladan bir yüzlük aldığım günü hatırlattı.

"Seni orospu çocuğu!" Bağırdım, ona doğru koştum ve ellerimi savurarak yüzüne birkaç kez vurdum.

Kollarımı yakaladı, bileklerimi öyle sert tutuyordu ki yanıyorlardı.

"Bitmedi," diye emretti, beni desteklerken yüzüme öfkeyle baktı. "Ben bitti diyene kadar bitmez."

Ve sonra kanepeye geri düştüm; vücudu üzerime geldi. Bir çığlık attım ama göğsümdeki ağırlığı yüzünden boğuklaştı.

"Bana burada ihtiyacın yok," dedi, başıma dokunarak ve zorlayarak bacaklarımın arasında. "Ve beni burada hissetmiyorsun." Kalbimin üzerinden göğsüme dokundu, nefesi dudaklarıma düştü. "Beni istediğin yer burası." Eli aramızdan bacaklarımın arasına kaydı, beni ovuşturdu. Zaten ıslanmıştım. "Yarın ve ertesi gün, arabamda, burada ofisimde, Waldorf'ta ailemdeki erkeklerin güzel metreslerini becerdikleri odamızda yapacağım ve beni senden uzak tutamayacaksın Kat, çünkü sen benimsin."

Beni öperken, ağzını yavaşça yanağımda gezdirirken ve dudaklarımı ısırırken titredim ve ağladım.

"O akıllı ağız," diye fısıldadı, "ve tadı senden başka hiçbir şeye benzemeyen o yumuşak ten." Eliyle külotumu kavradı ve vücudumdan yırtıp çıkarırken nefes nefese kaldım.

Gözlerimi sıkarak kapattım. Dur. Hayır, dur.

Ama kelimeler dudaklarımdan hiç çıkmadı. Hiç çıkmadı, çünkü onu seviyordum. Onu hep istedim.

Kemerini ve pantolonunu çözdü ve içime itti, beni her zaman olduğum kadar ıslak buldu. Beni doldurduğunu hissederek bir çığlık attım.

"Ne istersen söyleyebilirsin" -daha sert itti, beni gerdi, doldurdu ve onu daha derine sokmak için dizlerimin bükülmesini sağladı- "ama benim senden vazgeçebileceğim kadar sen de benden vazgeçemezsin. Bu asla bitmeyecek."

Dudaklarımızı birleştirdi, her zaman yaptığı gibi alt dudaklarımı iki dudağının arasına aldı, ikimiz de nefes alıp veriyorduk, nasıl yapacağımızı bildiğimiz tek şeyi yapıyorduk. Benden istediği tek şeyi.

Ağlamayı bıraktım ve içime girip nefes nefese kaldığında her şey hissizleşti ve ikimiz de boşalırken inledim.

Biz buyduk. Olabileceğimiz tek şey buydu. Daha fazlası asla olmayacaktı.

Üzerimde yatıyordu, göğsü benimkinin üzerinde yükselip alçalıyordu ve ben hiçbir şey duyamıyordum. Etrafımdaki her şey beyaz bir gürültü gibiydi ve kulaklarımı ne kadar ayarlarsam ayarlayayım, sırada ne olduğunu duyamıyor ya da göremiyordum. Yarını göremiyordum. Jared'i ya da kendimi göremiyordum. Hiçbir şey yoktu.

Gözlerimi sıkıca kapattım, midemdeki hıçkırıklar çığlık atacakmışım gibi hissedene kadar artıyor ve sıkılaşıyordu.

Topu düşürmüştüm. Ona üzerimde çok fazla güç verdim.

Artık neredeyse yoktum.

Başım yana doğru sarktı ve altından çekildim. Yere çöktüm, yırtık külotum yanımda duruyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, önümdeki boşluğa bakarak. "Ama lütfen benden uzak dur. Lütfen."

Sesi sessiz ve gergindi. "Yapamam."

Başımı eğdim, göğsüm titriyor ve gözyaşlarım dökülüyordu. Çantamı düştüğü yerden alarak kapıya doğru koştum. Ama kapıyı açamadan ayağa kalkıp kanepeden indi ve vücudu benimkinin arkasındaydı, beni içine hapsetmiş ve gitmemi engelliyordu.

Ağladım, arkamı döndüm ve çaresizlikten başka bir şey hissetmedim. "Bana bak," diye yalvardım. "Bana ne yaptığına bir bak."

Gözleri kızarıyordu ve gözyaşlarının biriktiğini gördüm. Yutkundu, Sonunda bana ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi bakıyordu. "Seni asla incitmek istemedim."

Ona baktım, gözlerini tuttum. Nasıl göründüğümü görebiliyor muydu? Acı çektiğimi umursuyor muydu?

"O zaman bırak gideyim," dedim ona. "Lütfen bırak gideyim. Eğer beni seviyorsan..."

Gitmek için döndüm ama elini kapıya çarptı, nefesi her soluk alışta göğsünü titretiyordu.

"Kat, lütfen," diye fısıldayarak yalvardı. "Lütfen bunu yapma."

Yine de kapıyı açtım, arkamı dönüp ona bakmayı reddettim. Ama başımı beni duyabileceği kadar çevirdim.

"Bana her şeyi vereceğini söyledin ama vermedin. Veremezsin," diye suçladım. "Ben Thomas'tan eninde sonunda kurtulurdum ama sen?" Acı göğsümü ve karnımı doldururken gözyaşlarım yeniden akmaya başladı. "Beni mahvettin."

Bölüm 8

Kat . . .

Okulun içinde hızla ilerlerken, topuklarım zemini kazıyor, koridorda yankılanarak ana ofise doğru ilerliyordu. Bu yıl dördüncü kez Jared'in okuluna ya onu eve götürmek ya da davranışları hakkında müdürle görüşmek için çağrılıyordum.

Geçen yazdan önce her şey yolundaydı. Ya da biraz iyiydi. Ben Thomas'ın onu almasına asla izin vermemeliydim. Jared o zamandan beri raydan çıkmıştı ve nedenini biliyordum ama yardım etmeme izin vermiyordu ve ben de ne yapacağımı şaşırmıştım. Tanrıya şükür o piç artık hapisteydi.

Ama yine de hasar oluşmuştu ve oğlum farklıydı. Artık her zamankinden daha çok babasına benziyordu.

Ağır ahşap kapıdan içeri daldım ve ofise girdim, durdum ve hemen Jared'i aramaya başladım.

Onu ve başka bir çocuğu duvar boyunca uzanan sandalyelerde otururken görünce kendimi tutamadım ama saldırdım.

"Zorbalık mı?" Ben patladım. "Kesinlikle iğrendim. Aklından ne geçiyordu?"

Jared sıkılmış bir halde önüne bakıyor ve beni görmezden geliyordu.

"Zorbalık değildi," diye homurdandı biri ve ben de ondan birkaç sandalye aşağıdaki çocuğa baktım. "Josh Rutgers tam bir bebek."

Çocuğu daha önce hiç görmemiştim ama Jared'la bu işte birlikte olduklarını anladım.

"Kimsin sen?" Ben talep ettim.

Gülümsedi ve elini uzattı. "Madoc Caruthers. Sen kardeşimin annesisin, öyle mi?"

Kardeşinin annesi. Caruthers. "Ne?"

Sarı saçlarına, iddialı mavi gözlerine, pahalı ayakkabılarına ve kahverengi deri ceketine, kot pantolonunun şık kıvrımlarına baktım. . . *Oh, Tanrım.*

"Mesela kaç yaşındasın?" diye sordu, bana tamamen uygunsuz bir şekilde uzun uzun bakarak. "Jared doğduğunda on yaşında mıydın?"

"Caruthers," diye tekrarladım, çocuklara doğru yürürken onun flörtünü görmezden geldim. "Babanız Jase Caruthers mı?"

"Evet. Onu tanıyor musun?"

"Hayır," diye tersledim ve arkamı dönüp Jared'a baktım. "Ayağa kalk."

Gözlerini devirdi ve ayağa kalkarak beni resepsiyon görevlisinin bankosuna kadar takip etti.

Kahretsin. Onlar arkadaştı. Bunu nasıl bilemedim?

Müdürün asistanı Bayan Bauer bizi gördü ve yaptığı işi bıraktı. yaklaşmaya çalışıyordu. "Müdür bir toplantı için ayrılmak zorunda kaldı," diye bilgi verdi. "Ama Jared üç günlüğüne uzaklaştırıldı. Okulda kalmaktan o sorumlu.
O yokken işlerini halletmiş. Bunu imzalamanız gerekiyor." Bir

kâğıt çıkardı ve kalemle birlikte önüme koydu.

Kalemi elime aldım ve belgeyi taramaya başladım. "Tam olarak ne oldu?"

"Adamın biri Tatum Brandt ile uğraşıyordu," diye cevap verdi Madoc, tezgâha gelip yanımızda durarak. "Jared ve ben de onu kendi yoluna gönderdik."

Bayan Bauer, "Çocuk sadece onu okul karnavalına davet ediyordu," diye açıkladı. "Ve bu ikisi, çocuk duştayken kıyafetlerini çalıp Bayan Brandt'ın dolabına asmışlar ve iç çamaşırlarına da çok kaba bir mesaj yazmışlar."

Son kısmı korku dolu bir fısıltıyla söyledi ve Madoc'un yanımızda homurdandığını duydum, Jared'in yanımda gülümsediğini hissettiğimde iki büklüm oldum ve güldüm.

Ona döndüm. "Bunu Tate'e neden yaptın?" "Çünkü

ondan hoşlanıyor," diye araya girdi Madoc.

"Kapa çeneni. Kapa çeneni," diye homurdandı Jared.

Öfke göğsümü doldurdu ve onu yuttum, çünkü bunun tam olarak Jared'in istediği şey olduğunu biliyordum. Onun nesi vardı ki? Bugünlerde yüzleşmek için yaşıyordu ve tartışmalarımız sürekli oluyordu. Onunla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Evdeki bir şişe rom aklıma geldi ve ağzımdaki kum gibi kurulukla tekrar yutkundum. Kâğıdı okumadan hızlıca imzaladım.

Umurumda değildi. Sadece buradan çıkmak
istiyordum. "Madoc," diye seslendi derin bir
erkek sesi.

Donup kaldım. Hayır, hayır, hayır.

Madoc yanıma döndü. "Hey," diye cevap verdi rahat bir ses tonuyla. "Yemin ederim ben yapmadım."

Kalem elimde titriyordu ve gözlerinin sıcaklığını sırtımda hissedebiliyordum.

Onu uzun zamandır görmemiştim.

"Tabii ki hayır," diye cevap verdi adam. "Bu asla senin hatan değil."

Sesi yaklaşıyordu ve bir an için gözlerimi kapattım, arkamı dönmek istemiyordum ama o görmeden buradan çıkmamın bir yolu olmadığını biliyordum.

İlişkimizi bitirdiğimizden bu yana geçen beş yıl içinde çok şey değişmişti.

Ama yeterli değildi. Öfke hâlâ içimi kemiriyordu, zaman hiçbir şeyi iyileştirmemişti.

"Hayır, asla," diye cevap verdi Madoc. "Herkesin benim gibi bir çocuğu olmalı." Sonra arkasını döndü ve orta yaşlı adama göz kırptı Tezgahın karşısındaki resepsiyonist.

Kaşlarını çatarak ona baktı ve Jase'in imzalaması için olduğunu tahmin ettiğim başka bir kâğıdı ileri itti. Madoc da açığa alınmış olmalı.

"Onları eve götür," diye talimat verdi. "Cuma günü döneceğim."

Jase'in siyah takım elbisesini göz ucuyla gördüm, tezgâha doğru adım atmıştı, Madoc aramızdaydı. Kâğıdı okuyormuş gibi yaklaştırdı ama sonra gözlerinin bana dikildiğini hissettim.

Lanet olsun. Çenemi kilitledim ve gözlerimi çelikleştirdim, böylece ona bakarken ne kadar gergin olduğumu görmeyecekti.

Gözleri kısıldı ve hızla arkasını dönüp kâğıdı imzalamak için kalemi eline almadan önce nefes almayı bırakır gibi oldu.

Evet, ben de bunu beklemiyordum Üniversiteli Çocuk.

Son birkaç yıldır birbirimizden uzak durarak harika bir iş çıkarmıştık. Ben hangi barlardan uzak durmam gerektiğini biliyordum, o da çalıştığım yer olan High Street'ten uzak durması gerektiğini biliyordu.

Artık fakir ve zor durumda olmasam da
Onu görebileceğim lüks restoranlara ya da şehir kulübüne gitmiyordu. Jase de bakkala, eczaneye ya da McDonald's'a adım atmak zorunda kalmayacak kadar kutsanmış bir hayat sürdüğü için yollarımız hiç kesişmemişti.

Bir kez sokakta 4 Temmuz geçit törenini izlerken hariç, o da iki yıl önceydi.

Kağıdı imzalayıp Bayan Bauer'e verdi ve sonra tekrar bize doğru baktığını gördüm.

"Jared?" dedi, şaşkınlıkla etrafıma bakarken.

Oğlum Madoc'un babasına bakmak için başını çevirdi, ben de ikisinin arasına baktım. Jared onu hatırlamıyordu, değil mi? Dikkatliydik.

Tabii Jared onunla Madoc'un evinde karşılaşmadıysa, çünkü onlar arkadaştı.

Jase sanki onu ilk kez görüyormuş gibi ona baktı. "Öyle mi?" Jared sinirli bir ses tonuyla sordu.

Ama Jase sadece arkasını döndü. "İkiniz de birlikte ceza alacaksınız." Madoc'la konuşarak kalemi Bayan Bauer'e uzattı. "Nasıl oldu da arkadaşınla daha önce hiç tanışmadım?"

"Muhtemelen senden daha çok bizim evde olduğu içindir," diye karşılık verdi oğlu.

Bu geri dönüşten fazlasıyla zevk alarak gülümsedim. Madoc, Jared'in bana yaşattığı cehennemi Jase'e yaşatmıyor olabilirdi ama bu da bir şeydi ve hayatında birinin onu sorumlu tuttuğunu bilmek hoşuma gidiyordu.

Bir cep telefonu çaldı ve Jase kendi telefonunu göğüs cebinden çıkarıp ekranını kontrol etti. Bir düğmeye dokunarak telefonu tekrar cebine soktu. "İzninizle
Lütfen üvey kızım Fallon Pierce'ı da alır mısınız?" diye sordu Bayan Bauer'e. "Hazır buradayken onu da alıp Addie'yi yolculuktan kurtarabilirim."

Resepsiyon görevlisi ona bir bakış attı, ağzı sıkıntıyla çarpılmıştı. "Elbette," diye homurdandı sonunda.

Sıcaklık tenimi kapladı ve bunun Jase'den mi yoksa üvey kızından bahsetmesinden mi kaynaklandığından emin olamadım. Jase'den boşandıktan hemen sonra yeniden evlendiğini biliyordum.
Madoc'un annesi yıllar önce.

Aslında çok çabuk.

Evet, onun gibi erkekler evlerini ve çocuklarını idare edecek, bahçıvanları ve yemek şirketlerini ayarlayacak eşleri olmadan nasıl yaşayacaklarını bilmiyorlardı. Hepsi bu kadar.
her şeye sahip olabilirler ve hiçbir şeyi feda edemezler.

Ama ben değildim. Karavan parkı kızıyla kirli eğlencesini yaşadı. Onunla evlenemezdi.

Dişlerimi birbirine geçirdim ve çantamı omzuma attım.

"Ben gidip arabada bekleyeceğim," dediğini duydum Madoc'un, babasının anahtarlarını tezgâhtan alırken.

"Evet, ben de." Jared çantamdan setimi çıkardı.

Ama elimi uzatarak onları geri çektim. "Kesinlikle olmaz," dedim. tersledi. "Ben söylemeden kılını bile kıpırdatmayacaksın. Anladın mı? Ve Tate okuldan eve döner dönmez ondan özür dileyeceksin."

"Bir bok yapmıyorum," diye karşılık verdi ve arkasını döndü. "Ben otoparkta olacağım."

"Jared!"

Ama tek yapabildiğim, iki çocuğun da Jase ve beni yalnız bırakarak ofisten çıkışını izlemekti.

"Genetik inanılmaz, değil mi?" Jase yanımda yorum yaptı. "Jared Bebekliğinden beri babasını görmedi ama yine de içinde o adamdan çok şey var."

Gözlerimi Jase'e çevirdim, burun deliklerim muhtemelen alevlenmişti. "Jared'i ya da yaşadıklarını bilmiyorsun, o yüzden biliyormuş gibi davranma."

Arkamı dönerek ofisten çıktım ve ondan uzaklaşmaya çalıştım.

Ama hemen peşime takıldı. "Onu tanıyıp tanımadığını merak ediyorum."

Çantamın askısını sıkıca kavradım, titremesini önlemek için elimi etrafına doladım.

"'Yaşadıkları' derken neyi kastediyorsun?" diye sordu. "Babasını görmedi, değil mi?"

Koridorda ilerledim, sandal ağacı, melek otu ve ne olduğunu çıkaramadığım başka bir şeyin tanıdık kokusu buz gibi üzerime sinmişti. martini. Kuru dudaklarımı yaladım.

"Kat?" diye sordu ben cevap vermeyince. "Lütfen bana o adamın ona yaklaşmasına izin verecek kadar aptal olmadığını söyle."

Cevap vermeyi reddettim. Jase hayatımdan çıkmıştı ve ben onun neden endişeli davranma ihtiyacı hissetti. Thomas gibi bir suçlu olmayabilirdi ama ikisi de ihmalkâr babalardı. Beni yargılamaya hakkı yoktu.

Jared ve Madoc'un yaşlarında genç bir kadın merdivenlerden indi ve biz kapıdan çıkmadan hemen önce bizi yakaladı.

"Hey, n'aber?" diye sordu sırt çantasının askılarını omuzlarında tutarak. Gözleri Jase'den bana ve sonra tekrar Jase'e kaydı.

"Madoc'u almam gerekiyordu, ben de seni alayım dedim," diye cevap verdi.

Ah, üvey kız.

Yeşil gözleri gözlüklerinin arkasından sinirli bir ifadeye büründü. "Harika," diye ısırdı. "Moron her şeyi berbat etti ve ben de eve gitmek zorunda kaldım."

Jase içini çekti ve kapıyı onun için iterek açtı. "Sadece arabaya bin."

Dışarı çıktı ve bana bakarak eliyle işaret etti. Kapıdan içeri girdim ve merdivenlerin başında durup park yerindeki çocukları izledim. Jared'in yüzü telefonuna gömülmüştü, Madoc ise üvey kardeşine beş yaşındaki bir çocuk gibi surat yapıyordu.

"İyi anlaşıyor gibi görünüyorlar," diye düşündüm, alaycı göründüğümü umursamadan. "Birkaç yıl önce yeniden evlendiğinizi duydum. Tebrik ederim."

Uzun bir nefes verdi ve benimle birlikte merdivenlerden indi. "Hayat devam ediyor, sanırım. Peki ya sen? Görüştüğün biri var mı?"

Ona baktım, yüzü taş gibiydi ve sesi sanki High Street'teki yeni restoranı deneyip denemediğimi soruyormuş gibi neredeyse sıkılmıştı.

Neredeyse sakin görünüyordu.

Ama sonra tekrar nefes almadığını fark ettim.

Ağzımın kenarını yukarı kaldırdım ve küçük bir gülümseme yaydım. "Dediğin gibi, hayat devam ediyor."

- - -

Kalemimi elime almış, karanlık oturma odasındaki sandalyede kıvrılmış oturuyordum. Müzik setinden müzik çalıyordu ve ben bacaklarımı bir battaniyeyle örterek kağıttaki kelimelere bakıyordum, romun güzel unutkanlığı damarlarımı ısıtıyor ve beynimi bulandırıyordu.

O asla benim olmadı. Yıllar önce bu kadarını biliyordum, o zaman neden Onu içeri ben mi aldım? Göğsüm bir türlü dindiremediğim bir hıçkırıkla ağrıyor, gözlerim yaşlarla doluyordu. Boğazımdaki yumruyu yuttum ve elime

Hepsini boğazımdan aşağı içmeye zorluyordum.

Nasıl biri olacağımı hiç öğrenemedim. Onsuz ben kimdim?

Ayrı kaldığımız süre içinde hayatı ilerlemişti. Babası geçen yıl vefat etmişti ve Jase artık ülkenin en başarılı hukuk bürolarından birini yönetiyordu. Birçok sabah uyandığımda gazetemde onunla karşılaşıyordum ve

Her zaman, peşinden gittiği her şeyi kazandı. Hiçbir şey onun dikkatini dağıtmamıştı, en azından beni kaybetmek.

Öte yandan ben hareketsiz kaldım. Nadiren birileriyle çıkıyordum ve uzun zamandır ilerleme kaydedememiştim. Kalbim hâlâ kırıktı.

Ve bu öğleden sonra onu gördükten sonra kanıtlandı ve tamamen eve gelir gelmez dağılmaya başlamıştı. Jared odasına koştu, kapıyı çarptı ve ben de dondurucuya yöneldim, her zaman orada ne varsa çıkardım ve kaçış vaadinin peşine düştüm. Onu her gece unutabilirdim.

Ya da onu hatırlardım. Eğer yeterince içersem.

Günlüğü elime aldım, dizlerime dayadım ve kalemimi kâğıda batırdım.

"Keşke onunla hiç tanışmasaydım."

"Kim?" diye sordu bir ses. "Babam mı?"

Başımı kaldırdım ve Jared'in kapı çerçevesine yaslandığını gördüm. oturma odasıyla antre arasında, elleri cebinde bana bakıyordu.

"Evet, onunla hiç tanışmamış olsaydın ve ben hiç doğmamış olsaydım hayatın daha iyi olurdu, değil mi?"

Yazdığım kelimelere tekrar baktım. Onları yüksek sesle mi söylemiştim?

Tekrar yukarı bakarak başımı salladım. "Konuştuğum şey bu değildi. hakkında." Günlüğü kapattım, sehpanın üzerine koyduğumda kalemi içinde bıraktım.

Beni izlemeye devam etti ve şöminenin üzerindeki saat çalarken yağmurun pencereye vurmaya başladığını duydum. Saat kaçtı?

Saate hızlıca baktığımda saatin sekizi geçtiğini gördüm. Akşam yemeği hazırlamamıştım ve o da öğleden sonra birden beri odasında olduğu için hiçbir şey yememişti.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim, ne kadar iğrenç ve zavallı olduğuma dair midem çalkalanıyordu.

Sesim zar zor duyuluyordu. "Özür dilerim,

bebeğim." "Bana öyle deme."

Yanıma doğru yürüdü ve yağmurun parıltısı arasından pencereden dışarı baktı. Dışarıdaki yaprakların gölgeleri yüzünde dalgalanıyordu ve on beş yaşından çok daha yaşlı görünüyordu.

Jared, babası ya da benim gibi zor bir hayat yaşamamıştı. Hiçbir zaman fazla bir şey istemedi ve buzdolabında her zaman yiyecek ve düzgün kıyafetler vardı.

onun sırtında. Ve iyi bir anne olduğum zamanlar da oldu. Her zaman yalnız değildi.

Ancak ne yazık ki Jared çok genç yaşta, daha kötüsüne sahip olabileceği gibi çok daha iyisine de sahip olabileceğini öğrendi. Ne de olsa Tate'in babası bekâr bir babaydı. Nasıl oluyor da o çocuğunun yanında olabiliyor ve ben
Yapamaz mıydın?

Babası onu terk etmiş ve istismar etmiş, annesi ise kaybettiği gençliğini telafi etmekle o kadar meşgulmüş ki onu ihmal etmiş.

Pencereden dışarı bakarken gözleri karardı ve kaşlarını çattı. Tek hissedebildiğim aramızdaki mesafeydi. En son ne zaman ona sarılmama izin verdiğini hatırlayamıyordum.

"Oraya gitmelisin," dedim sessizce. "Nereye?"

"Tate'in."

Pencereden dışarı baktığında gördüğü şey buydu. Evi bizimkinin hemen yanındaydı ve onu mutlu eden tek şey oydu.

"Evet, bu hoşuna giderdi, değil mi?" diye mırıldandı. "Beni saçından çıkarmak mı?"

"Ne?" Ayaklarımı yere koyarak doğruldum ve ona baktım. "Jared, hayır-
"

"Tate defolup gidebilir ve cehenneme gidebilir," diye homurdanarak sözümü kesti. "Ondan nefret ediyorum."

Sandalyemden fırladım ama çok hızlıydım. Zihnim bulanıklaştı ve dengem aniden bozuldu. Destek için sandalyenin arkasına tutundum.

"Jared, sorun ne? Ne oldu?" Bastırdım. "Sana ihtiyacım var. arkadaşlar."

Ama o sadece önüne baktı. "O değil. O da herkes gibi. Kendinden başka kimse umurunda değil, aptal inek."

Ve arkasını dönüp odadan çıkmaya başladı.

"Jared!" Bağırarak peşinden koştum ama dizlerim titriyordu ve düşüyormuş gibi hissediyordum. "Eğer bu arkadaşın Madoc'un etkisiyse," diye boğuldum,
"Artık onun etrafında dolaşmanı istemiyorum!"

"Evet, sana iyi şanslar," diye güldü ve ön kapıyı açtı. "Neden bir değişiklik yapıp uyanmıyorsun, ha? Kötü etki yapan o değil. Ben öyleyim."

Verandaya çıktı ve ben de kolundan tutarak onu geri çektim.

"Dokunma bana!" diye bağırdı, gözleri kararmış ve nefesi ağırlaşmıştı. Kolunu çekti ve orada öylece durdum, battaniyem kolumdan düştü ve iş kıyafetlerim buruştu.

İçimi korku kapladı ve donup kaldım. Konuşamadım.

Kaşları çatılmıştı ve bir şeye çarpacakmış gibi görünüyordu. Ya da birini. Bir an için neredeyse ağlayacaktım. Thomas'a yeniden bakmak gibiydi.

Midem titriyordu ve sadece katlanmak istiyordum. Ondan korkuyordum. Çocuğumdan korkuyordum.

Ve bu benim hatamdı.

Büyükannesi ve büyükbabasına ya da arkadaşlarına bırakıldığı zamanlar ve benim asla orada olmayışım, ihmal edişim, onu asla ilk sıraya koymayışım... Hiçbir zaman onun annesi olamadım, çünkü bunu seçmedim. Onunla birlikte büyüdüm, onun için değil.

Zorlukla konuşabiliyordum, boğazım acıyla şişmişti. "Keşke... ." diye fısıldadım, gözlerimin düşmesine izin vererek. "Keşke daha iyi bir anne olsaydım Jared."

Bir an sessiz kaldı ve sonra sesi alçak ve sakin bir şekilde konuştu. "Ve keşke çekip gitsen."

Gözlerimi kapattım, adımlarının verandadan aşağı inip kaybolduğunu duyduğumda gözyaşlarımın aktığını hissettim. Gözlerimi açtığımda gitmişti ve yağmurun ve karanlığın içinde onu göremiyordum.

Battaniyenin tamamen düşmesine izin verdim ve arkamı döndüm, eve doğru yürürken adımlarım titriyordu.

Ne halt ettim ben? Neden Jase'e mutluluğum üzerinde bu kadar güç verdim? Ya Jared kaçıp beni terk ettiyse, çünkü bu hak ettiğimden daha az bir şey değildi?

Bir çınlama sessizliği deldi ve sesi takip etmeye çalışarak başımı sağa sola salladım.

Benim

telefonum.

Jared.

Merdivenlerin yanındaki masanın üzerinde duran çantama koştum ve telefonumu çıkardım. Ama Gönder tuşuna basmadan önce ekrandaki numarayı gördüm ve kalbim küt küt atmaya başladı.

Ne?

O zamandan beri aramadı.

Hiç aramadı. İlişkimiz bittikten birkaç hafta sonra bile aramadı. hiç cevap vermedi. Ne ilk arayışında ne de onuncu arayışında. Bir süre sonra mesajı aldı. Gitmeme izin verdi.

Damarlarımda bir arzu kıvılcımı alevlendi. Çok uzun zaman oldu.

Yavaşça Gönder düğmesine bastım, sırtımı duvara yasladım ve aşağı kaydım, dizlerimi büküp yere düşerken telefonu kulaklarıma götürdüm.

Bir sessizlik oldu ama muhtemelen bir şey söylemem gerektiği ve henüz söylemediğim içindi.

Ben olsam yapmazdım.

Diğer uçta bir nefes sesi duydum ve tüylerim diken diken oldu.

"Hâlâ seni düşünüyorum," dedi, sesi sessiz ve acılıydı. "Her gün. Her gün pek çok kez." Ve sonra bir nefes verdi. "Bugün seni görmek tahmin ettiğimden daha zordu ve aramamam gerektiğini biliyorum ama sesini tekrar duymaya ihtiyacım vardı. Seni özlemekten hiç vazgeçmedim."

Gözlerim yaşlarla doldu ve önümdeki her şey bulanıklaştı. "Bu seni tekrar evlenmekten alıkoymadı."

Bir an sessiz kaldı ve tek hissedebildiğim umutsuzluktu. Sorun onda mıydı, bende miydi, yoksa ikimizde miydik bilmiyordum ama hikâye artık düzeltilemeyecek kadar çarpık bir hal almıştı. Bu kadarını biliyorduk.

"Seni çok incittim," diye itiraf etti. "Seni kullandım, parçaladım ve mutsuz ettim ve ... . Uzak durursam daha iyi olacağını düşündüm. Başka biriyle evlenirsem seni, sana, Maddie'ye ve oğluma yaptıklarımı unutacağımı ve lanet kalbimin bu kadar acımayacağını düşündüm. I Senin için gelmeliydim, ama neden artık beni istiyorsun? Benden nefret ediyor olmalıydın, değil mi? Kendimi görmeye bile zor dayanıyordum."

Yüksek sesle ağlamamak için dudaklarımı sıkıca kenetledim.

"Bu benim en büyük pişmanlığım," diye devam etti, sesi üzüntüden çatlıyordu. "Karımı aldattığım için pişmanım. Madoc'un yanında olmam gerekirken olmadığım için pişmanım, ama sen . . ." Dalıp gitti. "Keşke garajdaki o güne geri dönebilseydim ve seni dağınık at kuyruğun ve sıcaklığınla tekrar görebilseydim, Güzel gözlerin, boynunda sürekli dokunmak istediğim o yağ lekesi... ve keşke bana gitmemi söylediğinde gitseydim."

Kendime sarıldım, telefonu kulağıma dayadım ve dinlerken gözyaşlarımın düşmesine izin verdim.

"Keşke seni öylece bırakıp gidebilseydim, hayatını elinden hiç almasaydım ve seni hiç incitmeseydim. Sadece gitseydim, çünkü bunun için daha iyi olacağını bilmek beni mutlu ederdi. Gözlerindeki ateş hiç sönmeyecekti."

Çenem titredi ve göğsüm sarsıldı. Bir hıçkırık kaçtı ve elimi ağzıma götürüp sesi bastırmak için kapattım.

"Keşke bunu yapabilseydim," diye devam etti. "Ama mesele de bu, anlıyor musun? Eğer o güne geri dönseydim, seni o ince beyaz tişörtün içinde görseydim, nefes alış verişin o kadar gergin olsaydı, çünkü benden korkuyordun ama yine de karşı koyacak cesaretin vardı. Ne kadar istesem de farklı bir şey yapmazdım." Sesi daha da güçlendi. "Hiçbir şey. Kendimi durduramazdım. Her şeyin ne kadar kötü biteceğini bilsem bile hemen geri dönerdim, çünkü sen sahip olduğum tek hayattın ve ben de
Sen." Sesi titriyordu, gözlerinden akmasına izin vermediği yaşlarla kalınlaşmıştı. "Sana sahip olmak için binlerce kez kaza yapıp yanabilirim."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve çöktüm, telefonu kapattım ve sonunda her şeyi bıraktım.

Onu hala seviyordum ve birlikte bu kadar iyi olabiliyorsak, neden birlikte bu kadar kötü olduğumuzu anlamak çok zordu. Nasıl olur da
Bir şey aynı anda hem bu kadar doğru hem de bu kadar zehirli olabilir mi?

Ama karanlık evimde otururken, alkolün vızıltısı uzuvlarımı ağırlaştırırken, belki de kendimin en büyük düşmanı olduğumu fark ettim. Belki Jase de onun düşmanıydı. Birlikte zehirli değildik, çünkü ayrı olduğumuzda bile mutsuzduk.

Ve biz bir hata değildik. Belki de bizi ayrı tutan her şey bir hataydı.

Jase Caruthers beni düzeltemedi, ben de onu düzeltemedim. Bu kadar basit. Henüz birbirimiz için doğru kişi değildik.

Belki başka bir hayatta . . .

- - -

"Hey, seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

"Piste gidene kadar bekleyebilir mi?" Jared gergin bir sesle soruyor. Ve sonra gözlerini James'in ayakkabılarından kaldırıp çift düğümlü olduklarından emin oluyor. "Benimle mi geliyorsun?"

"Hayır, o benimle." Madoc sırıtıyor. "Onu ben götürüyorum."

O ve Kade soğutucuyu alıp verandaya bırakıyor ve GoPro'ları ve kamera çantasını almak için içeri giriyorlar.

"Dylan!" Jared evin içinde bir yerde ona bağırıyor. "Gitmen gerek! Jax uyanmadan önce biraz daha antrenman yapmanı istiyor!"

"Ugh," diye homurdanıyor yemek odasından içeri girerken. "On iki yaşımdan beri antrenman yapıyorum. Sanırım anladım."

Madoc, Kade'e bir şey fırlatıyor, neredeyse yüzüme çarpıyordu ve Tate, Fallon ve Juliet merdivenlerden aşağı koşuyorlar, içlerinden biri geçerken beni alnımdan öpüyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve yumruklarımı sıkıyorum. "Bir dakika durabilir misin?" diye bağırıyorum. "Sana göstermem gereken bir şey var."

"O zaman acele et," diye tersliyor Jared, James'in ayakkabısını bitirirken.

"Bu kitabı buldum," diyorum ona. "Ya da bana gönderildi, demek istiyorum. Annem ve babam hakkında olduğuna eminim. Onların aşk hikayesi gibi bir şey."

"Ne?" Tate şaşkınlıkla yüzünü buruşturarak soruyor.
Fallon güneş gözlükleriyle Madoc ve Kade'in yanından geçerken boyunlarına güneş kremi sürüyor.

"Bak." Ciltli kitabı çıkarıp Jared'a uzattım ve kapağını açtım.
Böylece annemle babamın isimlerine ürkütücü derecede yakın olan isimleri gösterebiliyorum. "Kat ve Jase."

Tate kitaba bakmak için yanına geliyor ama Jared daha az ilgili görünemezdi. Kitabı geri verir ve muhtemelen anahtarlarını ve cüzdanını bulmak için pantolonunu karıştırır.

"Ve oğulları var, Jared ve Madoc," diye belirtiyorum. "Illinois'de küçük bir kasabada yaşıyorlar, kızın bir pislikten çocuğu oldu, adam evli, oğulları arkadaş ve Jared okulda her gün sataştığı komşu kızına aşık." Önce Tate'e sonra da Jared'a bakıyorum. "Sen de
"Gerçekten bunu yapar mısın?"

Jared kendi kendine gülerek telefonunu şarj cihazından çıkarır. yakınlardaki oturma odasına götürdü ve arka cebine koydu. "Kim ailemiz hakkında bir kitap yazar ki? Hiçbir anlamı yok."

Herkes kalan eşyalarını toplar, ayakkabılarını giyer ve ön kapıya yönelir.

"Hadi gidelim!" Jared bağırıyor.

Nefesimin altında inliyor ve dişlerimi gıcırdatıyorum. *Lanet olsun!*

Dönüp verandaya gitmem gerekiyor, arkasından sesleniyorum.
Herkes çimenlerin üzerinde sürükleniyor. "Anneme, kadınların yüksek olduğunu söyledin mi?

Günde bir kereden fazla gezdirilmesi gereken bakım sürtükleri?"

Herkes aniden durdu ve Jared dondu kaldı. Birkaç nefes sesi duyuyorum ve sanırım Kade'den bir homurtu geliyor.

Jared'in sırtındaki kasların tişörtünün üzerinden gerildiğini, herkesin tamamen sessizleştiğini görüyorum ve gülümsemek istiyorum.

Yeaaaaaah. Şimdi dikkatini çektim, değil mi?

Jax'in yanındayken birkaç bölüm daha okudum ve Jared ile annemiz arasındaki şeyler bir sonraki yıl daha da kötüleşti. Tartışmalar kızıştıkça gerçekten ilginç şeyler de söyledi.

Yavaşça herkes dönüp bana bakıyor ve Jared şaşkın şaşkın bana bakarken, Tate de ona dehşetle bakıyor.

"Jared, sen yapmadın," diyor.

Ama kendini savunmak için acele etmekten başka bir şey yapamaz. "On altı yaşındaydım!" diye patladı, ağır ağır nefes alıyordu. "Tanrım, muhtemelen sarhoştum!"

Hemen yanıma gelip kitabı elimden alıyor, rastgele bir sayfayı açıp tarıyor.

Elimi uzattım. "Geri ver onu."

"Cehennem gibi!" diye bağırıyor.

"Tate'e on beş yaşındayken onun arkasından ne dediğini söyleyebilirim," diyorum yüksek sesle. "Şimdi onu geri ver."

Endişeli gözlerini Tate'e çeviriyor, o ise sadece başını yana eğip ellerini kalçalarına koyuyor ve biraz kızgın görünüyor. Sonra da yarı eğlenmiş yarı utanmış görünen Dylan'a bakıyor. Jared'in şimdiki halini bildikten sonra zalim olduğuna inanmak zor - ya da o zamanlar Tate'e bok gibi davranırken sonunda onu kazandığına - ama Dylan olayları tanıdığım herkesten daha iyi karşılıyor. Bu tür şeylerin farkına varmak eğlenceli. ebeveynler mükemmel değildir. Ve hey, bunu herkesin önünde belirtmek daha da iyi.

Kaşlarını çatıyor ve kitabı geri veriyor. "Quinn," diye başladı, açıklamaya çalışarak. "Lisedeyken tam bir pisliktim, tamam mı?"

"Evet, hayır."

Sonra Jared başını yana çevirip Juliet'e dik dik bakıyor. "Bunu sen mi yaptın?"

Homurdanıyor ve onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü fark ediyorum.

"Oh, evet," diyor onunla oynayarak. "Bunu kesinlikle ben yazdım. Bunu hak ettiğini biliyorsun, değil mi? Saygısızlık ederek geçirdiğiniz onca yıl

kadınlar" -Madoc'a bir bakış fırlatır- "bir gün taparcasına sevdiğin bir kızın, bir kız kardeşin ve bir yeğenin olacağını asla hayal edemezdin. Tamamen ben yaptım. İntikam yavaş ama kesindir. Mwahahahaha!"

Tate ve Fallon onun yanında gülüyorlar ve Jared tekrar bana odaklanıyor. "Quinn. . ."

Ama ben sadece gözlerimi deviriyor ve başımı sallayarak etrafından dolaşıyorum. "Unut gitsin. Sorun değil."

Kardeşlerimi ne kadar sevdiğim konusunda hiçbir şey değişmedi ve büyürken çok şey yaşadığını biliyorum, ama lanet olsun ... ne küçük bir pislik!

Bölüm 9

Shelburne Falls Yarış Pisti, Jax tarafından işletilen ve Jared, Madoc ve Tate'in büyük yatırım yaptığı, kırsalın ortasında birkaç dönümlük bir alanı kaplıyor. Hepsi yıllar önce burada yarışmış ve Trent'ler ve Caruthere'ler yavaş yavaş yönetimi ve genişlemeyi devraldıkça, burası küçük bir göletin etrafındaki orijinal tek toprak pistinin çok ötesine geçmiş.

Eskiden buraya Loop denirdi ve tek ihtiyacınız olan bir arabaydı. Yarışlar gayriresmiydi ve genellikle denetimsiz gençlerin biraz eğlenmek için takılmalarından oluşuyordu.

Şimdi, orijinal bir döngü yerine iki tane var. Yeni döngü orijinali gibi tamamen kare şeklinde değil. Orijinalinden çok daha uzun olmasının yanı sıra kıvrımlar ve dönüşler içeriyor. Pistler asfaltlanmış ve sözleşmeler ve kurallar ve her şeyi yerinde tutmak için yöneticiler var sorunsuz çalışıyor. Bazıları Loop'un ne kadar değiştiğini yadırgasa da Jax ne yaptığını biliyor. İnsanların ilgisini canlı tutmak için sürekli yeni bir şeyler sunmanız gerekir. Ve katılım ilk başladığı zamanın yirmi katına çıktığı için, herkesi güvende tutmak için prosedürlerin uygulamaya konması gerekiyordu.

Ancak yine de, her zaman olduğu gibi katılmak tamamen ücretsiz. Pist parasını sponsorlardan, imtiyazlardan ve ticari ürünlerden kazanıyor.

Ailemin geri kalanının ardından çantamın askısını başımın üzerinden geçirip Fallon'un arabasının arka koltuğuna atıyorum. Eve dönerken büyük ihtimalle beni de bırakacak. Ne de olsa o ve Madoc bana çok yakın yaşıyorlar.

Çimenlik alanda yürürken, okula birlikte gittiğim birkaç çocuğun dönüp "merhaba" dediğini fark ediyorum.

Çenemi tekrar yukarı kaldırıyorum ve dudağımı çiğneme isteğime direniyorum. Juliet'in deri dar pantolonu üzerime eldiven gibi oturdu ve omzu açık beyaz tişörtü

Kıçıma kadar inen bir elbise ödünç almıştım ama çıplak omzumu açıkta bırakmıştım. Bana biraz kırmızı ruj sürmüş ve saçımı dağıtmıştı. Neyse ki Jared ve Madoc henüz fark edemeyecek kadar aceleci görünüyorlardı.

"Patron'la yarışmak istiyorum!" Pistte durduğu yere doğru ilerlerken Dylan'ın sesini duyabiliyorum.

Jared yanında durduğu arabadan inip anahtarları ona uzatıyor, muhtemelen az önce arabayı onun için çekmiş.

"Yeter," diye ısırdı. "Oyunun bu aşamasında planı değiştirmeyeceğiz."

"Aylardır sana soruyorum. O arabada daha iyiyim!" diye itiraz ediyor.

Jared gözlerini kapatır, burnunun kenarını sıkar ve bakar bıkkın. "Tamam, yeni bir şey deneyelim." Gözlerini tekrar açıyor ve Dylan'a değil, doğrudan bana bakıyor. "Quinn," diyor. "Dylan Boss'u kullanamaz çünkü Big Loop'ta yarışmak istiyor. Büyük Döngü'de sıkı virajlar ve dönüşler var ve o pistte herhangi bir şansı olmasını istiyorsa daha hafif bir araca ihtiyacı var." Ses tonu alaycıydı ve ben
Ben gülmemek için kendimi zor tutarken Dylan yanımda geriliyor.

"Patronla yarışırsa sadece kaybetmekle kalmaz," diye devam ediyor, "aynı zamanda muhtemelen o dönüşleri yapmaya çalışan diğer tüm arabaları da saf dışı bırakır.
Şimdi, lütfen bunu kızıma onun anlayabileceği bir şekilde açıklar mısınız? Çünkü her denediğimde sanki bir duvarla konuşuyormuşum gibi oluyor."

Sonra arkasını dönüp uzaklaşmadan önce Dylan'a sert bir bakış atıyor.

Dylan, ben göz ucuyla ona bakana kadar sessizce orada duruyor. "Yani hepsini aldın, değil mi?"

"Kapa çeneni."

Ben homurdanıyorum, o da kollarını göğsünde kavuşturup suratını asıyor.

"Sadece gerginsin ve tanıdık bir araba istiyorsun," diye yatıştırıyorum, ona doğru dönerek. "İyi olacaksın."

"Evet, iyi bir kız gibi babanı dinlesen iyi olur," diye takılıyor Kade. O ve kardeşi etrafımızda dolaşıp kızın önünde duruyorlar.

"Onu rahat bırak, Kade," diyor Hunter.

Ama Kade ona ukala bir sırıtış fırlatıyor ve gözlerini tekrar Dylan'a çevirerek sesini alçaltıyor. "Benimle başa çıkabilir."

Hunter başını sallıyor, Dylan ise meydan okurcasına Kade'e bakıyor. Hunter onu her zaman itip kakmış, onunla alay etmişti ve Dylan da her zaman ayağa kalkıp

meydan okuyor. Sanki hızını o belirliyor ve kızın da ona ayak uydurmaya çalışması gerekiyor.

Ona yumurta atması ve sürekli kendini kanıtlaması gerektiğini hissettirmesi hoşuma gitmiyor.

İkizinin de bundan hoşlandığından şüpheliyim. Sık sık kavga ederler ve Dylan genellikle sorunun kaynağından çok uzakta değildir.

Kade yüzünde küçük bir gülümsemeyle arkasını döner ve arkadaşlarının oturduğu tribünlere doğru yürür. Tribünlerden bir kız atlayıp kollarını boynuna doluyor, o da kızın kalçalarını tutup onu uzun uzun ve yavaşça öpüyor ve herkese güzel bir gösteri sunuyor.

Gözlerimi başka tarafa çevirerek irkildim. Bir gün için yeterince aile odası bilgisi edindim, teşekkürler.

Ama sonra Dylan'ın ona doğru baktığını görüyorum, gözleri acı içinde.

Hunter onu izliyor ve sonra başını sallayarak gitmek için arkasını dönüyor. "Hunter?" diye seslenerek onu durduruyor.

Geriye dönüyor, tedirgin görünüyor. "Evet, ne?"

Elleriyle kıpırdanıyor ve biraz yüzünü buruşturarak ona bakıyor. "Gerginim."

Tamamen anlamış gibi sessiz bir kahkaha atıyor.

Ona doğru yürürken, kot pantolonunun cebinden iPod'unu çıkardı ve boynuna asılı kulaklıklarının kablosunu çıkarıyor ve iPod'u ona uzatıyor.

"Savaş çalma listesi," diye talimat verdi. "Beşinci parça."

Rahat bir nefes alıyor ve gülümsüyor. "Teşekkürler."

Başını sallıyor ve bakışlarının bir an için onun üzerinde kalmasına izin veriyor. Uzanarak çenesini yukarı kaldırıyor. "Sen Dylan Trent'sin. Senden korkuyorlar. Bunu sakın unutma."

Ona titrek bir gülümseme veriyor ve derin bir nefes alarak omuzlarını tekrar dikleştiriyor. "Anladım."

Dönüp tribüne gidiyor, Hawke'ın yanına, Kade ve arkadaşlarının karşı tarafına oturuyor. Hunter, Hawke ve kardeşiyle birlikte futbol takımındadır ama her zaman diğerlerinden ayrı oturur.

"Kitap nasıl gidiyor?" Dylan soruyor.

Mutfak zeminindeki sahneden sonra ayrıldığını hatırlayarak ona bakıyorum.

Çok şey kaçırmıştı ve zihnim bu gece okuduğum her şeye geri dönüyor.

Annem ve babamın ilişkisi hakkında kafam karışık. Şimdi nasıl olduklarını hatırlamaya çalışıyorum, sağlam ve mutlu. Ben doğmadan önce herkesin -ailemin, Jared'in, Madoc'un, Jax'in- nasıl bir hayatı olduğunu anlamak çok zor.

Annem ve babam sonunda kendilerini toparladılar. Kitabı henüz bitirmedim, bu yüzden nasıl olduğundan emin değilim. Ama onların aptalca seçimlerinden nefret ediyorum.

Onlar hakkında bildiğimi sandığım her şeyi yeniden gözden geçirdim. Ayrıca, kitabı bana kimin gönderdiği ya da kitabı bilmemin onlar için neden önemli olduğu konusunda hala hiçbir fikrim yok.

Annemle babamın evliliğinin geçmişi. Birileri ortalığı karıştırmaya mı çalışıyor?

Kat'in hissettiği her şeyi benim de hissetmemden nefret ediyorum. Belirsizlik,.. korku, mutsuz olsanız bile tanıdık olanla kalma arzusu ... güçsüzlük.

Anlayabiliyorum.

"O çok zayıf," diye itiraf ediyorum sonunda, sesimdeki kendinden nefret etme tonunu fark ederek. "Tüm hayatını onun etrafında planladı. Onsuz neredeyse hiç var olmadı ya da onun dışında herhangi bir ilgi alanı veya hobisi olmadı. Bütün hayatını mutluluk onun ellerinde."

Dylan, babasının bu gece yarıştıracağı Silvia'sına yaslanıp önüne bakıyor.

"O kadar da sıra dışı değil, değil mi?" diye düşünceli bir tonda yanıt veriyor. "Nasıl Bir kişinin sevgisini istemek için ne kadar yatırım yapıyoruz? Onların yakınımızda olmasını ve bizi düşünmelerini istemeye?"

Kade'in grubuna baktığını fark ediyorum ve belki de ilişki kuran tek kişi ben değilim diye düşünüyorum.

"Hayır, bu alışılmadık bir durum değil," diye katılıyorum. "Bence çok fazla insan başkalarına kendileri üzerinde çok fazla güç veriyor. Ama seni özlemiyorlarsa, seni düşünmüyorlarsa ya da senin yanında olmak istemiyorlarsa, o zaman buna değdiğini anlamanın zamanı gelmiş demektir.

birileri var."

Orada öylece duruyoruz, etrafımızdaki kalabalığın ve müziğin karmaşası, konuşma havada asılı kalırken uzak bir uğultuya dönüşüyor.

Lucas burada hepimizin var olduğunu açıkça unutmuş ve Kade Dylan'ı evcil bir köpek yavrusu gibi kullanıyor, onu kendi eğlencesi için numaralar öğrenmeye ikna ediyor.

Dylan titriyor ve bir nefes üflüyor. "Bu çok derindi," diye şaka yapıyor

ve bana dönüyor. "Pekâlâ, benimlesin, değil mi?"

Gülüyorum. "Hayır. Hiç ilgim yok."

Yarışmadığı zaman sürüş şeklini beğenmiyorum, bu yüzden bunu ben olmadan da yapabilir.

"Tartışma yok," diye itiraz ediyor. "Kimse babana söylemeyecek.

Söz veriyorum." Gözlerimi tepemde gezinen iki insansız hava aracına dikiyorum.

Dylan bakışlarımı takip ediyor. "Ah, evet," diye homurdanıyor. "Onları unutmuşum."

Jax, dronların baş üstü çekimler ve video için harika bir özellik olacağını ve off-road pistlerinde neler olup bittiğini yakalamanın daha kolay bir yolu olacağını düşündü. Arabalardaki GoPro'lardan kaçınabilsem de, dronlar
arabaların içindekilerin fotoğraflarını çekerdi ve babam eninde sonunda bunu öğrenirdi.

"Pisti boşaltın!" Pist yöneticilerinden biri olan Zack Hager hoparlörlerden gürlüyor.

Bir insan seli dağılır, bölgeyi temizler ve kendi bölgelerine giderler. tercih edilen bakış açısı: tribünler, arabaları veya çitlerin arkası. Havada müzik patlıyor ve devasa dijital saat otuzdan geriye doğru sayarak yarışçılara sıfıra geldiğinde arabalarında olmaları gerektiğini bildiriyor.

"Pekala, işte gidiyorum." Dylan derin bir nefes veriyor ve heyecanla gülümsüyor.

Yumruğumla çenesini okşayıp sahte bir yumruk atıyorum. "İşte sana bakıyor, çocuk."

Kendi kalçasıyla benimkine vuruyor. "Altın gibi kal, Ponyboy."

Sırasıyla *Casablanca* ve *The Outsiders*'dan alıntılar yaptığımız geleneksel vedalaşmamıza hep gülerim.

Ben pistten ayrılıp tel örgülerin arkasına geçerken o da babasının koleksiyonunun bir parçası olan yarış arabası Nissan Silvia'ya biniyor.

Normalde Jared Amerikan kaslarını tercih eder, ancak bu kadar büyük bir olay haline geldiğinde ufkunu genişletmek zorunda kaldı.

Madoc yanımda duruyor, Fallon ve kızları A.J. de onun diğer tarafında.

Pistte sıralanmış üç araba var ve diğer iki sürücüyü tanımıyorum, ama genç görünüyorlar, bu yüzden Dylan'a iyi bir şans vermeli. Muhtemelen ondan çok daha fazla deneyime sahip olmayacaklardır.

Motorlar ateşleniyor ve ayaklarımın altında tiz bir vızıltının titreştiğini hissediyorum.

"Bunlar seni heyecanlandırıyor mu?"

Madoc'a bakıyorum, gözlerinde her zaman umut dolu bir ışık parlıyor. "Açılmak gibi mi demek istiyorsun?"

"Hayır!" diye patladı, iğrenmiş görünüyordu. "Demek istediğim, sonunda bir araba istiyorsun, böylece ailenden otlanmaktan kurtulabilirsin? Şunlara bak." Elini piste doğru sallıyor. "Çok seksiler. Bunu istemez misin?"

Fallon etrafına bakınarak, "Ona aldırmayın," diyor. "Orgazm olmak üzere."

Gülüyorum, iki elimle bel hizasındaki çiti tutuyorum. Arabalardan egzoz fışkırıyor, kırmızı stop lambası ılık akşam karanlığında parlıyor ve midem hafifçe dönmeye başlıyor. Dylan çok gergin olmalı.

Madoc, "Gidip Dylan'la birlikte sürün," diyor. "Araba hakkında bir fikir edin." "Her yerde dronlar var. Babamın öğreneceğini biliyorsun."

"Babam benimle yarışarak başa çıktı," diye belirtiyor. "Senin de yarışa katılmanla başa çıkabilir."

"İlgilenmiyor Madoc," diye azarlar Fallon. "Onu rahat bırak."

Teşekkür ederim.

Ama sonra Madoc, "O ne olduğunu bilmiyor," dedi. Ve onun sert ses tonuyla gülümsemem düşüyor. "Doğduğu günden beri tüm hayatı babasının avucunun içinde geçiyor. Fikir almak için babasına koşmadan bir karar veremiyor."

Gözlerim parlıyor.

"Madoc!" Fallon fısıltıyla bağırır.

Başımı sallayıp ona bakıyorum, ters ters bakıyorum. "Az önce ne dedin sen?"

Omuz silkiyor, gülen gözlerinde bir meydan okuma var. "Pısırık olduğunu söyledim."

Bu kadar!

Piste geri döndüm ve doğruca Dylan'ın arabasına yöneldim. Yolcu tarafındaki kapıyı açıp Madoc'a bakıyorum ve ona ortamı gösteriyorum parmak, çünkü o çenesini kapatmayı öğrenmesi gereken, istilacı, müdahaleci bir kız parçası.

Madoc da dahil olmak üzere etraftaki herkes gülmeye başlıyor ve ben de derimin altındaki öfkeyle arabaya dalıyorum.

Dylan kaşlarını soru sorar gibi kaldırarak bana bakıyor.

Sertçe nefes alıyorum ve emniyet kemerini başımın üzerinden aşağıya doğru çekiyorum, bağlarken omuz kayışları önümde bir V şeklinde iniyor.

"Seyahat etmek istediğim yerler ve denemediğim tarifler var. Yola devam et ve beni bu şeyin içinde öldürme," diye uyarıyorum onu.

Ama o sadece kaşlarını çattı. "Yollar mı? Gideceğimiz yerde yola ihtiyacımız yok."

Oh, her neyse. Geleceğe Dönüş'e yaptığı göndermeye gözlerimi deviriyorum.

Kıkırdıyor ve iPod'un fişini takıyor. "Savaş çalma listesi," diyor kendi kendine, radyosunun dokunmatik ekranında gezinirken. "Beşinci parça."

Ekranda "Through the Fire'dan 'Stronger'" yazıyor ama şarkı başlar başlamaz Dylan'ın kapısı açılıyor.

Jared eğilip kızına bakıyor ve bir tür kolye uzatıyor. Bir çeşit tılsım ya da kurdeleye bağlı bir şey.

Gülümsüyor ve sanki şok olmuş gibi yavaşça elini uzatıyor. "Teşekkürler," diyor, sesi kısık.

Başını sallayıp ona yarım bir gülümseme veriyor ve sonra uzanıp onun ve benim koşum takımlarımızı çekerek kilitlendiğimizden emin oluyor. Alnından öpüyor
hızlıca kapıyı kapatır.

"Nedir o?" Tılsımı dikiz aynasına asmasını izlerken soruyorum.

"Bu annemin parmak izi," diye cevaplıyor. "Küçükken yaptığı bir el işiydi. Babam iyi şans getirmesi için her yarışta yanında taşırdı."

Tılsım, bir çeyreklikten daha büyük olmayan oval bir kil parçasına benziyor ve ortasında bir fosil gibi parçaya bastırılmış küçük bir parmak izi var. Bu
Asırlık gibi görünen yırtık pırtık, açık yeşil bir kurdeleye asılıdır.

Dışarıdaki hoparlörlerden spikerin sesi yükseliyor ve kalabalığın çılgına dönmeye başladığını duyarak geriliyorum.

Vakit geldi.

Dylan direksiyonu sıkıyor, yola odaklanırken deriyi sıkı yumruğuyla büküyor ve müzik hareketlenmeye başlıyor.

Dışarıda motorlar tekrar tekrar dönüyor ve Dylan Hunter'ın ona verdiği şarkıyla sallanmaya başlıyor, gözleri daralıyor ve yola sanki onun orospusuymuş gibi bakarken zonlanıyor.

Yutkunuyorum, motorunun altımda döndüğünü hissediyorum ve sağımızdaki ve solumuzdaki arabalara baktığımda, camlar o kadar karanlık ki hiçbir şey göremiyorum. *Kahretsin.* Çelik bir bant midemi sarıyor ve kalbim boğazımda düğümleniyor.

Siktiğimin Madoc'u.

Kırmızı ışık sarıya dönüyor, motorlar kükrüyor ve çığlıklar kulaklarıma çarpıyor ve sonra ... .

Dylan ateş etti ve ben koltuğuma geri çöktüm.

"Aman Tanrım." Neredeyse nefesim kesiliyordu.

Pistte yarışıyoruz, Dylan önce üçüncülüğe sonra beşinciliğe yerleşiyor, İkinci ve dördüncüyü tamamen atlıyorum ve zor nefes alıyorum, diğer sürücüler için pisti tarıyorum.

Solumuzdaki araba sadece bir kıl kadar geride, sağımızdaki araba ise kafa kafaya. Dylan direksiyonu sola kırıyor, ilk virajı dönüyor ve sonra ilerliyor, beşinci vitese takarken birkaç küçük viraj için önce sola sonra sağa dönüyor. Sağdaki araba geride kalıyor ama soldaki beyaz Honda bizimle kafa kafaya geliyor.

Pistin ışıkları yanımızdan hızla geçen yıldızlar gibi geçiyor ve ben bir elimle güvenlik çubuğunu, diğer elimle de emniyet kemerimin kayışını tutuyorum.

Önümde dar bir sağ var ve Dylan'a bakıyorum, kolundaki kasların gerildiğini ve çenesinin kilitlendiğini görüyorum.

Yavaşlayacak mı? Bu hızla takla atacağız!

"Dylan."

Honda geri çekilmeyerek daha sert itiyor ve bizimle birlikte virajı almaya çalışıyor gibi görünüyor.

"Dylan," diye tekrar uyarıyorum. Yavaşlaması gerekiyor.

Ama onun yerine, altıncı vitese taktı, "Siktir et bunu." diye homurdandı. Ve gaza basıyor, müzik bize bağırıp tüm arabayı doldururken daha hızlı gidiyor.

"Tabii ki evet!" diye bağırıyor. "Teşekkürler, Hunter! Whoo!"

"Aman Tanrım!" Çığlık atıyorum ve ellerimle yüzümü kapatıyorum, çünkü bakamıyorum.

O sağa dönerken bedenim sola savruluyor, tork bizi virajın etrafında sürüklüyor ve gözlerimi ellerimin altında sımsıkı tutarken çığlık atıyorum.

Arabanın devrildiğini hissediyorum ve midemde bir kelebek ordusu dolaşırken başım yana doğru sarkıyor.

"Vay anasını!" Ben patladım.

Araba düzeliyor ve başımı arkama bakmak için salladığımda yanımdaki lastiklerin tekrar yere bastığını hissediyorum. Diğer iki araba arkamızdaydı, mavi olan çok gerideydi.

Adrenalin vücuduma doluyor ve kollarımdaki her bir tüyün diken diken olduğunu hissedebiliyorum.

Gülüyorum, duygularımı kontrol edemiyorum. "Hadi, hadi, hadi!" Onu teşvik ediyorum.

Bana gülümsüyor ve ben de şarkının sesini sonuna kadar açıyorum.

Virajları hızlı ve yumuşak bir şekilde alıyor, bir sonraki sola ve sağa dönüyor ve pistin son çeyreğinin etrafında dönüyor.

Beyaz Honda yine ona doğru yaklaşıyor ve aniden sürücü tarafındaki cama bir şey çarpıyor. Biz sıçrıyoruz ve Dylan gözlerimizi cama çevirirken savruluyor. Direksiyonla boğuşuyor, arabanın kontrolünü tekrar ele geçirmeye çalışıyor.

"Bu da ne?" diye homurdanıyor.

Islak kâğıda benzeyen beyaz bir topak camına yapışır ve yavaşça küçük parçalar halinde düşer.

"Pislik herif," diye bağırıyor ve düğmeye basarak camını indiriyor.

"Dylan, yapma."

Ama yine de yapıyor.

Yanımızdaki arabada oturan genç, siyah saçlı ve ukala bir sırıtışı olan adam ona hırlıyor. "Weston selamlarını yolladı, Korsan kaltak!"

İnledim. *Gerçekten mi?*

Dylan gözlerini tekrar yola çeviriyor ve vitesi tekrar altıncı vitese alarak hızlanıyor.

"Dylan! Yavaşla!" Son dönemece geldiğinde bağırıyorum.

"Hayır!" diye homurdanıyor, kendi kendine mırıldanıyor. "Bok parçası, pislik. Burası bir Falls pisti. Bizi itip kakmaya hakkı yok."

Weston, Shelburne Falls Lisesi'nin rakiplerinden biri ve buraya sadece olay çıkarmak için geliyorlar. Onlar ve Saint Matthew's, Chicago yakınlarında özel bir okul. Hatta bazen bu iki okul, Korsan futbol takımımıza ve Shelburne Lisesi'ne giden herkese cehennemi yaşatmak için işbirliği yapıyor.

"Evet, devam et ve baban olmaya çalış, bebeğim," diye ona yumurta atıyor adam. "Yetersiz kalıyorsun!"

"Duymadın mı?" diye bağırıyor pencereden ona. "Ben bir anne kızıyım!"

Ve daha da hızlanıyor.

"Dylan!" Güvenlik çubuğunu tutarak bağırıyorum.

Ama köşeyi dönüyor, dönmeye çalışıyor ama Honda içeride, geri çekilmiyor. Dönüşü genişliyor ve kadın çalılıklara giriyor.
Pist. Onun arabasının da çimlere uçtuğunu görüyorum ve engebeli araziye çarptığımızda koltuklarımızda zıplıyoruz. Araba patinaj yaparak durdu, araba dururken ikimiz de emniyet kemerlerine karşı öne doğru yalpaladık.

Omzum kayışın sürtündüğü yerden yanıyor ve zor nefes alıyorum.

"Aman Tanrım. İyi misin?"

Dylan'a bakıyorum ama o çoktan emniyet kemerini yırtıp arabadan dışarı fırlamış bile.

Kemerimi de çözmeden önce iyi olduğumdan emin olmak için parmaklarımı birkaç kez yumrukluyorum.

Onu arabadan çıkardıktan sonra herkesin, bir insan kalabalığının pistte bize doğru koştuğunu görüyorum.

Sağımızda, Weston pisliği yığınından sürünerek çıkıyor ve başını ovuşturuyor.

Jared koşarak gelip Dylan'ın yüzünü ellerinin arasına alıyor, başını ve vücudunu tarıyor. "İyi misin?"

Zor nefes alıyor, hâlâ sarsılmış durumda ama

başını sallıyor. Jared bana doğru yaklaştı. "İyi

misin?"

"Evet."

Madoc, Jax, Tate, Fallon ve Juliet peşimizden geliyor, bize yaltaklanıyor, uzuvlarımızda herhangi bir çürük veya çizik olup olmadığını kontrol ediyor, bir insan kalabalığı
Bizi o kadar sıkı sarıyor ki zar zor nefes alabiliyorum.

Jared, Weston'ın çocuğuna yaklaşıp yüzüne vuruyor. "Eğer ben olmasaydım yetişkin olsaydın, şu anda yerde olurdun" diye tehdit ediyor. "Bu pistten defol git ve bir daha geri gelme. Yasaklandın."

Jared ona bakarken çocuk kaşlarını çatarak yüzünü başka yöne çeviriyor.

"Dylan, iyi misin?" Hunter kalabalığı yararak ilerliyor. Ama sonra

Kade'in yumuşak sesini duyuyorum. "İyi," diyor,
Weston'a yaklaşırken sırıtıyor. "Şanslıyım ki yetişkin olan ben değilim."

Ve adamın suratına bir yumruk atıyor, çocuk geri savruluyor ve Dylan'a çarpıyor. İkisi de yere yuvarlanıyor, Dylan pisti kaplayan çakılların üzerine düşerken ağlıyor.

"Ow, kahretsin," diye ağlıyor.

"Kade!" Hunter kardeşine bağırıyor ve kalabalığın arasından sıyrılıp kızın yanına gidiyor ve adamı kızın üzerinden çekiyor. Kalkmasına yardım eden Hunter kolunu çevirip sıyrıkları kontrol ediyor.

Ama Kade fark etmedi bile. "Şelaleye geldiğinde," diye adamı uyardı, eğilip yakasını kavradı, "destek getir, seni lanet olası aptal."

"Yeter!" Madoc oğlunu adamın üzerinden alır.

Kade çocuğu düşürür ve o ve arkadaşları ona dudak büker.

"Herkes pistten çıksın!" Jax herkesi geri itmeye çalışarak bağırıyor. "Şimdi! Bize yer lazım!"

Jared, kıçının üzerine dikilmiş Weston'a bakıyor. "Arabanı al ve buradan git, yoksa çektiririm."

Herkes dağılmaya başlıyor ve ben Dylan'ın kolunu kontrol ederek iyi olduğundan emin oluyorum. Çizikler kırmızı ve kızgın ama kanamıyor.

Neredeyse herkes gider gitmez Hunter Kade'e saldırır. "Senin derdin ne be?"

Kardeşi sadece alay ediyor. "Oh, neden bir takım büyütmüyorsun, ha?"

Kade'in arkadaşları kıs kıs gülüyor ama sonra Kade'in gözleri Hunter'ın Dylan'ın kollarındaki ellerine kilitleniyor ve Kade onları itiyor. "Bırakın onu. O artık
iyi."

"Kes şunu," diye araya giriyorum sonunda.

"Hunter, ben iyiyim," diye güvence veriyor Dylan. "Sorun yok."

"Gördün mü?" Kade kardeşine gülümsüyor. "Başa
çıkabilir." Hunter başını sallıyor, yüzünde öfke
okunuyor.

Kade arkadaşlarına bakarak, "Ve gece daha yeni başlıyor," diyor. "Weston'a yolculuk yapmak isteyen var mı?"

Çocuklar gülümsüyor, gözlerinden muziplik fışkırıyor ve ben elimi yüzüme sürüyorum.

Hawke bir kolunu Kade'in boynuna doluyor, ikisi de Dylan'a bakıyor. "Siyah Bayrak Altında Yelken Açıyoruz," diye hatırlatıyor ona Korsan sloganını okuyarak.

"Aynen öyle," diye ekliyor adamlardan biri.

Dylan Kade'e bakar, meydan okuması açıktır. Weston bir misillemeyi hak ediyordu ve o da buna hazır mıydı?

Hunter gözlerini kısarak ona bakıyor. "Dylan, yapma."

Kade'e dönmeden önce ona bakıyor ve ben bunu gözlerinde görüyorum. Çatışmayı. Neyin doğru olduğunu biliyor ama neyin yanlış olduğunu da istiyor.

"Kendi başımın çaresine bakabilirim Hunter." Ve sonra Kade, Hawke ve arkadaşlarına doğru adım atar.

Bölüm 10

"Hey, hepiniz eve mi gidiyorsunuz?"

Fallon başını gövdesinden kaldırıp başıyla onaylıyor. "Evet, biraz s'mores yaparız ve çocukların ateşböceklerini yakalamasına izin veririz. Olanlardan kurtulmaya çalışacağız.
Bu gece. Biraz şaraba da ihtiyacım olabilir." Gülüyor. "Sen de gelmek ister misin? Madoc seni sonra eve bırakabilir."

"Elbette."

Aileme çoktan mesaj atmış, Madoc ve çetenin geri kalanıyla birlikte olduğumu ve bu gece onun evinde kalabileceğimi bildirmiştim.

Fallon'ın erimiş buzları boşalttığı için daha hafif olan soğutucuyu doldurmasına yardım ediyorum. Arka kapıyı açıp çantamı aldım ve Lucas'ın şapkasını
Kayışı takmadan önce elimde çeviriyordum.

Gerçek şu ki, beni engellediği için babamı istediğim kadar suçlayabilirim ama beni çıkmazda tutan başka şeyler de var. Bu beni Sonbaharda üniversiteye gideceğim için gerginim, burada bir şeyleri kaçıracağımdan korkuyorum. Bu beni zayıf tutuyor ve muhtemelen ilgimi hak etmeyen şeylere yatırım yapmama neden oluyor.

Boğazımı temizliyorum. "Lucas nasıl?" Sıradan görünmeye çalışarak soruyorum. "Onunla çok konuştun mu?"

Siyah çerçeveli gözlüklerini yukarı kaldırarak, "Sadece iş söz konusu olduğunda," diye yanıtlıyor. "Firmalarımızın yolları kesiştiğinde falan. O sadece ..." Duraksıyor ve düşünüyor: "Sanırım dışarıda kendi hayatını kurmuş. Yine de Madoc onunla konuşuyor. Lucas'ın kaçmasına izin vermeyi reddediyor."

Eminim. Madoc ailesinin büyüdüğünü görmek ister, küçüldüğünü değil.

"Onu orada tutan şeyin ne olduğunu merak ediyorum," diye kafesledim, tam olarak neyi ima ettiğimi biliyordum. "Sanırım hoşuna gidiyor olmalı. Onu özlemiyor musun?"

"Elbette biliyorum," diye cevap vermekte acele etti. "Ama ..."

"Ama ne?"

A.J.'nin emniyet kemerini bağlamayı bitiriyor, arabanın kapısını kapatıyor ve omuz silkiyor. "Eve döneceğini biliyorum," diyor. "Herkes eve döner. Bir iş için ayrıldı.
Sebebini tam olarak anlayamayabiliriz ama belli ki mesafe istiyor ve ben de buna saygı duyuyorum. Hazır olduğunda burada olacağımızı biliyor."

"Herkesin onu bekleyeceğini düşünmemeli." Ama Fallon kaşlarını çatarak beni inceliyor. "Kim bekliyor?"

Ellerimi yavaşlatıyorum, muhtemelen neden bahsettiğimi merak ettiği için kafasındaki tekerleklerin döndüğünü görüyorum. *Evet. Kim bekliyor, Quinn?* Başka kimse Lucas Morrow için hayatını beklemeye almıyor.

Koltuk minderlerini bagajdaki yerlerine itmeyi bitiriyorum ve piknik battaniyesini hızla yerden alıyorum. "Bunu Tate'e götüreceğim."

Ve onun bakışlarından olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşıyorum.

Tate arabasının yanında duruyor, uyuyan oğlunu koltuğuna yerleştirmeyi yeni bitirmişti. Onun olduğunu fark ettiğim battaniyeyi ona uzattım.

"Teşekkürler." Arka koltuğa atıyor.

"Hepiniz Madoc ve Fallon'a mı gideceksiniz yoksa eve mi döneceksiniz?"

"Evde," diye yanıtlıyor. "James'in yarın çift kale maçı var ve ben
Eğer yarın iki beyzbol maçı izlemek zorunda kalacaksa, kardeşinize bu gece 'kucaklaşma zamanı' sözü verin."

"Kucaklaşma zamanı" derken tırnak işareti yaptı ve ben de bunun ne anlama geldiğini bildiğim için kendi kendime güldüm.

"Jared'e söyle, yarış da bir spordur," diye düzeltiyorum. O sporu şöyle buldu Beyzbol, basketbol ve futbol sıkıcıydı ve gerçek bir atlet sayılmasa da yarışlarda beceri ve ter vardı. Sporla ilgilenirdi, ama koşmayı gerektirenlerle değil. Ya da ayakta durmayı.

Ya da bir top için diğer adamlarla kavga etmek.

Ama çocukları için her türlü çabayı gösterirdi. Sanırım bu yüzden ona daha fazla saygı duydum. Çocuklarını gerçekten sevdiği ve onları desteklemek için her şeyi yapmak istediği için zaman ayırdı, onun için sıkıcı olan etkinlikleri izledi.

"Çocuklarının mutluluğu için sevmediği şeyleri yapmak onun için zor değil, değil mi?" diye sordum. "Muhtemelen annemizle çok zor zamanlar geçirdiği içindir. Nasıl bir ebeveyn olmak istediğini biliyordu. Ve ne tür bir ebeveyn olmak istemediğini de."

Durur ve bir an düşünür. "Eminim bununla bir ilgisi vardır."

Onun annemizi benim gördüğüm gibi görmemesi bana garip geliyor. Şimdi biraz daha iyi anlıyorum ama aralarında bir uçurum olduğunu hep biliyordum. Anneme karşı iyi davranıyor ve konuşuyorlar ama annem ona sarıldığında ilk uzaklaşan yine o oluyor.

"Onu seviyor mu?"

Bana yalan söyleyip evet diyecekti. Tate gerçeği bilirdi.

"Dürüst olmak gerekirse buna cevap veremem," diyor bana. "Jared'in konuşmadığı çok şey var. O ve Katherine birlikte büyüdüler ve o kesinlikle Çocukken daha iyi olabilirdi. Çok daha iyi. Ama ..." Duraklıyor, kelimeleri bulmaya çalışıyor. "Bence o da herkesin pişmanlık duyduğu şeyler yaptığının farkında ve onunla yaptığı hataları asla silemeyecek olsa da artık aynı şeyleri yapmıyor. Sana harika bir anne oldu, harika bir büyükanne ve Jared ona ihtiyacı olduğuna karar verdiğinde yanında."

Evet. Sanırım hepsi doğru. Kitapta onunla olduğu gibi benimle de hiçbir şeyi yok.

"Bunu neden soruyorsun?" Tate saçımı kulağımın arkasına tarıyor.

Başımı sallayıp çantama uzanıyorum ve *Next to Never*'ı çıkarıyorum.

"Bu kitap kafamı karıştırıyor." Kitabı ona uzatıyorum ve
Bak.

Ön ve arka kapağı inceliyor ve rastgele bir sayfayı tarayarak açıyor. "Çok garip."

"Evet, kimin yazdığını bulamıyorum. Juliet'e sordum, çünkü tanıdığım tek yazar o ve bana yalan söylemezdi, o yüzden ..."

Tate bir bölümü okumaya devam ediyor, yüz ifadesi düşünceli bir hal alıyor. "Hmmm ..."

"Ne?"

Derin bir nefes alıyor ve kitabı kapatıp bana geri uzatıyor. "Çok kişisel, değil mi? Sanki yazan kişi gerçekten yaşamış gibi."

Ne?

"Ne demek istiyorsun?"

Arabayı itiyor ve ayağa kalkıp bana bakıyor. "Occam'ın usturası," diyor, bilimsel teoriye atıfta bulunarak. "En basit açıklama genellikle doğru olandır."

En basit açıklama. Farkına vardığımda gözlerimin kapanmasına izin verdim.
Tabii ki.

***

Kat . . .
"Jared!" Merdivenlerden yukarı bağırdım. "Yemek hazır!"
Tırabzanı döndüm ve duvar boyunca uzanan aksan masasına çarptım.
"Ah!" Fısıltıyla bağırdım.
Mutfağa geri döndüm ve buzdolabından sütü alıp durakladım. Süt içer mi? Muhtemelen içmez.
En azından içmesi gerekiyordu. Masanın üzerine bıraktım, gözlerimdeki bulanıklığı kırpıştırarak uzaklaştırdım.
Ocağın üzerindeki zamanlayıcı nihayet öttü ve ben de bir tencere tutacağı kapıp fırını açtım ve donmuş lazanyayı çıkardım. Ocağın üstüne koydum, üstündeki tavayı yere düşürdüm. Tava ayaklarımın dibine düşerken zıpladım.
"Hey."
Döndüğümde Madoc Caruthers'ın mutfağın girişinde durduğunu gördüm. Onu evimin etrafında görmek beni hâlâ tedirgin ediyordu. Çünkü ben
Babasını benim bildiğimden çok daha fazla tanıyordu, ama geçmişimi öğrenirse annesinin hatırı için benden nefret ederdi.
Jared da benden nefret ederdi.
"Merhaba," dedim sonunda zorla, arkamı dönerek. "Burada olduğunu bilmiyordum."
"Jared üstünü değiştiriyor," diye açıkladı. "Odadan çıkmam gerektiğini söyledi." Ooookay.
Bulaşık bezini omzuma attım ve şarabımdan bir yudum aldım. Hâlâ iş kıyafetlerimi giyiyordum -bordo bir elbise- ve yemeği yetiştirmek için acele ederken yalınayak dolaşıyordum. İşten sonra birkaç arkadaşımla dışarı çıkmıştım -birkaç içki- ama planlarımı kısa kesmiştim, çaba göstermeye ve
Eve.
"Tamam, akşam yemeğine kalacak mısın?" diye sordum.
"Uh ..." Merdivenlere baktı ve Jared'in merdivenlerden aşağı vurduğunu duyabildim. Madoc bana döndü. "Aslında harika görünüyor, ama ben Sanırım yola çıkıyoruz."

"Ne?"

Jared mutfağa girdi ve buzdolabını açtı. "Biz zaten yedik," diye beni bilgilendirdi.

"Jared?" Elimdeki bezi yere attım, öfkem artıyordu. "Evde olmak için planlarımı iptal ettim."

"Şanslı yıldızlarıma şükretmeliyim." Elindeki portakal suyu kutusunu geri devirdi ve yudum yudum içti.

"Bu kadar yeter," diye söylendim. "Madoc kalabilir ama sen oturup yemek yiyeceksin. Hiçbir yere gitmiyorsun."

Kutuyu buzdolabına geri attı ve kapüşonunun koluyla ağzını sildi. "Jax aradı ve bana ihtiyacı varmış. Eve geç geleceğim."

Bana doğru bakmadan dönerek mutfaktan çıktı, Madoc da hemen arkasından onu takip etti.

"Biliyor musun, burada bir çaba gösterebilirsin," dedim, arkadaşının duymasını umursamadan. "Benim bütün dünyam senin etrafında dönmüyor."

Jared güldü. "Hiç oldu mu?"

Kapıyı açıp dışarı çıktı ve Madoc kapıyı arkalarından kapattı.

Orada durdum, kapıya baktım ve sokağın aşağısına doğru hızla gitmeden önce arabasının motorunun garaj yolunda kükremesini dinledim.

Öylece gitti. Sanki söyleyeceğim hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

Tanrım, benden nefret ediyordu. Artık benimle kavga bile etmiyordu. O. Sadece. Umursamadım. Umursamadım.

Dondurucuya koştum ve içindeki votka şişesini çıkardım. Berrak alkol, soğutulmuş kabın içinde kalın bir yağ gibi çalkalandı ve nereye düştüğünü görmeden üstünü fırlattım.

Şişeden bir yudum aldım, gözlerimi sıkarken gözyaşlarım kirpiklerimi ıslattı. Benden nefret etmiyor.

Bir içki daha aldım ve alkolün midemi kaplayan sıcaklığının tadını çıkararak inledim. Yarın iyi olacak.

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım, yudum yudum içtim çünkü kendime yalan söylediğimi biliyordum.

Bundan geri dönüş yoktu.

Elimde neredeyse boş şişeyle ayaklarımı sürükleyerek oturma odasına girdim ve sonra kanepeye yığıldım. Tatlı unutkanlık

Jase'in bana gülümsediğini gördüm. Ağzımın kenarını, kulağımın altını ve gözümün kenarını öptü ve kulağıma fısıldadı.

"Katherine?"

Dünya sarsıldı ve ben düşüyormuşum gibi hissederek sarsıldım.

"Katherine, uyan," dedi bir erkek sesi ve mide bulantısı içimde bir dalga gibi yayılırken bir yumruğun karnımı sıktığını hissettim.

Ellerimi ittim, kasılıyordum. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Beni yalnız bırakın."

Ayak seslerinin uzaklaştığını ve eller beni yakalayıp ters çevirmeden önce geri geldiğini duydum. Ağzıma bir şey sokuldu ve parmakları boğazımın arkasına bastırdı. Öksürüp kasıldıkça midemden yukarı çıkan her şeyin baskısını hissederek öğürdüm.

"Hayır," diye homurdandım ama artık çok geçti.

İçtiğim her şey dışarı döküldü ve önümdeki küçük çöp kutusunu kaptım, midemi boşalttım, öksürdüm ve
Midem bulandı. Kusmuk boğazımı yaktı ve sanki biri mideme bıçak saplıyormuş gibi hissederek tekrar kustum.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım ve ağzımı koluma sildim. "Ne yapıyorsun sen?"

Öksürdüm ve ağzımdaki kalıntıları tükürdüm. Gözlerimdeki yaşları kırpıştırarak nihayet Tate'in babası James'in tepemde durduğunu fark ettim.

"Jared tutuklandı," dedi.

Nefes almayı bıraktım. "Ne?" Hemen sehpanın üzerindeki telefonumu kaptım ve mesajları kontrol etmek için ekranı kaydırdım.

Hiçbir şey yoktu. Cevapsız bir arama bile.

"Seni mi aradı?" Gözlerimi soru sorar gibi ona çevirerek sordum. Oğlum beni aramadı mı?

James üzerimi temizlemem için bana bir havlu uzattı ve etrafımda dolaşarak ön kapıya doğru yürüdü. "Evden tanıdığım bir yargıcı aradım. Sabahki mahkemeyi beklemek yerine Jared'i kefaletle serbest bıraktı. Acele et. Seni ben götürürüm."

On dakika sonra karakola girdik, iğrenç saçlarım bir beyzbol şapkasının altında at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve kusmuk lekeli kıyafetlerimi çıkarıp bir kot pantolon ve tişört giymiştim.

Saat gece yarısını geçmişti ve James bana Jared'in ne kadar zamandır burada olduğunu söyleyememişti. Evimizden altı gibi ayrılmıştı sanırım. Belki daha önceydi? Başımı salladım, zihnimdeki bulanıklığı ve sis perdesini aralamaya çalıştım.

Gece. Alkol ve kusma dengemi bozmuştu ve parmak uçlarımın vızıldamasını engelleyemiyordum.

İstasyon sessiz ve neredeyse boştu, ama sandalyelerde oturan Madoc'u fark ettim. Beni görür görmez sandalyesinden kalktı.

Ama elimi uzatıp onu durdurdum. "Seninle konuşmak istemiyorum. Git otur."

Yüzü biraz düştü ama tekrar yerine oturdu ve sessizliğini korudu. Dürüst olmak gerekirse, Jared'in büyük olasılıkla kendini bu işe bulaştırdığını biliyordum ama şu anda Jase Caruthers dışında görmek isteyeceğim en son kişi oğluydu.

Bankoya doğru adım atarak masasının yanında duran kadın memura seslendim.

"Jared Trent benim oğlum," dedim ona. "Nerede o?"

"O iyi," diye cevap verdi, tezgâha yaklaşarak ve bu onun için hiç de acil değilmiş gibi görünerek. "Arka tarafta. Kefalet bin beş yüz dolar. Bunun için oldukça ucuz aslında." Sesi bu konuda mutsuz gibiydi. Sanırım James'in yargıç arkadaşı bize bir iyilik yaptı. "Kasiyerle ödeyebilirsiniz."

Ve başını yana sallayarak koridorun sonundaki pencerenin önünde duran başka bir tezgâhı işaret etti.

"Ne oldu?"

"Vincent Donovan adında bir adama saldırdı, görünüşe göre kardeşinin üvey babası?"

Gözlerimin düşmesine izin verdim, düşünüyordum. "Sanırım öyle. Bilmiyorum."

Jared'in Jax adında bir üvey kardeşi vardı ve on dört yaşındayken babasını ziyaret etmesine izin verdiğim yaz onunla tanışmıştı. Koruyucu ailesinin kim olduğundan emin değildim. Ona ulaşmayı hiç düşünmemiştim.

Çocuk benden sadece bir yaş kadar küçüktü ve şüphelerim haklıydı. Biz hâlâ birlikteyken Thomas onunla yatıyordu. Aslında çocukların yaşları birbirine çok yakındı, Thomas onu Jared doğduktan kısa bir süre sonra hamile bırakmış olmalıydı.

Jax'in annesi erken ayrılmıştı ve Thomas hapiste olduğu için Jax koruyucu ailedeydi. Onu yanıma almayı düşündüm, ancak sahip olduğum tek çocuğa ebeveynlik yapamayacağım açıktı, bu yüzden bu söz konusu olamazdı. En azından şu anda.

"Şey," diye açıkladı memur, "adamın kendi çocuğunu taciz ettiğini iddia etti. O da misilleme yaptı. Kurbanın üç kaburgası kırık ve iç kanama nedeniyle şu anda ameliyatta. İyileşmesi gerekiyor. Neyse ki."

"Kurban," diye dudak büktüm, gözlerimdeki sersemliği silmeye çalışırken onun terimini tekrarladım.

O pislik Jax'e zarar verdiğinde onu korumak için başka kim koştu? Jared, işte o.

Peki iki yıl önce babası Jared'in ağzını burnunu kırdığında onu korumak için kim koştu?

Hiç kimse.

Kolumu hareket ettirdim ve yanlışlıkla çantamı yere düşürdüm. James onu geri almak için eğildi.

Tezgâhtar bana dik dik baktı. "Sarhoş musun sen?"

Omuzlarımı dikleştirdim ve Tate'in babasından çantamı geri alarak ona ters ters baktım.

"Oğlum iyi bir çocuktur" dedim, sorusunu duymazdan gelerek.

Alaycı bir ifadeyle başını salladı. "Eminim elinden geleni yapmışsındır."

Döndü ve uzaklaştı, ben de donup kaldım, söyleyecek söz bulamadım. Ne diyecektim ki? *Yanılıyor musun? Sana kendimi açıklamak zorunda değil miyim?*

Çünkü biliyorsun Kat, oğlun bir hücrede oturuyor ve nerede olduğu ya da ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok. Saatlerce dışarıda kalıyor; içki içip araba kullanıyor ya da birini hamile bırakıyor olabilir ve basit bir nedenden dolayı istediği her şeyi yapıyor.

Yapabilir. Neredeyse hiç ebeveyni yok ve bu sizin hesap vermeniz gereken bir şey.

Koridorda kasaya doğru yürürken Madoc sessizliğini koruyordu ama beni izlediğini anlayabiliyordum. Kefaleti ödedim, kağıtları zar zor imzalayabildim çünkü çok titriyordum.

Görevli bana "İşlem biraz zaman alacak," dedi. "Sandalyelerde bekleyebilirsiniz."

"Şimdi ne olacak?" Ben sordum.

"Oğlunuza mahkemeye çıkması için bir tarih verilecek. Bir avukata ihtiyacınız olacak."

Gözlerimi kapattım, arkamı dönerken küçük bir çığlık attım. "Avukat," diye tekrarladım kendi kendime fısıldayarak. "Böyle bir şey olmayacak."

"Babamı arayabilirim." Madoc yaklaştı. "Kendisi şehirde ama sabah burada olabilir. Jared'i bu durumdan kurtarabilir."

"Hayır," dedim. "Teşekkürler, ama bunu ben hallederim."

Bir an öylece durdu, tartışmak ister gibi görünüyordu ama bunu yapmaktan vazgeçti.

Hepimiz sandalyelere doğru yürüdük ve yerlerimizi aldık, Madoc bana yer verdi ve birkaç sandalye aşağıya oturdu.

James öne doğru eğildi, dirsekleri dizlerinin üzerindeydi. "Hangisi olduğunu bilmiyorum

Ama tanıdığım bir yargıçla konuşup bir şeyler ayarlamaya çalışabilirim," diye öneride bulundu. "Bu onun ilk suçu ve iyi bir çocuk olduğunu biliyorum."

Başımı sallayarak ona izin verdim ama zihnim çoktan ileriye doğru koşmaya başlamıştı. Beş yıl sonra hayat nasıl olacaktı?

Evi yıllar önce Jared için almıştım. Daha iyi bir hayatı olsun diye. Ama görünüşe göre tüm korkularım gerçek oluyordu.

Önümüzdeki birkaç yıl içinde nerede olurduk? Jared üniversitede olur muydu? Beni seven ve her gece benimle televizyon izlemek için kanepeye kıvrılan bir adamla evli olur muydum? Jared ona sarılmama izin verir miydi?

Her şey tamamen farklı olur ve hepimiz birden mükemmel bir hayata ve aileye sahip olur muyduk?

Hayır. Her şey tamamen aynı, sadece daha kötü olacaktı. Jared babası gibi hapiste olacaktı, çünkü onu terk etmiş ve ihmal etmiştim ve Jared'in burada olması benim suçumdu.

Telefonumu çantamdan çıkardım, parmaklarım numaraların üzerinde geziniyordu, çünkü geriye gitmek istemiyordum, ama eğer bu oğluma yardım etmek için tek şansımsa ...

"Jase'i aramalıyım," diye mırıldandım, pes ettim.

"Jase Caruthers?" James sordu. "O çocuğun babası, değil mi?"

Yüzü telefonuna gömülmüş olan Madoc'a baktım ve başımı salladım.

James telefonumu elimden aldı ve sıkıca tuttu. "Ona ihtiyacın yok," diye devam etti. "Bırak da bununla ben ilgilenmeye çalışayım."

"Neden? Neden yardım etmek istiyorsun?"

Kelimeleri arıyormuş gibi görünüyordu. "Çünkü Jared'i seviyorum," diye itiraf etti. "O küçük bir pislik ama ona ne olacağını önemsiyorum."
Telefonumu geri verdi. "Jase Caruthers'a ihtiyacın yok. Arkadaşların var. Arkadaşların var.
Bunu hallet."

Telefonu sıktım, gözleriyle buluştum. Biliyor muydu? Jase ve ben James ve Tate yan daireye taşındıktan birkaç ay sonra birbirlerini görmeyi bırakmışlardı. Jase'i orada görmüş müydü, geç gelirken?

Tanrım. Benim hakkımda ne düşünüyor olmalı.

James, Madoc'un duymamasına dikkat ederek, "Jared uzun zamandır dağılıyor," diye alçak sesle konuştu. "Saygıdan dolayı ağzımı kapalı tuttum, çünkü
bunun bana düşmediğini düşündüm ama her çocuğun dünyanın kendisiyle birlikte yükselip battığını düşünecek en az bir kişiye ihtiyacı vardır ve ben ..."

Boğazımdaki düğümü yuttum, ikimiz de onun cümlesini kafamızda tamamladık.

"Tate onun için öyleydi," dedi James, "ama artık konuşmuyorlar ve Jared daha da kötüleşti. Yardıma ihtiyacı var."

Linolyum zemine bakarak başımı salladım. Peki bu gece ona ne demiştim?

Benim dünyam senin etrafında
dönmüyor mu? Hiç döndü mü?

Sözleri üzerime yıkıldı ve felç oldum. Bunca yıldır ne yaptığımı biliyordum. Kendime ve ona. Bu lanet olası bir aydınlanma değildi, ama ilk kez onun dünyayı nasıl gördüğü ve nasıl davrandığı konusunda babasından çok benim suçlu olduğumu fark ettim. Thomas'ın onu görmesine izin vermeden önce de kızgındı. O yazdan önce benden nefret ediyordu. Hayatı boyunca benden uzaklaşmıştı.

Kimse ondan önce gelmemeliydi ve her zaman kendimi ilk sıraya koymamı umursamadığından değildi. Hayır, artık nedenini merak bile etmiyordu.
Bu onun hayatıydı. Ben onun korkunç gerçeğiydim, babası değil.

Başımı sallayarak alt dudağımı çiğnedim. "O kadar uzun süre onun oldum ki onsuz kim olduğumu bilmiyordum." Tabii ki Jase'den bahsediyordum, James'in anlamasını umuyordum. "Neden bu kadar zayıftım?"

"Çünkü hepimiz kalbimiz acıktığında yalan yeriz," diye alıntı yaptı.

Gözlerimi kapattım ve sessiz gözyaşlarımın dökülmesine izin verdim. Evet. Jase özgürce vermediğim hiçbir şeyi almadı. Ve eğer o ya da Thomas olmasaydı, başka biri olurdu.

"İyileşmem gerekiyor," dedim sonunda.

"Bunu söylemek kolay, değil mi?" diye karşılık verdi. "Gerçek şu ki, burada iki seçeneğin var. Sen rehabilitasyondayken Jared benimle kalabilir. Ya da Jared sonsuza dek benimle kalabilir."

Gözlerimi ona diktim.

"Vücudunuz ne kadar süre hayatta kalmanıza izin veriyorsa o

kadar süre içmeye giderken onu kendi iyiliği için bırakabilirsiniz."

sonuçlandı.

Ellerimle gözlerimi kapattım, hıçkırıklarla titrerken bir kez daha yıkıldım ve kendimi çıplak, soğuk, değersiz ve boş hissederek dibe battım.

Aman Tanrım.

Bunu istememiştim. Tabii ki istemedim! Onun annesi olmaktan asla vazgeçmek istemedim.

Ama James haklıydı. Jared onun yanında benim yanımda olduğundan çok daha iyi olurdu.

Ben ağladım, ağladım ve ağladım, James sessiz kaldı ve yapılması gerekeni kabullenmeme izin verdi.

"Oğlumu seviyorum," dedim ona, yüzümdeki gözyaşlarını

silerek. "O zaman bunu ona kanıtla."

Bölüm 11

Kat . . .

Yan komşunun garajında durdum, eğildim ve kabloları yeni arka lambaya yapıştırdım, onları yerine kilitledim ve yeni kapağı yerine yerleştirdim. Bu arabaya ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ben rehabilitasyon için ayrıldığımda James'in garajında nadide bir Chevy Nova duruyordu. Şimdi araba neredeyse hurdaya dönmüştü ve Jared burada durmadan araba üzerinde çalışıyordu.

Sorduğumda, James bana hasardan Jared'in sorumlu olmadığını söyledi.

James'in hakkını vermeliydim. Uzakta olduğum bir ay içinde Jared'i düzeltmiş ve yola getirmişti. Okul ödevlerini yapmış, notları yavaş yavaş düzeliyordu ve hâlâ nadiren konuşuyor olsak da bana karşı medeni olmak için çaba sarf ediyordu.

Aradaki boşluğu kapatmak için elimden geleni yaptım. Hiçbir şey yaptığım tüm yanlışları düzeltmeyecekti ama denemekten de vazgeçmeyecektim. Bir gün Jared boş zamanlarında arabayı restore etmek için yan odaya gittiğinde, ben de içeri girdim ve James'e yardım edip edemeyeceğimi sordum. Ve şimdi, birkaç hafta sonra, Jared ve ben hala arkadaş değildik, ama varlığımı kabul etti ve ona yakın oldum, bu yüzden alabildiğimi aldım.

Yine de yakında arabanın işinin biteceğinden ve girecek daha fazla bela bulacağından korkuyordum. Özellikle de Tate bir sonraki yıl yurtdışından döndüğünde.

Yazın. O zamanlar aralarında ne olduğundan emin değildim.

On dört yaşındaydı ve aniden arkadaş olmaktan vazgeçti ama belki de bu mesafe onun için iyi olacaktı.

Sonunda eve döndüğünde yine ortalığın karışmamasını umuyordum.

"Pekâlâ, tamamdır," dedim, doğruldum ve ellerimi kot pantolonumun üzerine sildim.

Jared ses tonunu yumuşatarak, "Tut şunu," diye rica etti.

Arabanın ön tarafına doğru yürüdüm ve bana uzattığı hortumu aldım, siyah, grenli yağ parmaklarımı lekeledi.

İngiliz anahtarıyla çalışarak bir çentik
sıktı. "Çok sıkma," diye uyardım onu.

"Ben ne yaptığımı biliyorum."

Ben de öyle. Çok sıkıyorsun. Ama ben
öyle demezdim.

Tam o sırada, olacağını bildiğim gibi, çentik kırıldı ve metal parçaların motorun içine düştüğünü duydum.

"Lanet olsun," diye homurdandı kısık bir sesle, sonra ayağa kalktı ve sanki benim suçummuş gibi hortumu elimden aldı.

Fark etmemiş gibi sessiz kaldım. "Tamam," dedim, bunun benim için bir işaret olduğunu fark ederek. "Gidip hepimize hamburger alacağım ve Miller'a uğrayıp ampulleri alacağım. Birazdan dönerim."

Her zamanki gibi beni görmezden geldi ve ben de atölye bezini kaptığım gibi ellerimi sildim ve garajdan çıkarken arka cebime koydum. Hava durumu
hava serinlemeye başlamıştı ama yine de tişörtlerle ve ceketsiz idare edebilirdik.

Jared'e itiraf etmek istemedim, çünkü ona yağ çekmeye çalıştığımı düşünecekti, ama yeniden bir arabanın kaputunun altına girmek gerçekten iyi hissettirdi. Eski ben gibiydim ve uzun zamandır ne kadar başka biri olmaya çalıştığımı fark etmemiştim. Ayıktım, temizlenmemi bekleyen iyi bir işim vardı ve oğlum güvende ve sağlıklıydı.

Hâlâ yalnızlık hissediyor olabilirdim ve Jase hâlâ her gün, günde birkaç kez aklımdan geçiyor olabilirdi ama iyi olan şeyler için şükretmeliydim ve
ilerlemeye devam ettim. Ne de olsa hâlâ gençtim. Hâlâ bir şeyler yapmak istiyordum.

Arabama tırmanırken, kot pantolonumdaki ve gri tişörtümdeki yağ lekelerine gözümü bile kırpmadan, dağınık topuzumu sıkılaştırdım ve güneş gözlüklerimi takarak önce Miller'a gitmeye karar verdim.

Jared genellikle arabamın tamir işleriyle ilgilenirdi, bu yüzden buraya çok gelirdi. Ben, küçüklüğünden beri gelmedim.

"Kat!" Ben dükkâna girerken Deena kollarını uzatarak gülümsedi. "Vay be, kızım. Nerelerdeydin?"

Gülümsedim ve ona sarılmak için tezgâhın üzerinden uzandım. Çalışmıştı. En küçüğü okula başladığından beri buradaydı ve çocuklarının burayı sevdiğini biliyordum. Onun indiriminden yararlandılar. Jared'in Loop'ta yarıştığını biliyordum ama onun oğlu Nate'le karşılaşıp karşılaşmadığından emin değildim. Aynı yaştaydılar.

"Dayanmaya çalışıyorum," dedim ona. Rehabilitasyonda geçirdiğim dönemden bahsetmek istemedim ama muhtemelen zaten biliyordu. Son birkaç yıldır iletişimimiz kopmuştu ama burası büyük bir kasaba değildi ve haberler çabuk yayılıyordu.

"Jared, James Brandt'in Chevy Nova'sını tamir ediyor," diye açıkladım. "Gösterge ışıkları için ampulünüz var mı?"

"Bu bir 71 model, değil mi?" diye sordu, muhtemelen James ve Jared'in bu sonbaharda buraya yaptıkları tüm gezileri hatırlıyordu. "Bir göz atabilirsin. Eğer elimizde yoksa sipariş edebilirim."

"Teşekkürler."

Koridorlarda yürürken parçaları taradım ve sonunda ihtiyaç duyacaklarını düşündüğüm ampulleri buldum. Yanılıyorsam ucuzlardı, o yüzden önemli değildi. Tavan lambası için ampulleri görünce, her ihtimale karşı onu da aldım.

"Yeni gibi görünmesini sağlayamam," diye sızlanan bir erkek sesi duydum. "Tamirhanede yaptıkları gibi değil."

Madoc'un sesini artık çok iyi tanıdığım için gülümsedim.

Sık sık bizim eve geliyordu ve onun yanında olmanın zor olacağını düşünmüştüm ama babasına hiç benzemiyordu. Çok neşeli ve mutluydu, sürekli şakalar yapıyordu. Ayrıca, Jared'in tek gerçek arkadaşıydı ve bunu ondan alamazdım.

Köşeyi döndüğümde onu sprey boyalar, tamponlar ve diğer aletlerin olduğu bir yerde dururken gördüm. Jase de onunla birlikte duruyordu, ikisi de Cumartesi olduğu için rahat giyinmişlerdi. Kalbim hızlandı ama sadece derin bir nefes aldım ve kendimi tekrar rahatlamaya zorladım.

"Arabanı her göçerttiğinde tamir masraflarını ben ödemiyorum. Döngü," diye bağırdı Jase. "Kendi göçüklerini nasıl tamir edeceğini öğrenebilirsin, lanet olsun. Bu şeyle yarışacağını bilseydim, sana boktan bir Honda alırdım."

"Ugh." Madoc kaşlarını çattı. "Bana sadece kredi kartını verdiğinde seni çok daha fazla seviyorum."

"Evet," diye düşündü Jase. "Sanki bunu eşlerimden hiç duymamışım gibi."

Madoc bir kahkaha atarak homurdandı ve Jase de bu espriyi onunla paylaşarak gülümsedi.

"Özür dilerim," diye eklemek için acele etti. "Anneni seviyorum. Bunu biliyorsun." Madoc başını salladı. "Gidip lastikleri kontrol edeceğim."

"Yeni lastikler aldın."

"Sadece bakıyorum," diye güvence verdi Madoc ve köşede kayboldu.

Madoc'un gidişini izlerken Jase'in sırtına baktım, kalbim hâlâ gümbür gümbür atıyordu ama nefesim sakin kalmıştı.

Arkamı dönüp gitmem gerektiğini biliyordum ama daha büyük bir parçam bunu yapabileceğimi biliyordu. Bunu yapmak zorundaydım. Kaçmak, saklanmak, her şeyden kaçınmak
Bu benim geçmişimdi. Jase sadece ona izin verdiğim kadar tehlikeliydi.

Yıllar önce isteğimi yerine getirmişti. İlk yıl Jared ve Madoc'u okuldan aldıktan sonra yaptığımız telefon görüşmesi dışında
beni yalnız bıraktı. O bir tehdit değildi ve ben de onu bir tehdit haline getirmeyecektim. Oğullarımız arkadaştı ve geçmişimizin buna engel olmasına izin vermeyecektim. Jared'in hatalarımın bedelini ödemeyi bırakmasının zamanı gelmişti.

Medeni olabilir ve bunu geride
bırakabilirdik. "Merhaba," diye
konuştum.

Elimde iki küçük paketle yaklaştığımda başını bana doğru çevirdi ve hareketsiz durdu.

"Hey." Gözleri kıyafetlerimde gezindi ve birden kesinlikle pis olduğumu hatırladım. Müthiş bir şeydi. Eski sevgilinizi topuzunuzdan dökülen tüylerle, ellerinizdeki ve kıyafetlerinizdeki yağ lekeleriyle ve muhtemelen yüzünüzdeki çizgilerle görmek her kadının fantezisidir.

"Evet, biliyorum." Kendime güldüm. "Berbat durumdayım."

Sertçe yutkundu ve başını salladı. "Bunu söylemeyecektim."

Koluna sıkıştırdığı sprey kutusunu ve birkaç şişeyi fark ettim ve onları işaret ettim. "Görünüşe göre oğlun sana benimkinin bana mal olduğu kadar pahalıya mal oluyor."

"Evet." Dalgınca başını salladı, beni duymamış gibi görünüyordu. "I . . . Jared'in James'in arabasını tamir etmeye yardım ettiğini duydum."

"Onu meşgul edecek bir şey," diye açıkladım, Jase'in Jared'in tutuklandığını muhtemelen Madoc'tan bildiğini biliyordum. "Artık beladan uzak duruyor.
İyi olduğundan emin değilim ama daha iyi." Sonra yine kendimi suçlu hissederek başka tarafa baktım. "Ona çok yanlış yaptım."

"Evet, şey," diye cevap verdi, kasvetli görünüyordu. "Madoc da hiç kolay biri değil. Birçok şeyi saklıyor ve sadece iyi bir gösteri sergiliyor."

Evet, bunu bilemem. Jared'in ne zaman kendini kaybetmeye hazır olduğunu hep bilirdim. Ama bunu yapmaya çalışmanın da bir o kadar sinir bozucu olduğunu tahmin edebiliyorum.
Size ne hissettiği konusunda yalan söyleyen bir çocukla da iletişim kurun.

"İyi misin?" diye sordu, yaklaşarak.

Kokusu üzerime sinmişti ve bir an için çekicilikten korkarak nefesimi tuttum.

"Evet," diye cevap verdim. "Harika gidiyorum. Şu anda bir muhasebe firmasının yönetici ortağıyım ve ben ..." Kendi kendime güldüm, biraz da utanarak, "Önümüzdeki bahar yarı maraton koşmayı kafama koydum, bu yüzden forma girmeye çalışıyorum."

Aslında, beni meşgul edecek her şey. Sıkılmamı ve çok fazla düşünmemi engelleyecek herhangi bir şey.

Jase gözlerimi tuttu ve derin bir nefes aldı. "Peki

ya sen?" diye sordum. "Sen nasılsın?"

Ama beni duymuyor gibiydi. Eli bana doğru kayarak boynuma ulaştı ve başparmağı oradaki bir noktaya sürtündüğünde hareketsiz kaldım.

Göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyordu ve büyülenmiş gibiydi. Elini çekerek başparmağını parmaklarının üzerinde gezdirdi ve ona baktı. "Yağ," diye açıkladı.

Midemde çırpınmalar oldu ama kendimi çelikleştirdim.

Asla bitmeyecek. Kafamın içinde onun sözlerini duydum. Gözlerimi uzun uzun kırptım.

Hayır.

Gözlerimi açarak gülümsemeye zorladım ve ona bir kez daha bakıp mavi kargo şortu ve beyaz polo tişörtüne bakarak iyiliğine karşılık verdim.

"Ne giyiyorsun?" diye sordum.

Kaşları şaşkınlıkla birbirine çarptı ve kıyafetlerine baktı. "Hiçbir şey. Sadece bir ... golf polosu sanırım."

"Sen golf oynamıyorsun."

"İşler değişebilirdi," diye karşılık verdi, benimle şakalaşarak. "Neden? Beğenmedin mi? Bana bunun moda olduğu söylendi."

"Değil."

Arkamı döndüm ve giysileri taradım, tulumları ve önlükleri eleyerek tişört seçkisini buldum. Jase'in tişörtleri olduğunu biliyordum ama onlar Ralph Lauren'in altmış beş dolarlık tişörtleriydi.

Muhtemelen sadece on dolara mal olan gri bir tane alıp ona attım.

"Omuzlarınız en iyi özelliklerinizden biri," dedim ona. "Basit tut. Kadınlar kendilerini becerecekmiş gibi görünen bir erkek istemezler. "Yirmi dört yüz dolarlık çarşaflar, Jase." Alay ettim. "Onları mutfak masasının üzerine yatıracakmış gibi görünen bir adam istiyorlar."

Kaşları havaya kalktı ve birdenbire artık gergin görünmüyordu.

"Unutma," diye alay ettim. "Avukatla evlenirler. Tesisatçıyı becerirler."

Güldü ama gözleri kızardı ve bir adım öne çıktı, az önce meydan okunmuş ve o da kabul etmiş gibi görünüyordu.

"Bu doğru mu?" diye cevap verdi. "Çünkü birinin yirmi birinci yaş gününde o çarşafların ne kadar iyi hissettirdiğini söylediğini hatırlıyor gibiyim." Sonra da omuz silkti. "Ama sanırım bu benim hayal gücümdü."

Ona gergin bir gülümseme sundum ve alanıma girdiğinde geri çekilmeye başladım. Evet, onunla bu konuda şakalaşmamalıydım. Belki oğullarımızın hatırı için medeni olabilirdik ama şakalaşmaya başlamak işleri çok hızlı tırmandırmıştı. O çarşaflar harika hissettirmişti ama bunu hatırlamaya hazır değildim.

Şu anda.

Göğüs göğüse durduk, uzun zaman öncesine ait her şey beni batırmak için geri akıyordu. Üzerimde gezinen gözleri, kokusu, vücudunun sıcaklığı ...

"Çok kolay geri geliyor, değil mi?" Düşündüm.

Gözlerini bana dikti. "Hiç gitmedi."

Uzanarak yüzümü ellerinin arasına aldı. "Numaranı binlerce kez aradım," diye fısıldadı. "Ve ne zaman telefonu kapatmak için kendimi zorlasam, etrafımdaki her şeyi kırıp dökmek istedim."

Eğildi, titrek, sıcak nefesi dudaklarıma düştü. Ama

ben başımı çevirdim. "Yapamam."

"Biliyorum." Ağzımın üzerinde gezindi.

Sonra gözlerini indirdi, gözlerinde bir parça hüzün vardı. "Seni her zaman seveceğim, Kat."

Başımı salladım, eski gözyaşlarımın aktığını hissettim. "Biliyorum." Zayıf bir gülümsemeye zorlayarak geri çekildim. "Özür dilerim. Seninle alay etmemeliydim. Eski alışkanlıklar zor ölüyor sanırım."

Ama çok sert değil.

Eşyalarımın parasını ödedim ve mağazadan çıktım, hala kalp kırıklığı hissediyordum ama sonunda yürüyüp gidecek kadar güçlü olduğum için rahatlamıştım.

- - -

Jase . . .

Evinin önünde arabamda otururken yağmur ön camımı dövüyordu. Madoc arabasını tamir etmek için eve gitmişti ve ben de Fall Away Lane hariç her sokakta dolaşıyordum. Yağmur altında kalmaya dayanamıyordum.

Eve. Ofisimi, yatağımı ya da uydurduğum hayali bir hayata dair duvardaki tüm fotoğrafları görmek istemiyordum. Kırk iki yıldır yaşadığım yalanlara gülümsediğim tüm fotoğrafları.

Arabamdan inerek sağanak yağmura doğru yürüdüm, verandasının basamaklarını tırmanırken sırılsıklam olduğumu umursamadım.

Burası benim evim olmalıydı. Onunla evlendiğimde yaşayacağım evdi ve eğer on dokuz yaşındayken yüzüme bir tokat atıp bana pislik dediğinde yapmak istediğim şeyi yapacak cesaretim olsaydı, şu anda burada çocuklarla dolu bir evimiz olurdu ve kendimden bu kadar nefret etmezdim.

Fedakârlıklar ve kararlar iyi insanlar için zor değildir. Benim gibi bencil olanlar için, artık sizin kararınız olmaktan çıkana kadar zordur.

Benim gibi insanlar için, seçme şansımız elimizden alınana kadar ne istediğimizi tam olarak anlayamayız. Ancak o zaman anlarız.

Kapıyı çaldım, cevap vermesini beklerken boğazımda bir düğüm oluştu. Kapı açıldığında Jared bana bakıyordu. Siyah kapüşonlu bir tişört giymiş, ayaklarının dibinde küçük bir Boston teriyeri dururken anahtarlarını parmaklarının arasında evirip çeviriyor, ilgiyle bana bakıyordu.

"Hey," dedi. "Madoc burada değil."

"Evet, biliyorum. Madoc'u aramıyorum."

Gözlerini bana dikti ve ben hemen küçülmek istedim. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama yarı yarıya beni kapıdan dışarı atmasını bekliyordum.

ve beni yoluma gönder.

Ama yine de ısrar etmedi. "Anne?" diye seslendi arkasından. "Jax'i ziyarete gidiyorum."

"Tamam," diye cevap verdiğini duydum. "Dikkatli sür."

Jared çenesini bana doğru eğdi ve etrafımda dolanırken kapıyı açık bıraktı, köpek peşinden koştu ve ikisi de siyah bir Mustang'e atladılar. Eve girdim ve kapıyı kapatmadan önce motorunun çalıştığını duydum. Madoc'u arabalara ve yarışlara alıştırdığı için ona teşekkür etmem gerektiğinden emindim.

Ya da onu suçlamak için.

Ev loştu, oturma odası ve aile odasında birkaç lambanın ışığı parlıyordu. Koridordan mutfağa doğru ilerledim ve Kat'in orada hareket ettiğini duydum. Duvarlarda yeni resimler sıralanmıştı, ayrıca oturma odasını boyadığını ve yeni kitap rafları eklediğini gördüm.

Mutfağın girişinde durduğumda onu lavaboda izledim, patates soyuyormuş gibi görünüyordu.

Ellerimi ceplerime soktum ve geçmişte öylece durup onu izlediğim tüm zamanları hatırlayarak onu içime çektim. Onu evin içinde hareket ederken, krep yaparken, çamaşırları kaldırırken ya da yemek pişirirken görmeyi seviyordum.

Akşam yemeği. O benimmiş ve sonsuza kadar kalabilirmişim ve bu bizim hayatımızmış gibi davrandım.

Ayağını bileğinin arkasına götürdü, parmağıyla kaşıyordu ve ona dokunmak için duyduğu ani arzu neredeyse çok fazlaydı. Temiz bir kot pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti ve saçları açıktı.

Suyu kapattıktan sonra el havlusunu aldı ve arkasını dönmeden önce ellerini sildi.

Gözlerini bana kilitleyerek küçük bir nefes verdi. "Jase."

Bakışlarını tuttum, ne yaptığım ya da ona ne söylemek istediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu, her şey hariç.

Uzun bir nefes aldım ve yere baktım çünkü kelimelerimi bulmam gerekiyordu ve bunu ona bakarak yapamazdım.

"Ben dört yaşındayken," dedim ona, "babamı başka bir kadınla bastım." Sonunda gözlerimi kaldırdım ve onun ellerini kurulamanın ortasında donmuş gibi havluyu tuttuğunu gördüm. "Pek bir şey hatırlamıyorum ama o görüntü hâlâ gözümün önünde ve uzun bir süre, belki de hayal ettiğimi ya da bana yapışıp kalan bir rüya olduğunu düşündüm." Kapı çerçevesine yaslandım ve

gidiyor. "Ve sonra on altı yaşımdayken annemin en güzel elbisesine dokunduğunu gördüm.
kimsenin bakmadığını bilmediği bir partide. Annem biliyordu. Her şeyi biliyordu. Yine de sürekli cesur bir yüz ifadesi takınıyor, her şey yolundaymış ve biz mükemmel bir aileymişiz gibi davranmaya çalışıyordu."

Gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor, umarım kimseyle paylaşmadığım şeyleri özümsüyordur.

"Bunu aileme asla yapmayacağıma dair kendime söz verdim," diye açıkladım. "Asla babam gibi olmayacaktım. Ama sonra seninle tanıştım ve biliyordum. Sen benim seveceğim kızdın." Göğsüm sıkıştı ve kelimeleri zorla çıkarmak zorunda kaldım. "Bu yüzden kendimi kandırdım. Kendime o olmadığımı söyledim. Yaptığım şeyi yapmak için iyi nedenlerim olduğunu. Çocuğum için ailemi bir arada tutuyordum, onun için en iyi olanı yapıyordum. Sana ihtiyacım vardı. Kendime bunu söyleyip durdum. Dağılıyordum ve aramızdaki şey özeldi. Sahip olduğumuz tek şey sendin. bir tane, sonuçta. Aldatan bir seri katil değildim. Ben o değildim."

Güzel kahverengi gözlerinde yaşlar birikmişti ve ben kendimi kaybetmiştim. Tanrım, kendimi güçsüz hissettim.

Kuru dudaklarımı yaladım ve devam ettim, "Ve sonra bir gün, yıllar önce, Madoc cep telefonumu açtı ve arayan sendin. Çok kızmıştım.
ona bağırdı. Dört yaşımdaki halimi tekrar gördüm. Öğrenemedi,
Kendime söyledim. O bana benim babama baktığım gibi bakamazdı. O anlamazdı. Onun için bir başarısızlık olamazdım. Beni sevmek zorundaydı," diye homurdandım, acı vücudumu sarıyordu, çünkü beni ve onu parçalayan her şeyi hala hissedebiliyordum.

Havluyu avuçlarının arasına almış, dinliyordu.

"Gerçek şu ki," dedim, gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissederek. "Ne yapmam gerektiğini, ne yapmak istediğimi biliyordum, ama başarısız olmaktan korktum, yine de başarısız olduğumu fark etmedim."

Hemen öne atıldım ve başını ellerimle tutarak yanaklarında daireler çizdim.

"Maddie'nin gitmesine izin vermeli ve sadece seninle birlikte olmalıydım," diye itiraf ettim. "Seni evime taşımalı, karım yapmalı ve her lanet gün yatağımda olmalıydın." Nefesi sessiz gözyaşlarıyla titrerken eğildim, burun buruna geldim. "Seninle yıllar önce evlenmeliydim ve Madoc ile Jared sevgi dolu iki ebeveynle büyümüş olacaklardı."

Dudaklarını dudaklarıma aldım, on altı yılın acısı yerini
Aramızda hep bir açlık vardı. Ona her zaman ihtiyacım olacaktı çünkü o

Bana yaşadığımı hissettirdi ve benden oğlum dışında hayatımdaki herkesten daha fazlasını bekledi. Daha iyi olmak istememi sağladı ve onu her zaman hayal kırıklığına uğratmış ve onu kaybetmemek için hiç mücadele etmemiş olsam da, bu bugün sona erecekti. Onsuz bir güne daha uyanmak istemiyordum.

"Perişan haldeyim," dedim ona. "Bugün seni görmek beni bir kamyon gibi çarptı. Sensiz geçirdiğim her gün beni perişan ediyor. Belki de hak ettiğim bu ama sana ihtiyacın olanı vermediğim için çok üzgünüm. Sana iyi davranmadığım için üzgünüm.
çok uzun zamandır kötü."

Kollarımı ona doladım ve onu kendime çektim, yüzümü boynuna ve kokusuna gömdüm, onu bedenime tuttum.

"Evlen benimle," diye fısıldadım.

"Sen zaten evlisin," diye işaret etti.

"Onu terk ettim," diye itiraf ettim. "Aylar önce. O taşındı ve ben de boşanma davası üzerinde çalışıyorum. Seni seviyorum ve bir günü daha boşa harcamak istemiyorum."

Geri çekildi, bana bakarken elleriyle ensemi kavradı. "Neden şimdi? Bunca zaman sonra mı?"

"Çünkü bugün seni gördüğümde artık sana zarar veremeyeceğimi anladım," diye itiraf ettim. "Sen daha güçlüsün ve belki ... sadece belki ... Senin için kötü olmayacağım. Belki sana yaptıklarım için bu kadar utanmam ve kendimi uzak durmaya zorlamam gerekmez."

Gözleri parlıyordu. "Ben hazır değilim."

"Beni hâlâ seviyor musun?" Zar zor fısıldayarak sordum. Çünkü duymak istediğim tek şey buydu.

"Evet."

Onu tekrar öptüm, uzun ama yumuşak, dudaklarının ve kollarımdaki hissinin tadını çıkararak.

"Senin için geri döndüğümde, bu sonsuza dek sürecek," dedim ona, onu serbest bırakıp geri çekilirken. Onu çok hızlı itmeden ve başka bir hata yapmadan hemen gitmeliydim. "Bana bitmediğini söyle."

Arkasındaki lavaboya tutundu, çenesi titriyordu ama sonunda bana küçük bir gülümseme verdi ve "Sanırım göreceğiz" dedi.

Döndüm ve kapıdan çıktım, onun hissi hâlâ tenimin altında dolaşıyordu.

Bu meydan okumayı kabul ederim.

Bölüm 12

Polis merkezine koşarken, Fallon'a kapıyı açık tutuyorum.
A.J. onun önünden geçti ve hepimiz aceleyle içeri girdik.

Yaralanmadılar. Yaralı olsalardı hastanede olurlardı, karakolda değil.

İkinci kapı setinden geçtikten sonra -ağır ahşap olanlar
-Jared'i tezgâhta Tate'le birlikte görüyorum, oğulları James ise siyah minderli bir sandalyede oturmuş, ebeveynlerinin telefonlarından biriyle oynuyor.

"Ne oldu?" "İyiler" demekle yetinmesini umarak patladım.

Jared arkasını dönüyor, benimle konuşuyor ama tezgahın arkasındaki polislere ters ters bakıyor. "Bize söylemeyecekler," diye homurdanıyor ve sonra doğrudan bir polisle konuşuyor
masasının etrafında dönen kadın polis. "Çocuğumu istiyorum!"

"Jared, sakin ol," diye azarlıyor, bir dosya klasörünü masanın üzerindeki tepsiye koyarken. "O gayet iyi. Madoc ve Jax buraya gelir gelmez onları dışarı çıkaracağız."

Tezgâhın üzerinde duran bir kâğıt parçasını iterek yere düşürüyor ve uzaklaşmadan önce kaşlarını çatarak ona bakıyor.

"Hücrelerimin içinin neye benzediğini sana hatırlatmak zorunda bırakma beni evlat!" Çift çeneli ve beyaz saçlı iri yarı bir polis kadının arkasından Jared'e bağırıyor.

Jared'in kaşları birbirine yaklaşıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor ama susuyor. Bu kadar endişeli olmasaydım gülerdim. Okuduktan sonra
Bu gece sahip olduklarımı öğrendiğimde, kardeşlerim hakkında bilmediklerimin muhtemelen bir stadyumu doldurabileceğini fark ettim.

Tam o sırada Madoc ve Jax kapıdan içeri dalıyor, Juliet hemen arkalarında ve herkes doğruca tezgâha yöneliyor.

"Barry!" Madoc, Jared'i azarlayan yaşlı polise seslenir.

Adam başka bir memurla konuşmasını bitiriyor ve bize doğru geliyor. A.J. ve James sandalyelerde oturmuş telefonla oynuyorlardı. Geri kalanımız tezgâha doluşmuştuk.

"Çocuklar iyi. Kimse yaralanmadı ve onları bu gece eve götürebilirsiniz." "Ne oldu?" Jax konuşur.

Polis Barry kaşlarını kaldırarak, "Kade oldu," diye cevap veriyor. "Dylan bu geceki yarışta kavga mı etti?"

Jax başını salladı. "Evet, çocuğun biri onu pistten çıkardı. Bir daha orada yarışamayacak."

Memur, alaycı bir ses tonuyla, "Hayır, yapacağından şüpheliyim," diye söze giriyor. "Çocuklarınız -ve sanırım daha fazla yardım aldılar- Weston'ın futbol sahasında geniş ama sığ bir mezar kazdılar. Çocuğun arabasını çaldılar, çukura sürdüler ve gömdüler. Hatta onun için güzel bir mezar taşı bile yapmışlar."

Gruptan homurtular yükseliyor ve Tate eliyle eğlencesini gizlerken kahkahalarımı bastırıyorum. Jared, Madoc ve Jax gülümsememek için kendilerini zor tutuyorlar.

Tabii ki gurur duyuyorlar. Tabii ki.

"Bu hiç komik değil," diye bağırıyor memur.

"Bu biraz komik," diye mırıldanıyor Madoc, yaramaz bir çocuk gibi memurun gözlerinden kaçarak.

"Pekala," diye devam ediyor Barry, Madoc'a uğursuz bir gülümseme vererek, "bakalım bu haberi nasıl karşılayacaksın. Çocuk öğrendiğinde, arkadaşlarıyla birlikte
Onları şehre getirdik ve çocuklarınız burada, şehrimizin sokaklarında bir rövanş maçı teklif etti. En azından Kade, Hawke ve Dylan," diye belirtiyor.

Hunter'ın sadece Kade'in Dylan'ı incitecek bir şey yapmadığından emin olmak için yanında olduğunu düşünüyorum.

"İşler kızıştı," diye devam ediyor, "üç araba yandan çarptı ve eski Patronun" -Jared'e bakıyor- "kızın onu büyük cumbalı pencereye çarptıktan sonra şu anda Ducane'nin Dondurmacısında oturuyor. "

"Aman Tanrım!" Tate patladı, korkmuş görünüyordu.

Ama polis elini kaldırır. "O iyi," diye güvence veriyor. "Neyse ki o sırada dükkân da boştu, yani kimse zarar görmedi." Sonra gözlerini Madoc'a dikiyor. "Ama beni arayan bir sürü kızgın ebeveyn var Madoc. Bu gece o sokaklarda insanlar vardı."

Madoc gözlerini kaçırır, neşesi kaçmıştır. O, Jared ve Jax biraz pişman

görünüyorlar çünkü polisin haklı olduğunu biliyorlar. Her şey eğlenceli ve Biri yaralanana kadar oyunlar.

Bu gece birinin hayatı sonsuza dek değişebilirdi, çünkü Kade - ve bunun tamamen onun fikri olduğundan hiç şüphem yok - kendisinin Dokunulmaz.

"Çocuğun babası Kurt Rhomberg," diye devam ediyor Memur Barry, Madoc'a hitaben, "size olan saygısından dolayı suç duyurusunda bulunmuyor ama oğlunun arabasına verilen zararı karşılamanızı bekliyor. Ayrıca çocuklarınızın bu gece neden olduğu tahmini kırk bin dolarlık diğer hasarları da."

Son parçayı tüm ebeveynlere söylüyor ve Madoc baş ve orta parmağını gözlerine sokup ovuştururken Jared eliyle saçlarını tarıyor.

"Tanrım," diye homurdandığını duyuyorum birinin nefesinin altından.

Kırk bin dolar. *Kahretsin.* Memur Barry az önce büyük bir gerçeklik dozu verdi ve şimdi herkes susuyor.

"Ve hepinize olan saygımdan dolayı," diyor, "lisanslarını almayacağım. Ama eğer bir dahaki sefere olursa, hayatlarının geri kalanında otobüse binmek zorunda kalacaklar."

Madoc pişman bir ifadeyle başını sallar ve sorar: "Elbette. Onları şimdi görebilir miyiz?"

"Onları bir odaya koyduk. Ben getiririm."

"Hayır," diye karşılık verir Madoc. "Onları orada bırakın. Önce onlarla konuşmamız gerek."

"Şu anda mı?" Fallon ona sorar.

Ama onu görmezden geliyor. Yedimiz de istasyonun arkasına doğru ilerliyoruz, Biz Barry'yi takip ederken A.J. ve küçük James bir polis memurunun yanında kalıyor. Ama durup sorgu odalarından birinin kapısını açtığında, bir bağrışma ve mobilyaların yere sürtünmesi seli bizi vuruyor ve tek görebildiğim polis ve Madoc'un odaya koşarak Hunter'ı duvara yaslanmış ve ağzından kanlar akan Kade'den çekip çıkardıkları.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor Juliet.

Hızla yanımdan geçip odaya girdi ve ellerini dizlerine koymuş, zor nefes alan Hawke'a doğru koştu.
kavgayı ayırmaya çalışıyor.

Hepimiz aceleyle içeri giriyoruz ve Tate ile Jared, Hawke'ın arkasında duran ve Jax devrilen sandalyeleri toplarken ağlamak üzereymiş gibi görünen Dylan'ın yanına koşarken kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Hunter nefes nefese babasının elinden kurtulmaya çalışırken Kade'e ters ters bakıyor. "Ölebilirdi! Sen bir pisliksin!"

"Hadi, seni küçük sürtük!" Kade kollarını uzatmış, daha fazlası için yalvarıyor. "Yeter!" Madoc Hunter'ı daha sıkı çekerek bağırıyor. "Bu da ne böyle?

İkinizin de sorunu ne?"

Kade kardeşine yaklaşıyor, onun alanını tehdit ediyor ve geri adım atmak istemiyor, ama sonra Jared orada, Kade'e bakıyor, ona doğru yürüyor ve onu tekrar geri çekilmeye zorluyor. Kade'in çenesi amcasına bakarken esniyor ama sonunda bakışlarını indirip duruyor.

Herkes neredeyse hiperventilasyon geçiriyor ama yavaş yavaş her şey sakinleşmeye başlıyor. Hunter babasının tutuşuna karşı savaşmayı bıraktı ve Hawke

duvara yaslanmış, bitkin görünüyordu.

Madoc Hunter'ı bıraktığında oğullarının arasında durur ve ikisine de ileri geri bakar. "Ne oluyor be? İkiniz de 'belediye başkanlığının' seçilmiş bir pozisyon olduğunun farkındasınız, değil mi?"

Polis memuru kıkırdıyor ve ben bunu hiç düşünmediğimi fark ediyorum. Bu gece olanlar Madoc'un kampanyasına zarar verebilir - kariyeri her şeyden önce geldiğinden değil, ama Madoc çocuklarını bile hizada tutamazken iyi görünmeyecektir.

"Bence hepsini eve götürmeliyiz," diyor Tate, Dylan'ın yüzü boynuna gömülmüş halde. "Geç oldu."

Fallon, "Evet, bunu yarın halledelim," diye ekliyor.

Ama Madoc sadece başını sallar. "Hayır. Herkes buraya." Masanın önünü işaret ediyor. "Şimdi!"

Şakağındaki bir damarı ve yüzünün kızardığını fark ederek sıçradım. Madoc'un sinirlendiğini neredeyse hiç duymamıştım. Garajda sinirlendiğini ya da Jared veya Jax'e bağırdığını görmüştüm ama nadiren böyle sinirlenirdi.

Hawke, Kade ve Dylan masanın etrafında dönüp önünde dururken Hunter arkalarında pusuya yatmış, herkes sessiz.

Arkamda, polis memuru sessizce kapıyı kapatarak odadan çıkıyor.

Madoc çocuklara bakar ve başını sallar. "Biliyor musunuz? Hepiniz bunu başardınız," diyor onlara. "Elimizden gelenin en iyisini yaptınız. size verir. Sevgi dolu, destekleyici iki ebeveynli evler, aile tatilleri, telefonlar, iPad'ler, kıyafetler, arabalar ... Şımartıldınız!"

Diğerlerine, kardeşlerime ve eşlerine bakıyorum ve hepsinin beni dinlediğini görüyorum. Kimse Madoc'un çocuklarına bağırmasını sorun etmiyor.

"Ve biliyorduk," diye devam etti Madoc. "Bunun olacağını biliyorduk ama nedense sana o şeyleri vermemezlik edemezdik. Seni mutlu eden bir şeyi nasıl esirgeyebilirdik ki? Sadece öğreneceğini düşündük biraz alçakgönüllülük. Sahip olduğun her şey için minnettar olmayı öğrenirsin diye düşündük."

Dylan ve Hawke pişmanlık içinde gözlerini kaçırırken, Kade hâlâ kaşlarını çatıyor ve Hunter'ın yumrukları havada, her iki ikiz de öfkeli görünüyor.

Ama sessizler.

"Biz de senin yaşındayken daha iyi değildik," diye devam ediyor Madoc. "Ama bazı şeylerin yerinin doldurulamayacağını biliyorduk. Her şey tek kullanımlık değildir." Sonra Fallon'a bakıyor, sesi giderek kısılıyor. "Bu dersi ancak kaybederek öğrenirsiniz ve siz çocuklar bunu hiç bilmediniz. Hiçbiriniz."

Derin bir nefes alıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Sanırım hepinizin bu dersi öğrenmeye başlamanızın zamanı geldi. İki seçeneğiniz var," diye ısırıyor. "Birlikte çok yıkıcısınız. Hawke bir yıl içinde mezun olacak, o yüzden Dylan'la aynı yerde kalsınlar ama benim çocuklar okul değiştirebilir-"

"Ne?!" Hawke patladı.

"Hayır-" Dylan onu takip ediyor, dik duruyor ve aniden endişeli görünüyor.

"Bu çılgınlık!" Tate'in dediğini duydum.

"Ya da . . . ." diye araya giriyor Madoc, çünkü daha bitirmemişti. "Hepiniz cezanızı çekebilir ve eğer birlikte kalmak istiyorsanız biraz karakter geliştirebilirsiniz."

"Evet," diye çabucak cevap veriyor Dylan. "Onları göndermeyin."

Madoc, Jared ve Jax'e kendi çocuklarıyla ne yapacaklarını söyleyemez ama Yine de Dylan ve Hawke birlikte zehirli değiller. Ayrılmalarına gerek yok.

Ama eminim ki Hunter ve Kade birlikte yıkıcı olsalar da, onların ayrılmasını istemiyordur. Ne de olsa onlar kardeş. Ve belki de, sadece belki, onları Shelburne Falls'tan ve bazı "dikkat dağıtıcı şeylerden" uzaklaştırmanın sorunlarını çözeceğini düşünüyor.

İdeal olan, bunun son çare olmasıdır. Burası herkesin evi ve hepimiz birbirimize aitiz.

"Hepinizin yaklaşık kırk bin dolar tazminat borcu var, peki ne yapacaksınız?" Madoc soruyor.

Dylan konuşuyor. "Biz ödeyeceğiz."

Jared esprili bir tonda, "Oh, ödeyeceksin," diye tekrarlıyor. "Visa mı yoksa MasterCard mı olacak?"

"Üniversite fonlarımızdan ödeyeceğiz ve sonra parayı geri koymak için çalışacağız" diye açıklıyor.

Madoc başını sallar. "Başka ne var?"

"Sokağa çıkma yasağı 10'da mı?" Kade teklif ediyor.

Ama Madoc sadece gülüyor, Jared'e dönerken göğsü titriyor. "Çok şirin," diyor ona. "Aslında iş ve okul dışında evin dışına çıkmalarına izin verildiğini düşünüyorlar." Ve sonra Kade'e dönüyor. "Topraklanmış. Bütün yaz boyunca."

Kade'in göğsü gözle görülür bir şekilde çöküyor ama

Hunter sessizliğini koruyor. "Başka ne var?" Juliet

de katılıyor.

"Ekstra ev işleri mi?" diye soruyor oğlu.

Tate'in Dylan'a bakarak, "Devam et," dediğini duyuyorum.

"Haftada birkaç saat hastanede gönüllü çalışacağız," diye ekliyor kızı.

"Ve?" Jax kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Sonuçlar giderek ağırlaşırken Kade, "Okul biter bitmez yaz kampında bedava çalışacağız," diye homurdanıyor.

"Ve?" Madoc Hunter'a bakarak devam eder.

Ama Dylan konuşuyor. "Mallarına zarar verdiğimiz insanlara ve şehre özür mektupları yazacağız."

"Ve?" Tate diyor ki.

"Ve güveninizi tekrar kazanacağız," diye ekliyor Dylan. "Çok özür dileriz."

Madoc, Kade'in yanına gider ve hiç de üzgün görünmeyen oğluna ters ters bakar. Sadece yakalandığı için kızgın.

"Öyle misin?" diye sert bir sesle sorar. "Üzgün müsün? Çünkü eğer bu adil değilse, Pazartesi günü seni Weston'a kaydettirebilirim."

Kade limon ısırmış gibi görünüyor ama sonunda başını sallayarak mırıldanıyor: "Bu adil. Yapacağız."

"Ben değil," diye bir ses daha yükselir ve Madoc başını kaldırıp Hunter'a bakar.

Şaşkınlık ve şok içinde kaşlarımı birbirine yapıştırdım. *Ne?*

"Hasarları ödeyeceğim ve üniversite fonumdan parayı yerine koymak için çalışacağım," diyor oğlu, "ama A seçeneğini seçiyorum."

"Ne?" Fallon ilerler.

"Hunter, hayır," diye talep ettiğini duyuyorum Dylan'ın, korku dolu gözlerini ona dikmiş.

Madoc'un tüm vücudu gerilir ve oğluna bakarken hiçbir şey söylemez.

Hunter ayrılmak istiyor. Okul değiştirmek. Gerçekten gitmek mi istiyor? "Bunu evde konuşuruz," diyor Madoc ve arkasını dönüyor.

"Konuşacak bir şey yok," diye ısrar ediyor Hunter. "Bunun bir seçenek olduğunu söylemiştin."

Sessiz kalan Kade sonunda başını çevirip kardeşine bakıyor, gözlerinde ne olduğunu anlayamadığım bir şey var. "Gitmek mi istiyorsun?"

Tüm tartışmalara ve kavgalara rağmen Kade'in sesi mutlu gelmiyor.

Hunter babasıyla göz göze geliyor, tavırları ürkütücü derecede sakin. "Ben St. Matthew'u düşünüyordum."

"Bu bizim en büyük rakibimiz," diye ağzından kaçırıyor Hawke. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hey!" Jax oğlunun diliyle havlar. Hawke yere bakar ve susar.

Hunter, Madoc'a "Pazartesiden cumaya kadar büyükbabamla kalabilirim," diyor. "Buradan sadece bir saat uzaklıkta. Hafta sonları evde olurum."

Ama Madoc başını sallar. "Onunla birlikte yaşamıyorsun." "Yani blöf mü yapıyordun?" Hunter geri atar.

Aman Tanrım.

Evet, Hunter Weston'a kaydolabilir ve hala evde yaşayabilir, ama eğer St. Matt's'e gitmek istese de her gün o yolu kat edemeyecekti. Chicago'da Fallon'un babası Ciaran'la yaşamak zorunda kalacaktı.

Madoc ve Ciaran yarı iyi anlaşıyor olsalar da Madoc yine de oğlunun eski bir gangsterle yaşamasını istemiyor.

Hunter masadan kalkıyor ve sesini alçaltarak babasına doğru yürüyor. "Buradan çıkmam gerek," diyor neredeyse fısıltıyla. "İhtiyacım var. kendime ait bir şey. Lütfen."

Kalbim onun için çarpıyor, çünkü ne hissettiğini biliyorum. Kade okulu yönetiyor. O her zaman herkesin dikkatini çeken ve partinin can damarıdır.

İlgi odağı olmaktan besleniyor ve Hunter hiçbir zaman kendi nişini oluşturamıyor gibi görünüyor. Kendini yerinde hissetmiyor ve görünmez.

Madoc'un yüzünü göremiyorum ama oğluna baktığını, hiçbir şey söylemediğini söyleyebilirim, muhtemelen gitmesini istemediği için, ama Hunter'ı mutsuz eden her şeyi nasıl düzelteceğini de bilmiyor.

"Bana uyar." Kade sonunda sessizliği bozuyor, sesinde daha önce duyduğum acı belirtisi artık yok. "Belki artık eşyalarıma dokunmayı bırakır."

Bir anlığına gözlerimi kapadım. Tanrım. Dylan'dan bahsediyor. Bahsettiğini biliyorum.

Aralarındaki kama o.

Hunter'ın gözleri kararıyor ve dudaklarında daha önce hiç görmediğim bir sırıtma beliriyor. Arkasını dönüyor ve Kade'e tekrar vuracağından korkuyorum ama o sakin ve kendinden emin bir şekilde kardeşine doğru yürüyor.

"Sonbaharda sahada görüşürüz," diyor ve bunu bir tehdit gibi savuruyor.

Kade doğrulur, iki kardeş de aynı boydadır ve birbirlerine ters ters bakarlar. "Aynen öyle yapacaksın."

Madoc ve Fallon hiçbir şey söylemiyor ama sanki nefes almak için mücadele ediyormuş gibi ağır nefes alıp verdiklerini görebiliyorum.

Fallon'u ve nasıl düşündüğünü biliyorum.

Çocukları eve götürecek. Onlarla konuşacak. Her şey sakinleşecek ve tüm bunlar geçecek. Hunter mantıklı düşünecek.

Öte yandan Madoc'un her olasılık için bir planı vardır, ancak sessizse, bu planlamadığı bir dönüştü. O hakkında blöf yapıyordu
Okulları değiştirdi ve Hunter onu bu konuda aradı. Ne yapacağından ya da bunu nasıl düzelteceğinden emin değil. Henüz değil.

Karakoldan ayrılırken, sonunda ebeveyn olmanın ne kadar zor olduğunu anladım. Çocuklarınızın hata yapmasını izlemek.

Öğrenene kadar öğrenmeyecekler ve Madoc'un mücadele ettiğini biliyorum. Ama belki de bazen en zor kısım neyi ne zaman söyleyeceğiniz değil, ne zaman hiçbir şey söylemeyeceğinizdir.

Ve o zamanın geldiğini nasıl anlayacağınızı.

Uzanıp çantamın dibini tutuyorum, içindeki kitabı ve günlüğü hissediyorum.

Konuşmak her zaman çözüm değildir.

Çocuklarınıza derslerini öğretmenin başka birçok yolu var.

- - -

Saatin gece yarısını çaldığını duyduğumda evin içinde mutfağa doğru ilerliyorum ve gözlerim yorgunluktan yanıyor. Bugünkü futbol maçı çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor.

Koridordaki fotoğrafların yanından geçerken, ailemden kalan fotoğrafları görüyorum. düğün -buranın kuzeyinde rustik bir ahırda büyüleyici, küçük ve mum ışığında bir tören- Jared ve Tate'in düğünü -geçmişleri hakkında daha fazla şey bildiğim için şimdi bana daha da özel geliyor- Fallon ve Madoc'un Düğünlerinden fotoğraflar yerine balayında Fuji Dağı'nın tepesinde, kollarını iki yana açmış, yüzlerinde gülümsemeler ve altlarında bulutlar varken onun omuzlarında çekilmiş harika bir kare...

Ve Jax ve Juliet, sonunda anneme çocuklarından en az biri için istediği büyük aile düğününü yaşattılar.

Mutfaktan gelen sesler duyuyorum ve annemi bulacağımı bildiğim için oraya gidiyorum.

"New York'ta ne kadar harcadık?" diye soruyor babam şok olmuş bir sesle. "Tanrım, Paris'e gitmedik! Ne oluyor be?"

Duvar dibindeki küçük masasında oturan annemin üzerine eğildiğini ve ikisinin de dizüstü bilgisayarın ekranını incelediğini görerek homurdanıyorum. Annem hiç de
Aile muhasebesini yaptığımdan şüpheliyim ve babamın her ay aynı sinir krizini geçirdiğini duyuyorum.

"Bana bakma," diyor annem. "Bir çift ayakkabı aldım. Beşinci Cadde'de benden daha çok para harcıyorsun, Güzel Çocuk."

"Güzel Çocuk?" diye ağzından kaçırıyor. Ve sonra ona uzanıyor, eğilip onu öperken yanaklarını sıkıyor.

Gülüyor, ondan uzaklaşmaya çalışıyor. "Kes şunu!"

Omzumu kapı çerçevesine yaslayıp onları izlemek için bir dakika ayırıyorum.

Ve ben bunu görüyorum. Jase ve Kat'i, şakacılıklarını ve flörtlerini, birbirlerine duydukları rahatlığı ve huzuru görüyorum. Babamı ve onu ne kadar sevdiğini, annemi ve onun garajda arabası üzerinde çalışan o kıza ne kadar benzediğini. Birbirlerini nasıl tamamladıkları ve ne zaman eğileceklerini bilmeleri. Tüm bunları daha önce hiç fark etmemiştim.

Babam onu serbest bırakıyor ve tekrar hesap çizelgesini incelemeye başlıyor. "Peki, bunun bir kısmını düşebilir miyiz? Oradayken iş hakkında konuştuk,

Değil mi? Sadece seyahati iş masrafı olarak gösterin."

"Hayır!" diye karşı çıkıyor ve adamın elini fareden uzaklaştırıyor. "Git başımdan. Senin dava dosyalarınla uğraşmıyorum. Numaralarımdan uzak dur. Hepsi düzenli."

Gülümser ve dik durur.

"Selam," diyorum gözleri üzerime düştüğünde. "Nasıl gidiyor?"

İç çekiyor. "İyi. Annen iyi bir kadın," diye düşünüyor ve buzdolabına yöneliyor. "Beni vergi kaçakçılığından vazgeçirerek hapse girmememi sağladı."

"Çok doğru," diye ekliyor annem. "Yeterince kazanıyorsun. Vergilerini ödeyebilirsin, cimri."

Onları gülümseyerek izliyorum ve annem hiç yardım almasaydı ne olurdu diye merak ediyorum. Babam Madeline ya da Patricia'dan boşanmasaydı. Birbirlerini ayakta tutmaya çalışmayı hiç bırakmasalardı.

Bunu şimdi anlıyorum.

Başka hiç kimse sizi mutlu edemez ve bu beklentiyi karşınızdaki kişiye yüklemek her ikinizi de mahveder. Birine bakıp şöyle diyemezsiniz
"Hayatımı daha iyi hale getirebilirsin." Siz onlara bakın ve "*Ben senin* hayatını daha iyi hale getirebilirim" deyin. Bir lütuf olun, yük değil.

Boğazımı temizliyorum. "Annemle birkaç dakika konuşabilir miyim?"

Babam yudumun ortasında durup bana bakıyor. "Tabii." Başını sallıyor, gözleri anneme kayıyor. "Söylediği her şeyi bana sonra anlatacaksın, değil mi?"

"Ha-ha," diye alay ediyor. "O benim sırlarımı saklıyor. Ben de onunkileri tutacağım."

"Bu doğru olmasa iyi olur." Ona kaşlarını çatıyor ama odadan çıkarken sırıttığını görebiliyorum. "Ben ofisimde olacağım."

Annem bilgisayarda hızlıca yazıyor, son tuşa fazladan bir yumrukla basıyor ve sonra bana dönüp bekliyor.

Derin bir nefes alarak çantama uzandım ve kitabı çıkarıp masasının üzerine, tam önüne koydum.

Gözleri kapağın üzerine düşer ve orada kalır, yüzünde hiçbir şaşkınlık ifadesi yoktur.

"Pasha'ya kitabı bana postalattırdın mı?"

Tereddüt ediyor ama sonunda küçük bir baş sallama hareketi yapıyor. "Bir yolunu bulacağını biliyordum."

Pasha Toronto'da yaşıyor, Jared'in üretim hattını kuruyor ve benim Annem Shelburne Falls'tan postalanmış kitabı görmemi istemedi. Sanırım kimin gönderdiğini araştırmaya başlamadan önce okumamı istedi.

Occam'ın usturası.

Çantama uzanıp dolabından günlüğü çıkardım ve romanın üzerine bıraktım. "Bunu her kim yazdıysa, buna erişimi olmalıydı. Sen, değil mi?"

Tüm bu mahrem detayları bir başkasına emanet ettiğine inanamıyordum. "Evet," diye itiraf etti annem, döner sandalyesini tamamen bana bakacak şekilde çevirerek. "Juliet bana yardım etti. Sana yalan söylemek istemedi ama ben ondan

Eğer ona geldiyseniz, kitabı bitirene kadar gerçeği söylemeyecektiniz. Önce senin okumanı istedim."

Juliet'in garip bakışı şimdi anlam kazandı. Teknik olarak o yazmamıştı ama bunu biliyordu.

"Bunların hepsini bana anlatabilirdin," diye azarladım. "Senden nefret edeceğimi mi düşündün? Ya da babamdan?"

"Hayır," diye atıldı ve ben masadaki sandalyeye otururken eğilip elimi tuttu. "Bir kızım olacağını öğrendiğimde, Quinn, ben

Dürüst olmak gerekirse mutlu değildim. Endişeliydim. Başka bir doğum yapmaktan çok korkuyordum.

Aynı hataları yapan, aynı tip erkekler için ağlayan ve başka birini mutlu etmek için kötü karar üstüne kötü karar veren benim versiyonum. Onu hak etmeyen birini."

Jared'in babasından mı yoksa benimkinden mi bahsettiğinden emin değilim ama yine de sessiz kalıp dinliyorum.

"Ebeveyn olmanın en zor yanı da bu," diye açıklıyor. "Kalp acısıyla yaşamak, mücadelelerinize katlanmak, zor dersleri öğrenmek

Zor yoldan, yıllarca bir duvara tırmanıp sonra geri düşmek ve her şeye yeniden başlamak zorunda kalmak ..." Gözlerimi tutuyor ve sesi

Hüzün yüklü. "Gözyaşları, bekleyiş, kim olduğuna dair hiçbir fikrin olmaması ve sonra bir gün ..." Sesi hafifliyor ve mutlu görünüyor.

"Uyanıyorsun ve sonunda her zaman olmak istediğin kişi oluyorsun. Güçlü, kararlı, azimli, nazik, cesur ... Ama sonra bir de aynaya bakıyorsunuz ve elli sekiz yaşındasınız."

Göğsüme bir sızı saplanıyor ve onun anlattıklarının bir kısmını hayal edebiliyorum. Onca yıl, boşa harcanan onca zaman. Sonunda büyüdü ama büyük bir masrafla.

"Ve bir çocuğunuz olduğunda," diye devam ediyor, "kendinizi her şeye yeniden başlarken izlemek gibi bir şey. Onların her şeyden en iyi şekilde yararlanmasını istersiniz.

ve sonunda dönüştüğünüz insan tipi olmak, ama bu

Gençliğin acımasız şakası." Hüzünle gülümsüyor. "Sana ne anlatırsam anlatayım, ne paylaşırsam paylaşayım

ya da öğrendiğim her şeyi size öğretmeye çalışsam da, bunları yaşayana kadar hiçbiri sizi etkilemeyecektir. Bu hataları yapana ve onlardan kendi başına ders çıkarana kadar neden bahsettiğimi gerçekten anlamayacaksın." Ağır bir iç geçirdi. "Ve ne yazık ki bu yıllar alabilir."

Çantamı omzumdan kaydırıp dalgınca yere bırakıyorum. Annem hayatından memnun olabilir ve hayatta kaldıklarıyla gurur duyabilirdi ama pişmanlıkları onunla bitmiyordu.

O da benim için endişeleniyor.

"Okumanıza izin vereceğimden emin değildim," diyor bana, mahcup bir ifadeyle. "Açıkçası, yazdığım bazı sahneler
"Okumanız için rahatsız edici."

Uh, evet. Bir dahaki sefere iş yerine uğradığımda babamın ofisindeki olayı düşünmemeye çalışacağım.

"Ama bunu sen küçükken yazdım ve babanın hikayeye bakış açısını da dahil ettim, bana yazdığı bazı eski mektuplardaki düşüncelerini kullandım.
Yıllar boyunca sakladım, çünkü onun tarafının da önemli olduğunu hissettim. Uzun zamandır senin için endişeleniyordum. Sonunda sana bazı şeyleri kendi başına hissedebileceğin şekilde gösterebilirsem
Belki ondan, benden ve yaşadıklarımızdan bir şeyler öğrenirsin. Kitap sizin için bir nevi vekâleten yaşamanın bir yoluydu - bedelleri ve sonuçları olmadan deneyimleri yaşamanın."

"Neden benim için endişeleniyorsun?"

Sandalyesinde arkasına yaslanıp başını sallıyor. "Belki de baban haklıdır. Jared çok zordu ve elbette benim hatamdı, ama sizi büyütmek o kadar kolay bir deneyim oldu ki, belki de kendimle ne yapacağımı bilmiyorum."

Gözleri bir şeyle parlıyor, sanki düşüncelere dalmış gibi ve kardeşimi düşündüğünü biliyorum.

"Jared çok açık bir kitap gibiydi," diye düşünüyor. "Eğer sevmediyse bir şey, biliyordun. Bir şey isterse, onu alırdı. Eğer mutlu değilse, mutluymuş gibi davranmazdı." Ve sonra gözleri daralır, böylece
Beni inceleyin. "Ne istiyorsun Quinn? Seni ne mutlu eder?" Öne doğru eğilip elimi tuttu. "Her ne ise, onu sana vermesi için başkasını bekleme. Kendiliğinden olmasını bekleme. Git al onu."

Kaşlarımı çatıyorum ve sanki bir uçurumun üzerinde durmuş, bir şelaleden aşağı bakıyormuşum ve herkes atlamış, gülüyor ve beni çağırıyormuş gibi hissediyorum.

Takip et ama düşmekten korkuyorum.

"Bu biraz korkutucu," diye boğuluyorum. "Ya hepinizi çok seviyorsam ve sizi hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorsam?"

"Bizi sevdiğini biliyorum," diye güvence veriyor. "Hepimiz biliyoruz ve biz de sizi seviyoruz. Bu asla değişmeyecek." Gözlerimi yakalamaya çalışarak eğiliyor. "Ama bu sana kendini iyi hissettiriyor mu? Başkalarını memnun etmek için kendi mutluluğunu feda etmek?
Tatlım, eğer sevgimiz bu kadar kırılgansa, o zaman seni hak etmiyoruz demektir. Güçlü bir insan, bu hayatta gerçekten ihtiyacınız olan tek sevginin kendinize duyduğunuz sevgi olduğunun farkındadır. Eğer buna sahipseniz, bu bir zırh gibidir. Kimse sizi durduramaz. Başka hiç kimsenin önemi yoktur."

"Demek bu yüzden okumama izin vermeye karar verdin," diye soruyorum başımı kaldırarak. Başını sallıyor.

"Ama en başta neden yazdınız?"

"Kendim hakkında bir şeyler öğrenmek için. Jason ve benim yaşadığımız her şeyi anlamlandırmaya çalışmak için. Madoc ve Jared'e yaşattığımız her şeyi." O
duraklar ve sonra devam eder. "Genç ve aptal olduğumuzu söyleyebiliriz ama bu mazeret, bencil ve gerçekten büyük pislikler olduğunuzu fark edene kadar sürer."

Kendi kendime gülüyorum, arkama yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Başka bir şey öğrendin mi?"

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve masanın çekmecesini karıştırmak için arkasına uzanıyor.

Orman yeşili küçük bir kitapçık çıkarıp bana uzattı, ben de açtım
Yukarı.

Birkaç işlemin basıldığını görüyorum ve bunun bir banka cüzdanı olduğunu anlayabiliyorum. Genişletiyorum.
Gözlerim yer imli sayfadaki dengeyi fark etti. "Aman Tanrım."

"Sevmenin, savunmasız hissetmenin ve bir şeyler yapmanın sorun olmadığını öğrendim.
hatalar" diyor, "ama kapana kısılmış bir hayat yaşamak doğru değil. Kontrolünüzü asla başkasına bırakmayın."

"Bu para nereden geldi?"

"Kitabı bitirdikten sonra bir kadının her zaman kendini koruması gerektiğini fark ettim. Bu yüzden Jax'e biriktirdiğim paranın bir kısmını verdim.
Yatırımcı o, onu çoğalttı." Gülüyor. "Birçok kez."

Aman Tanrım.

Gözlerimi tekrar ona dikiyorum. "Bu senin güvenliğin miydi? Babamla ayrılırsanız diye mi?"

"Hayır," diye yanıtlıyor. "O senin. Babanla evlendiğimde birikime gerçekten ihtiyacım yoktu, bu yüzden Jax'in bir hesap açmasına izin verdim ve o zamandan beri faiz biriktiriyor."

"Benim mi?" Bunu kabul edemem. Ya bir gün ihtiyacı olursa?

"Unutmadığın sürece, Quinn . . aşık olduğunda ona iyi bak," diye açıklıyor, "ama kendine de iyi bak. Kendini mutlu et.
Harcayın. Sakla. Verin. Seçim sizin. Sizin hayatınız."

Bölüm 13

Banka cüzdanını arka cebime koyuyorum ve koridorda babamın ofisine doğru ilerliyorum.

Annem bana bir sürü para vermişti ve almamam gerekiyordu ama bunun bir hediye olduğunu ve onunla her şeyi yapabileceğimi söyledi. Sakla, bağışla
Bir şeylere harca.

Kalbim göğsümde çarpmaya başladı ve otomatik pilottayım ama devam ediyorum. Ne olacağından ya da babama ne söyleyeceğimden emin değilim, ama muhtemelen hoşuna gitmeyecek bir şey olacak, çünkü başka neden bu kadar gergin olayım ki?

En zor kısmı atlamak. Geri çekilemem ve dünyayı memnun etmeye çalışmaya devam edemem.

Kendimden nefret ederim. Başka seçenek yok.

Çatlak kapıyı aralayıp içeri giriyorum ve onu barda duvara yaslanmış, yatmadan önce kendine en sevdiği GlenDronach'ı doldururken görüyorum.

"Selam," diye araya giriyorum, sesim şaşırtıcı derecede hafif.

Başını çeviriyor ve sürahinin kapağını yerine koyarak bana gülümsüyor. "Selam. Bu gece seni özledim. Pistte miydin?"

"Bir süreliğine." Başımı salladım ve odaya girdim. "Dylan'ın ilk yarışı vardı, ben de onunla geldim."

Kaşları havaya kalkıyor ve ben hemen gülüyorum. Facebook akışında görünmeden önce şimdi öğrense iyi olur.

"Madoc beni zorladı, tamam mı? Hâlâ tek parçayım."

Kaşlarını çatarak dudaklarını yana doğru büküyor. "O çocuk,
yemin ederim ..." Evet, o *çocuk*. Neredeyse gülecektim.

Babam Madoc'u hâlâ ukala bir ergen olarak görüyor ama sanırım tamamen anlıyor. Madoc bir şey istediğinde hepimiz çaresiz kalıyoruz.

Kitaplıkların yanındaki büyük kahverengi deri sandalyelere doğru yürüyüp oturuyor ve viskisinden bir yudum alıyor. Ben de onu takip edip yanındaki aynı sandalyeye oturuyorum, aramızda küçük yuvarlak bir masa var.

"Bugünkü maçınıza gelemediğim için üzgünüm," diyor. "Büyük bir kıç tekmelediğini duydum."

Bunların babamın sözleri olmadığını bildiğim için homurdanıyorum. "Madoc yalan söylüyor."

Dylan ve takımın geri kalanı beni taşıyor. Ben sadece sahada on bir oyuncu olduğundan emin olmak için oradayım.

Ama babam yine de beni düzeltti. "Avukatlar yalan söylemez. Biz gerçeği icat ederiz. Bu bir sanattır."

Evet, eminim. Şansına, "sanatı" için bu kadar büyük miktarlarda para ödemeye hazır müşterileri var.

Sandalyede arkama yaslanıyorum, saçlarımı kulağımın arkasına itiyorum ve ders çalışıyorum

kısa bir an için. Ağarmış saçlarından geriye epeyce sarı kalmış ama gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar ve alnındaki çizgiler zamanla daha da derinleşmiş olsa da mavi gözleri hâlâ fırtınadaki şimşek gibi çakıyor ve elleri hâlâ çok güçlü. Çocukken büyük şehirde karşıdan karşıya geçmeme yardım ettiğinde küçük parmaklarımın onunkilerin içinde verdiği hissi hatırlayabiliyorum.

Annemle birlikte yaşadıkları ve birbirlerine yaşattıkları onca şeyden sonra, benim için nasıl bu kadar umut beslediğini anlıyorum. Uzun zamandır bu işin içindeydim.

"Annemi gerçekten seviyorsun, değil mi?" Gözlerini tutarak söylüyorum.

"Elbette," diye yanıtlıyor ve sonra yere bakıyor, bir yudum daha alırken düşüncelere dalmış görünüyor. "Onsuz yaşayamam. Asla yaşayamam."

"Sonunda bunu fark etmeni ne sağladı?"

"Bensiz de iyi olduğunu fark ettiğimde," diye itiraf ediyor. "Onu her zaman sevmiştim ama ayıldığında, çalıştığında ve parasını ödediğinde ... her şeyi kendi başına gayet iyi yaparken, onu kaybettiğimi fark ettim ve bunun kesinliği beni derinden etkiledi."

Gözlerimi ona diktim, hâlâ anladığımdan emin değilim. Artık onu kontrol edemediği için mi onu istiyordu?

Şaşkınlığımı görmüş olacak ki anlatmaya devam ediyor. "O günlerde çok kibirliydim, tatlım. Her şeyi kendim için

kabul edildi." Bardağındaki sıvıyı karıştırıyor, muhtemelen bardağın

Gözlerimin içine bakmaktan daha kolaydı. "Ama onun hayatını değiştirdiğini -mutlu olduğunu- görmek gerçekten canımı yaktı. Gururumu incitti. Güvenimi incitti. Dengemi incitti. Her yerim acıdı."

"Onun sağlıklı olmasını istemedin mi?"

Sonunda başını kaldırıp bana bakıyor, ses tonu yatıştırıcı bir hal alıyor. "Tabii ki istedim. Ama sanırım bana ihtiyacı yoksa neden beni istesin ki diye düşündüm. Ve her şey yeniden düğümlendi. Artık seçenekleri olduğuna göre, yine de beni seçer miydi?"

Ve birdenbire anladım.

Babamın, parası ve gücü dışında masaya ne getirdiğine dair hiçbir fikri yoktu. Bir şeylerle ilgilenmek, annemin geçimini sağlamak, sorunlarına para harcamak için o kadar çok zaman ve enerji harcamıştı ki ilişkilerinin doğası bulanıklaşmıştı. Annemin genç ve naif olduğu için onu sevdiğini sanıyordu. Çünkü korku onu kendisine bağlı tutuyordu.

Yaşlandığında, akıllandığında ve güçlendiğinde, ona kendinden başka ne sunabilirdi ki? Ve o bunu ister miydi?

"Onu birçok kez kaybetmiştim ve şimdi bu sonsuza dek sürecekti," diye devam ediyor. "Gitmesine izin veremezdim. Sonunda uyandım."

Babam uzun süre kendisi için en iyi olanı yaptı. Onu sevmesine rağmen.

Ama on altı yıl sonra annem sonunda onu kendisinden başka kimsenin kurtaramayacağını anladı ve gitmesine izin verdi. Eğer peşinden gelirse, gelirdi. Gelmezse, hayat devam edecekti.

Yine de annemin kitabı bana vererek yaptığı planın işe yarayıp yaramadığından emin değilim.

Hatalar yapacağım ve benim için kötü olan şeyleri isteyeceğim. Bunu söylemeye gerek yok. Ne de olsa kusurlu olmak insanın doğasında var.

Ama bu gece bir şey öğrendim. Hayat hızlı akıyor ve ben farkına varmadan önümüzdeki kırk yıl burada olacak. Elli sekizimde pişmanlıkla uyanmak istemiyorum.

Derin bir nefes alıp içimi çekiyorum. "Baba, futbolda berbatım," diyorum gözlerimi kaldırıp ona bakarak. "Piyanodan nefret ediyorum ve avukat ya da doktor olmak istemiyorum. Benim için istediğin her şeyi istemiyorum."

Gözlerini bana dikti ve gerildi. "Quinn, eğer bu Notre Dame ile ilgiliyse-"

"Notre Dame'a gitmek istiyorum," diye sözünü kestim. "Bence tam olarak ait olduğum yer orası."

Biraz rahatladığını görüyorum. "Güzel."

"Ve katılıyorum, bu yaz burada birkaç ders almak iyi bir fikir. Belki diplomamı erken bitirebilirim."

Başını sallıyor, hâlâ kötü bir haber bekliyormuş gibi gergin görünüyor. "Böyle düşünmene sevindim. Ama neden bana bir erkekle tanıştığını ve hamile olduğunu söyleyecekmişsin gibi bir hisse kapılıyorum?"

Ağzımın kenarını çiğniyorum. Burada hiçbir şey yok.

"High Street'te sahip olduğunuz mülkü biliyor musunuz?" diye sordum. "Sutton'ın köşesindeki eski fırın mı?"

"Evet," diye tereddütle yanıtlıyor. "Yıllar önce satın aldım. En iyi yerlerden biriydi, ben de kaptım. Neden?"

Nefesimi tutuyorum, kendimi sorgulamaya fırsat bulamadan kelimeleri tükürüyorum. "Onu bana satmanı istiyorum."

Geri çekildi, sanki başka bir dil konuşuyormuşum gibi bana baktı.

"Bir şey söylememe izin ver," diye geveliyorum, elimi kaldırarak. "Hayatım boyunca öyle ya da böyle meşgul oldum ve anlıyorum ki benim için istediğin şeyi aşkından istedin. Ve başka ne yapmak istediğimi bilmediğim için her şeyi kabul ettim. Özel öğretmenler, ek dersler, dans dersleri, jimnastik, yüzme, yağmur ormanlarında gönüllü yaz projeleri ..." Uzattığım parmaklarımla her bir maddeyi sıralıyorum. "Ben yaptım, Çünkü hareketsiz kalmaktan daha iyiydi. Ya da ben öyle düşündüm. Ama dursaydım, düşünmek için zamanım olurdu." Sesimi alçaltarak meramımı anlatmaya çalışıyorum. "Ben hiç hayal kurmam baba. Hiçbir şeyi dört gözle beklemiyorum, çünkü
Bunların hiçbiri tutku değil. Bana dükkanı sat. Bana yeni bir yaz projesi verin ve neler yapabileceğimi görün."

"Bir iş mi kurmak istiyorsun?" diye sorar. "On yedi yaşında mı?"

"Bir yaz işi," diye açıklıyorum. "Şimdilik. Ve neredeyse on sekiz yaşındayım. I Dikkatimin dağılmayacağına söz veriyorum. Üniversitenin önemli olduğunun farkındayım ve gidiyorum. Ama bunu gerçekten istiyorum."

"Bu bir bebek evi değil, Quinn." Gülüyor, sesi telaşlı geliyor. "Burası emlak vergileri, sağlık ve güvenlik denetimleri olan bir bina.
tesisat sorunları-"

"Ve bunu yapabilirim. Nasıl araştırma yapacağımı, planlayacağımı ve sorun çözücü olacağımı biliyorum.
Bunu yapabilirim. Bu senin sorunun olmayacak."

Başını sallar, gözlerini kapatır. "Quinn. . ."

"Baba, lütfen," diye yalvarıyorum. "Çok heyecanlıyım. Başlamak için sabırsızlanıyorum." Sonra eğilip onunla şakalaşıyorum. "Yani zamanımı harcayabileceğim daha kötü yollar da var, değil mi? Bütün yaz bu projenin altında gömülü kalırsam
çıkacağım, değil mi?"

Gözlerini deviriyor ve içkisini kristal kase gurme jelibonun yanına bırakıyor.

"Bunun için nasıl ödeme yapmayı planlıyorsunuz?" diye soruyor. "Malzemeye ihtiyacınız olacak,
tadilatlar, envanter, kamu hizmetleri ve satın almak için kredi almış olsanız bile Mülkiyet, omuzlarında bu tür bir yük olması beni rahatsız ediyor-"

"Krediye ihtiyacım yok." Hesap cüzdanını çıkarıp masanın üzerine attım.

Eline alıp açmadan önce gözlerini dikip bakıyor. İçini hızlıca taradıktan sonra kaşları nihayet havaya kalktı. Muhtemelen teraziyi gördüğünde.

Gözlerini bana dikti, tüm esprisi kaybolmuştu. "Bu senin üniversite hesabın değil. Bu para nereden geldi?"

Yarım bir gülümseme verip ayağa kalkıyorum ve bir jelibon alıp ağzıma atıyorum.

"Bence gidip annemle konuşmalısın."

Sonra döndüm ve kapıdan çıktım.

- - -

"Bu 10 milimetre değil!" Dükkânına girdiğimde Jared'in bağırdığını duydum.

"Bana 8 milimetre almamı söylemiştin!"

"Sekiz sığmaz."

"Bunu sana söylemedim mi?" Madoc bağırarak karşılık veriyor ve ben büyük odadan geçerken aletlerin şangırdadığını duyuyorum.

Jared, Madoc ve Jax bir Chevy SS'in etrafında toplanmışlar.
patlamış, lastikleri yok ve ön camı kayıp. Madoc hâlâ takım elbisesini giymektedir; ancak ceketi ve kravatı yoktur ve gömlek kuyrukları dışarı sarkmaktadır.

"Sorun yok," diyor Jax ona, arkasından yaklaşıp omuzlarını sıkarak onu sakinleştirmeye çalışıyor. "Sakin ol."

Madoc başını sallıyor, yüzünde acı okunuyor. "Çocuğum artık benim evimde yaşamak istemiyor."

"Durum bundan çok daha karmaşık," diyor Jared. "Ona zaman ver."

Sanırım istasyondaki olaydan sonra hepsi biraz stres atmak için buraya gelmiş. Bir arabanın kaputunun altı, merkezlerini buldukları tek yerdir.

"Selam," dedim nazikçe, kendimi tanıtarak. Jared'in burada olmasını planlamıştım ama üçünü de bulduğuma sevindim.

"Buraya nasıl geldin?" Jax arabam olmadığını bildiği için soruyor. Ona gece yarısı bisikletle geldiğimi söylemeyeceğim.

Onu görmezden gelerek çantama uzanıyorum ve evde topladığım internet çıktılarını çıkarıp Jared'e uzatıyorum.

"Nedir bu?" Kâğıtları alır ve gözden geçirmeye başlar.

"Etkinlik koordinatörlerinin bir listesi. Chicago'daki fuarınız için çok fazla zaman ayırmanız gerekecek ve onlardan biri benden çok daha iyi iş çıkaracaktır."

Gözlerini kısıyor ve sonunda bana bakıyor.

"Sizi seviyorum çocuklar," diyorum onlara, "ama yaz için başka planlarım var. Buralarda olacağım ama her zaman müsait olamayacağım. Ve dürüst olmak gerekirse, fuar çok stresli. Özür dilerim."

Jared yarım bir gülümseme veriyor. "Tabii ki stresli. Bu yüzden sana ya da Pasha'ya yüklüyorum," diyor. "Ama sorun değil. Senin yanımda olman hoşuma gidiyor. İdare ederim."

Alnıma hızlı bir öpücük bırakıyor ve kâğıtları katlayıp arka cebine koyuyor.

Tanrıya şükür. Sanırım Jared'in anlayışlı olacağını bilmeliydim. İnsanların tam olarak yapmak istedikleri şeyi yapmaları gerektiğine inanıyor.

Madoc'a dönüyorum. "Bu yaz haftada on saat gönüllü çalışacağım ama staj yapmıyorum ve bir programım yok, tamam mı?"

Omuz silkiyor, aklı milyonlarca başka şeydeymiş gibi görünüyor. "Tamam."

Jax'e bakıyorum. "Hawke da havai fişek gösterisini koordine edebilir," diyorum ona. "Bazı sorumluluklara ihtiyacı var."

Jax elini saçlarının arasında gezdiriyor, yorgun görünüyor ama anlaşma. Hawke'ın kendi özgür iradesiyle dolaşmasına izin verildi. Biraz rutin ona zarar vermez ve Jax de bunu biliyor.

"Sen iyi misin?" Madoc sorar.

"Evet." Başımı salladım. "Burada ne kadar kalacaksınız?"

Madoc iç çeker, İngiliz anahtarını yere atar. "Çıkmak üzereyim. Fallon az önce mesaj attı ve Hunter henüz eve gelmedi, yani ..."

Jared arabayı işaret ederek, "Bu iş bitene kadar burada olacağım," diye cevap verdi. "Belki bir saat, ama Madoc gittiğine göre daha çabuk biter."

"Üfle bana," diye mırıldanan Madoc alet kutusuna doğru yürür ve üstünde duran ceketini alır.

Başparmağımı arkamdan kapıya doğru salladım. Jared'e "Ben sokağın aşağısına gidip bir şeylere bakacağım," diyorum. "Birazdan dönerim. Beni eve bırakabilir misin?"

Evet," diyor.

Yeni anahtarlarımı çıkarmak için dışarı çıkana kadar bekledim.

Bölüm 14

O benim.

Kendimi tutamayarak genişçe gülümsüyorum.

Olabildiğince hızlı yürüyorum, bisikletimdeki küçük lambayı bir elimde taşıyorum. Sutton'dan sağa dönüp dar tuğla yolu geçerek eski fırının arkasındaki ara sokağa girerken babamın bana verdiği anahtarlar diğer elimde sallanıyor. Ana caddeler iyi aydınlatılmış olsa da, olabildiğince hızlı koşuyorum, çünkü burada hiçbir şey ve hiç kimse yok. Bir sokak lambası bile yok.

Anahtarı kilide sokmaya çalışırken ellerim titriyor. Kanım ve sakinleşmeye çalışmak için birkaç derin nefes alıyorum. Düğmeyi çevirerek nihayet kapıyı açıyorum ve hemen içerideki duvarı pençeleyerek bir ışık düğmesi arıyorum.

Bir dükkan açıyorum. Önümüzdeki yaza kadar hazır olacak.

Düğmeyi çeviriyorum ama hiçbir şey olmuyor. Sanırım bu mantıklı. Burası yıllardır kapalı. El fenerini açıp kapıyı arkamdan kapatıyorum ve ışığı mutfak olduğunu anlayabildiğim odaya tutuyorum. Üç uzun ahşap masa birbirine paralel bir şekilde oturuyor.

Duvarlarda ocaklar, lavabolar, bir buzdolabı ve bir soğutucu kapısının yanı sıra boş tepsileri tutan eski alüminyum raflar sıralanıyor.

Daha da içeri giriyorum, her şeyi kavramaya çalışıyorum, incelenmesi, muhtemelen değiştirilmesi gereken aletleri ve muhtemelen başlı başına bir ay sürecek tüm temizliği kafamda envanterliyorum.

Ayakkabımın burnunu kaldırarak, mutfağı dükkânın önünden ayıran döner kapıdan geçerken boş bir un torbasını hafifçe iterek yolumdan çekiyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Sıçradım ve nefesimi içime çekerek etrafımda döndüm. "Bu da ne-" diye soluk soluğa kaldım,
Işığımı açık kapı aralığında duran Hunter'a tutuyorum. "Ne halt ediyorsun sen?"

Omuz silkiyor ve içeri girip kapıyı arkasından kapatıyor. "Arabayla dolaşıyordum ve seni arkadan gizlice girerken gördüm."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki acıyor. Başımı ona doğru sallayıp sakinleşmeye başlıyorum.

"Madoc seni arıyor." Dönüyorum ve kapıyı tekrar itiyorum. "Nerelerdeydin?"

Beni dükkânın önüne kadar takip ediyor ama cevap vermiyor. Eğer babası onu arıyorsa ve Kade evdeyse, Hunter kamyoneti izinsiz almış demektir. Eminim bu gece olanlardan sonra başına daha fazla bela alamayacağını düşünmüştür.

İçeri giriyoruz ve Hunter ayaklarıyla çöpleri ve gazeteleri tekmelerken ben daha fazla düğmeyi çevirip gücü kontrol ediyorum.

Tavanın köşelerinde ve tezgâhın altında örümcek ağları var ve muhtemelen vitrinlerin içindeki eski serpme ve krema kalıntılarından gelen sıcak şeker kokusunu hâlâ alabiliyorum. Hamam böcekleriyle de uğraşmazsam şaşarım.

Duvar kağıdının gitmesi gerekiyor, ama zemine gözüm takılıyor ve ayağımın altındaki kağıtları ve tozları silerken karoların
Fas mozaik deseni. Çok renkli ve Shelburne Falls çevresindeki diğer her şeyden çok farklı olduğu kesin.

Bu kalabilir.

Hunter'ın sonunda arkasına yaslandığını, ellerini cebine soktuğunu ve ferforje bir masaya dayandığını görüyorum.

"Burayı satın alacağım," dedim ona. "Burayı bir pastaneye dönüştüreceğim."

Başını sallayarak bana bakıyor ve ben de gözlerimi ona dikiyorum.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" Meydan okuyorum. "Ukalaca bir söz yok mu?" "Beni Kade ile karıştırıyorsun," diye karşılık veriyor. "Bence dünya
yeterince boktan konuşan var."

Gülümsüyorum, görmemesi için başımı başka tarafa çeviriyorum. Kızgın gibi görünüyor ve sesi de kızgın gibi çıkıyor ama bu sözünü daha fazla takdir edemezdim. O kesinlikle
Doğru. Bu kadar konuşma ve saçmalık yeter ve onun sessizliği için minnettarım. Başka kimsenin yargılarına, endişelerine ya da olumsuz

geri bildirimlerine ihtiyacım yok.

Jared, Madoc ve Jax yarın bunu öğrendiklerinde bir şey söyleyecek olurlarsa onlara da aynı şeyi söyleyeceğim. Kendi işinize bakın.

Hunter eğilip devrilmiş bir sandalyeyi kaldırıyor. "Böğürtlenli Brownie'lerden aldığından emin olmalısın," diyor eğilerek
Çöpleri toplamak ve köşedeki çöp kutusuna atmak için geri döndü. "Onlar Dylan'ın favorisi. Ve şekerli kurabiyeli elmalı tart ve şu Samoa
O zaman izci kız kurabiyeleriyle yaptığın çörekler ..." Sözünü kesiyor ve aniden acıkmış gibi bir iç geçiriyor. "Yemin ederim, insanlar kapının önünde sıraya girecek."

Duvardaki broşürleri yırtıp atmaya başlarken onu izliyorum. Benimle uğraşmaması hoşuma gidiyor.

Yanına gidip kâğıtları zımbalarından ayırmasına yardım ediyorum. "Ona veda mı ediyordun?" Ona bakmadan sessizce soruyorum. "Orada mıydın?"

Sessiz ama kimden bahsettiğimizi sormuyor. İkimiz de biliyoruz.

"Büyükbabama gideceğim," diyor bana. "Yazın bir iş bulacağım ve St. Matt'teki okul başlamadan önce biraz para kazanacağım. Hafta sonları evde olacağım."

"Hayır, yapmayacaksın." Ona bir bakış attım. "Arkadaş edineceksin. Chicago'da kalmak için sebepler bulacaksın. Seni gittikçe daha az göreceğiz."

Yaklaşık dört yıl önce geri döneceğini söylediğinde Lucas'a da aynı şeyi söylediğimi hatırlıyorum. Yalan söylüyordu ve bunu o zaman da biliyordum.

Ama Hunter artık çıplak olan duvara bakıyor ve söylediklerinden daha fazlasını düşünüyormuş gibi görünüyor. "Geri döneceğim," diye garanti veriyor. Sonra dudaklarını kıvıran küçük bir gülümseme yakalıyorum. "Ne de olsa Rekabet Haftası var."

Evet. Rekabet Haftası.

Başımı sallıyorum. Eğlenceli olacak.

Sonsöz

Güneş ufkun altına doğru alçalmaya başlıyor, şehrin üzerine turuncu bir parıltı yayıyor ve ben batıya bakıyorum, günün sıcaklığını takım elbisemin ceketinden zar zor hissediyorum.

Günün bu saatinden nefret ediyorum. Toplantı yok, son teslim tarihleri yok, konferans görüşmeleri ya da saha incelemeleri yok . . . acele edecek hiçbir yer yok. Çok fazla sessizlik var ve ben sessizliği sevmiyorum.

Şehrin çatılarına bakarak biramı kaldırıyor ve manzarayı içime çekerken bir yudum alıyorum. Şehrin hayranlık uyandıran tasarımları gökdelenler, camlardan yansıyan ve şehri ışıl ışıl yapan gün ışığı, arkamda beliren Basra Körfezi, eski camilerin kubbeleri ve çarşılardan süzülen baharat ve malların kokusu...

Dubai benim için son üç yıldır kendimi kaptırdığım bir yer oldu. Bana ilham kaynağı oldu, tasarımın yeni alanlarına doğru daha da ilerlemem için bana itici güç ve bilgi verdi. Öğrenmem ve yaşamam gereken çok şey vardı ve ben bu gürültü ve dikkat dağınıklığı için minnettarım.
Böyle bir yerde yaşadıktan sonra eve nasıl dönebilirim ki?

Biramı balkonun çıkıntısına bırakıp göğüs cebime uzanıyorum ve Quinn'in dört yıl önce Shelburne Falls'tan ayrılmadan önce bana verdiği pusulayı çıkarıyorum.

Antika pirinç yadigâra bakıp onu düşünerek gülümsüyorum.
Çok masum ve meraklıydı, gittiğimi gördüğü için çok kızgın ve üzgündü.

Onu kızdırmak hoşuma giden bir şey değildi -özellikle de ona neden gitmem gerektiğini açıklayamadığım zamanlarda- ama itiraf etmeliydim ki, gitmeyi düşünmeme neden olan tek kişi oydu. Kalmam *gerektiğini* hissettiren tek kişi oydu. Özleneceğimi bilmek iyi hissettirmişti.

Şimdi nasıl olurdu diye düşünmeden edemiyorum. Neredeyse on sekiz yaşında olacaktı. Neredeyse bir yetişkin.

Ve işte buradayım, neredeyse otuz yaşındayım ve hala yalnızım, kendimi işime gömüyorum. Hiç değişmedim.

Pusulanın üstünü çevirerek açıyorum, camın altındaki diskin kendi ekseninde sallanmasını ve kadranın yavaşça konumunu bulmasını izliyorum.

W. Vücudumu hafifçe sağa çevirerek durup bekliyorum ve ibrenin tekrar hareket ederek kuzey ile batı arasındaki tam noktada durmasını izliyorum.

Sonra başımı kaldırıp gözlerimi tam karşıya, ufka dikiyorum. "Bay Morrow?"

Göz kırpıyorum ve pusulayı kapatıyorum. Pusulayı tekrar göğüs cebime sokup biramı elime alıyorum ve başımı çevirdiğimde balkonla salon arasındaki kapıda duran hizmetçi Tahra'yı görüyorum.

daire. Hindistan'dan gelen bir göçmen olan kadın, haftada birkaç kez temizlik yapmak, alışverişe çıkmak ve akşam yemeği pişirmek için geliyor ve kocasının petrol kuyularından eve getirdiklerine ek olarak biraz daha fazla para kazanıyor.

"Evet, Tahra?"

Gülümsüyor, yumuşak bir sesle konuşuyor. "Yemeğiniz fırında sıcak duruyor efendim. Şimdi eve gidiyorum."

"Teşekkür ederim," diyorum ona. "İyi geceler."

Geri dönüyorum, güneşi tam ufkun altında kaybolurken yakalıyorum. İçime çektiğim kuru hava burun deliklerimi yakıyor ama henüz içeri girmeye hazır değilim.

"Sen iyi misin?" Çekingen bir şekilde sorduğunu duyuyorum.

Başımı tekrar çevirip ona bakıyorum. "Evet, neden?"

Bir süre beni inceliyor ve sonra elindeki bulaşık havlusuyla bana işaret ediyor. "Her gece aynı yerde durmaya başladın, aynı yöne bakıyorsun."

Cevap vermeden önce tereddüt ediyorum. "Öyle mi?"

Takip etmiyordum ama sanırım haklı. Son zamanlarda daha huzursuz olduğumu düşünüyordum, ama o fark etmeye başladıysa, sanırım bu oldukça açık.

"Eğer namaz kılmak istiyorsanız, Mekke şu tarafta."

Ve onun bilmiş bir gülümsemeyle güneybatıya doğru yaptığı hareketi görmek için tam zamanında başımı kaldırıyorum.

Başımı sallayarak sırıtıyorum. "Denemekten vazgeçmiyorsun, değil mi?" Sonra güneşin şehrin üzerinde parıldayan son ışıklarına bakıyorum ve gökdelenlerin, çarşıların ve çölün ötesinde ne olduğunu düşünüyorum. Mekke'nin, Kızıldeniz'in, Afrika'nın ve Atlantik'in ötesinde.

"Aslında benim evim şu tarafta," diyorum sonunda, şişemle kuzeybatıyı işaret ederek. "Evim buradan 7,308 mil uzakta."

"Bu çok uzun bir yol."

Düşünceler içinde kaybolmuş bir halde başımı sallıyorum. "Evet." Duraksıyorum ve devam ediyorum: "Ve yine de hiçbir şey farklı değil. O haklıydı."

"Kim?"

Mutluluk bir yöndür, bir yer değil. Evet, kesinlikle haklıydı. O çocuğun her zaman ne kadar zeki olduğunu düşününce ağzımın kenarı bir gülümsemeyle kalkıyor.

On dört yaşındaki genç bir kız bile öfke ve mutsuzluğun nerede yaşadığınızla, kimi sevdiğinizle ya da hayatınızda ne yaptığınızla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu. Hepsi kafamızın içindeydi.

Ve ne kadar kaçarsanız kaçın, kendinizden kaçamazsınız, değil mi?

Eğlence göğsümü dolduruyor ve aniden onun ne yaptığını merak ediyorum. şimdi yapıyorlar. Hepsinin yaptığı şeyi. Madoc ve onun barbeküleri, piknikleri ve havuz partileri, herkesi güldürmesi ve kendilerine rağmen onu sevmeleri. Jared ve motorunun mahalleyi dolduran sesi ve Tate ve bir yetişkin olarak bile her zaman yağmurda oynamak istemesi. Fallon ve birlikte çalıştığımız herkese her zaman işleri tam olarak kendi istediği gibi yaptıran ukala ağzı; ve seksi, özgür ruhuyla Juliet. Ve bir de bir gözü hep topta, bir gözü hep karısında olan Jax var.

Çocukları merak ediyorum ve nasıl büyüdüklerini ve muhtemelen cehennemi nasıl yarattıklarını, ehliyetlerini aldıklarını ve kuralları nasıl çiğnediklerini merak ediyorum.

Quinn küçükken beni çok kızdırırdı ama her zaman yanımda dururdu, kelimenin tam anlamıyla, gerçekte ailem olmayan bir grup insanın içinde kendimi onlardan biri gibi hissetmemi sağlardı.

Neden evi tekrar terk ettim? Birdenbire nedenlerimi hatırlamakta zorlanıyorum, çünkü şu anda vazgeçtiklerim kaçtıklarımdan çok daha fazlaymış gibi geliyor.

"Efendim?"

Göz kapaklarım titriyor ve nefes alıyorum, kendime geliyorum. konuşma. "Özür dilerim. Yok bir şey. Boş ver," diyerek onu başından savıyorum.

"Teşekkür ederim,
Tahra." "İyi
geceler,
efendim."

Ama ben arkamı dönmeye fırsat bulamadan tekrar konuştu, "Sormamın sakıncası yoksa... madem evini özlüyorsun, neden gitmiyorsun?
Eve mi?"

Gözlerimi kaçırıyorum, sessiz kalıyorum. Buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim ama güzel bir soru.

Eve gidebilir miyim? Tabii ki gidebilirsin.

Ne zaman istersem. Peki neden
kıpırdamıyordum?

Uzun bir nefes alıyorum, kuzeybatıya bakarken aniden gelen sıcaklığın soğuk parmaklarıma çarptığını hissediyorum.

"Bir gün," diye fısıldıyorum.

Penelope Douglas, aralarında *Aflame*, *Until You*, *Rival*, *Bully* ve *Falling* Away′in de bulunduğu Fall *Away* serisinin yazarıdır. Dubuque, Iowa'da doğmuş, Kamu Yönetimi alanında lisans derecesi almış, ardından New Orleans'taki Loyola Üniversitesi'nde Eğitim alanında yüksek lisans yapmıştır. O ve kocasının bir kızı var.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.